

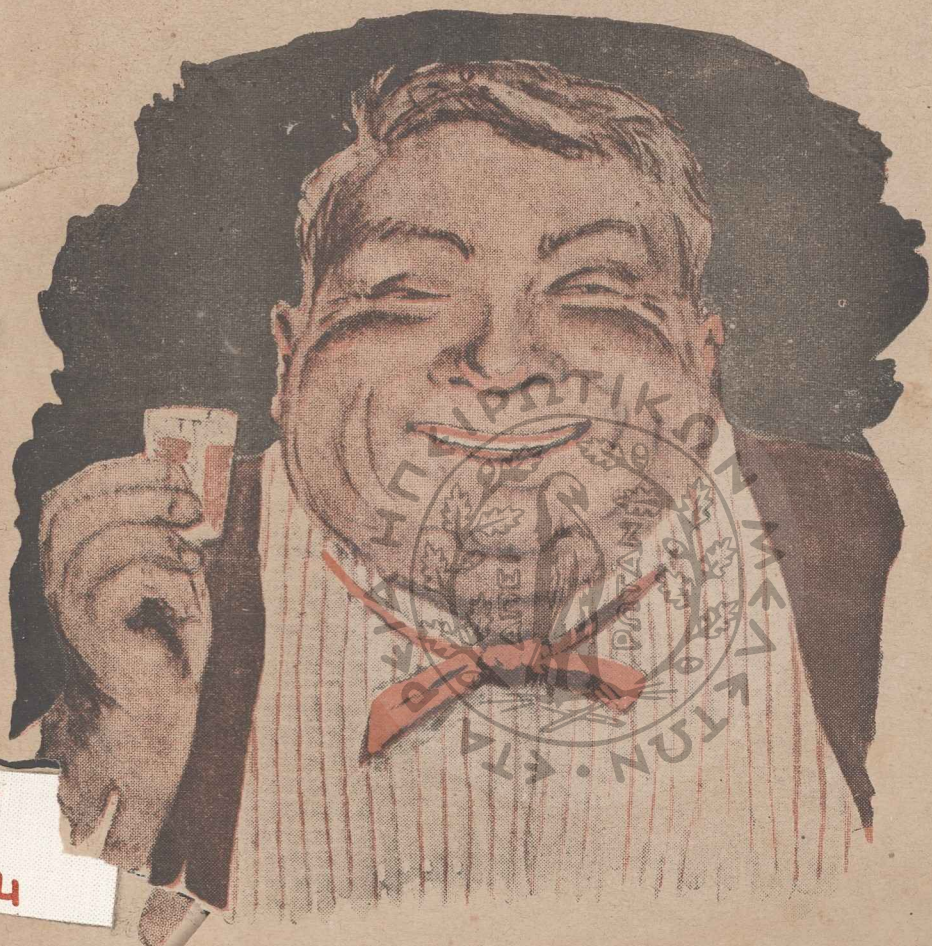
ΤΕΥΧΟΣ 47 ΑΘΗΝΑΙ 11 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1923

Ο ΗΣΑΥΡΟΣ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ Ι ΔΡΑΧΜΗ

ΤΟ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΝ

ΕΤΟΣ Α' ΑΡ. 47 ΑΘΗΝΑΙ 119) ΒΡΙΟΥ 1923

ΘΗΣΑΥΡΟΣ,

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Γραφεία ὁδὸς Κοραῆς ἀρ. 4

Στοὺς «Ν. Ἀστῆως»

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Διὰ τὰς Ἀθήνας	Δρ. 70
Ἑπασχίας	75
Ἐξωτερικῶν	Φο. χρ. 20

ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΟΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ

ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΛΟΓΟΓΡΑΦΩΝ

ΕΚΔΑΤΕΙΣ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΡΟΤΕΚΤΟΝ ΤΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΜΜΙΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1. 20/10

ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85

ΑΡΙΘ. 36037

ΘΗΣΑΥΡΟΣ.

ΚΟΜΗΤΑΙ

Οδὸς Κοραΐ ἄρ. 4 (Στοά «Ν. Ασπεως».)

ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΝΙΚ. Μ. ΣΗΦΑΚΗΣ (Διαχειριστής)
ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ
Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΔΗΣ
ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΔΑΦΝΗΣ
ΔΗΜ. ΔΑΛΛΑΣ (σελίδες Αθλητισμοῦ).
ΝΑΪΣ
ΚΟΣΜΙΚΗ κτλ, κτλ.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ

Εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ελλάδος

ΜΙΚΡΑΪΣΤΟΡΙΑΙ

ΑΓΝΩΣΤΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ

Τοῦ τακτικοῦ συνεργάτου μας κ. Θεοδ. Βελλιανίτου.

τῶν ἀνδρῶν τούτων ὁμοιάζει πρὸς περιπετειώδες μυθιστόρημα. Ἐνας τούτων εἶναι ὁ Ἰάκωβος Βασιλικός, ὅστις κατὰ τὸν XVI αἰῶνα, ἀπὸ μικρῶν ἀρχαῖας κατώρυσσε τὰ ἀνέλδη εἰς τὸν ὀρόνον τῆς Μολδαβίας. Οἱ γράμματα συγχρονῶν τὸν περὶ αὐτοῦ προσεπλάησαν τὰ τὸν παρυστήσουν ὥς μέγα νικητὴν. Ἄλλοι δὲ ὡς διάσημον ἀπατεῶνα. Ἀλλ' οὐτε ἡ εὐρεία παιδεύσει αὐτοῦ, οὔτε αἱ μεγαλεπήβολοι πράξεις τοῦ δικαιολογῶν τὰς τοιαύτας περὶ αὐτοῦ κρίσεις. Τοῦναντίον τὰ πάντα συνηγοροῦν ὅτι ὁ Βασιλικὸς ὑπῆρξε εἰς ἐκ τῶν χαρακτηριστικῶν ἐκείνων ἐλληνικῶν ἡρώων, οἱ ὅποιοι ἔφερον εἰς τὴν φυγὴν τὸν ἀδάμαστον καὶ τὸ ἀεικίνητον τῆς ἐλληνικῆς φυλῆς, ἥτις δὲν ὑπέκυψεν ὑπὸ τὴν βάρβαρον τουρκικὴν κατακτησιν, ἀλλὰ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς κατακτιήσεως διαρκῶς ἐμελέτα τὴν ἀνατροπὴν τοῦ μουσουλμανικοῦ καθεστώτος.

Ὁ Αἰμίλιος Λεγκζάν ἐπεχείρησε τὰ ἀνατρέφει τὰς τοιαύτας προλήψεις τῶν συγχρόνων τοῦ Βασιλικού, οὔτινες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἦσαν ἀντίθετοι αὐτοῦ καὶ ἐδημοσίευσαν κατὰ τὸ 1889 ἀποσπάσματά τινα βιογραφικῶν τοῦ Βασιλικού, αἵτινες ἐγράφησαν ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου Σόμμερ καὶ τοῦ Γκρατσιόνη, οὔτινες ἐγνώρισαν αὐτὸν ἐκ τοῦ πλησίον. Πρὸς τοῦτοις περιέλαβε καὶ ἐπιστολὰς τοῦ διασήμου Μπλαρχίωρος, (Schwarzert) ὅστις ἦτο ὁ κύριος συνεργάτης τοῦ «Διοκλή» καὶ μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῇ τῆς διαμαρτυρουμένης ἐκκλησίας καὶ ἀπέβη ἀρχηγὸς τῆς ἀναγεννήσεως τῶν κλασικῶν σπουδῶν ἐν Γερμανίᾳ. Ὁ Schwarzert ὑπέρξε στενὸν φίλον τοῦ Βασιλικού καὶ ἀληθευοῦ μετ' αὐτοῦ. Οἱ ἀρχαῖοι βιογράφοι καὶ ὁ μέγας Γερμανὸς φιλόσοφος, ἐξήραν τὴν μεγαλοφυΐαν τοῦ ἀνδρός, τὴν ἀνδρείαν τὸν καὶ τὴν στρατιωτικὴν ἰδιοφυΐαν τοῦ καὶ τὸ ὑπέροχον κάλλος του. Παριστάνοιν αὐτὸν ὡραῖον, ὡς ἀρχαῖον Ἕλληνα Θεόν, καὶ ἀνδρεῖον ὡς Ὀμηρικὸν ἥρωα. Δὲν ἐγνώρισεν λέγων οὐδέποτε τὸ αἶσθημα τοῦ φόβου καὶ ἐφαίνεται ἐπιδιδῶν τοὺς κινδύνους. Αἱ ἡδέαι του ἦσαν εὐδαιμονία ἐφ' ὅλων τῶν συγχρόνων ζητημάτων, τὰ ὅποια ἀπιοχόλουν τὴν Εὐρωπαϊκὴν κοινωνίαν.

Γνώστης, ὅσον ὀλίγοι, τῆς ἀρ-

χαίτας ελληνικῆς καὶ λατινικῆς φιλολογίας, εἶχεν ἐμποτισθῆ μετὰ τὴν φιλοσοφίαν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ ἐνόμιζε τις ὅτι ἦτο πολίτης τῶν Ἀθηναίων τοῦ Περικλέους, παραπληροῦντες ἐν μέσῳ 16ῳ αἰῶνι. Ὅπου καὶ ἂν μετέβαιναν ἐφερὲν ὥς Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας τὸν Ὀμηρον καὶ ἀνεγίνωσκε τὸν Θουκυδίδην. Εἶχε προικισθῆ ὑπὸ τῆς φύσεως μετὰ ἑκτατον εὐλογίαν καὶ ἐγνώριζεν ἀπαισίτως τὰς κυριώτερας Εὐρωπαϊκὰς γλώσσας. Ἦγόρευεν ἢ ἔγραφεν εἰς αὐτὰς μετὰ καταπληροσύνης εὐχερείας. Ἀνὴρ τοιοῦτος δὲν ἦτο βεβαίως δυνατὸν νὰ ζήσῃ ἐντὸς τῶν στενῶν ὁρίων τῆς ὑποδουλωθείσης πατρίδος του καὶ ἐζήτησεν εὐρύτερον στάδιον ἐν Εὐρώπῃ.

* *

Εἶνε ἄγνωστος ὁ τόπος καὶ ὁ χρόνος τῆς γεννήσεώς του. Οἱ πλείστοι ὑποστηρίζουν ὅτι ἐγεννήθη εἰς τὴν Κρήτην, ἄλλοι εἰς τὴν Σάμον, καὶ εἰς καὶ μόνος εἰς τὴν Κερασσίδαν. Ἐχορημάτισε γραμματεὺς Ἰακώδου τινὸς Ἡρακλείδου καλουμένου, ὅστις ἐπιλοφορεῖτο δεσπότης τῆς Σάμου καὶ τῆς Πάρου. Ὁ Βασιλικὸς εἶχε παραδοθῆ παιδιόθεν εἰς τὸν Ἡρακλείδην τοῦτον, ὅστις τὸν ἡγάγησε καὶ τὸν ἀνέθρεφεν ὡς ἴδιον τέκνον του. Δὲν ἐφείσθη οὐδὲ νὸς ὅπως τὸν ἐκπαίδευσεν. Ἐκ παιδικῆς ἡλικίας ἐξεμάθεν ἀριστα τὴν Ἑλληνικὴν, τὴν Λατινικὴν, τὴν Γαλλικὴν, τὴν Γερμανικὴν καὶ τὴν Ἰσπανικὴν. Ἦτο δεινὸς θεολόγος καὶ ἔμπειρος εἰς τὰς λοιπὰς ἐπιστήμας.

Ὅταν ἀπέθανεν ὁ Ἡρακλείδης ἢ Σάμος ἦτο δι' αὐτὸν στενόχωρον στάδιον διὰ τὴν ἐνεργητικότητά καὶ τὴν φιλοδοξίαν του. Δι' ὃ παρὰ

λαβὼν διάφορα χρυσόβουλα ἀνῆλθεν εἰς τὴν Εὐρώπην, πρὸς συνάντησιν τοῦ Αυτοκράτορος τῆς Γερμανίας καὶ Βασιλέως τῆς Ἰσπανίας Καρόλου τοῦ V, ὅστις αὐτοδικαίως ἐπεκύρωσε τὸ ἐπίσημον τῶν τίτλων, ἀνακηρύξας αὐτὸν δεσπότην τῆς Σάμου καὶ Πάρου καὶ κόμητα Παλατίνον. Τοῦ ἀπένευμεν πρὸς τοῦτοις τὸ δικαίωμα νὰ ὀνομάζῃ δόκτορας, πρωτονοταρίους καὶ ἐστεμμένους ποιητάς. Εἰς τὴν Γερμανίαν ἐσχετίσθη στενῶς μετὰ τοῦ Schwarzer, ὅστις κατεπλάγη μετὰ τὴν πολυμάθειαν τοῦ ἀνδρὸς καὶ τὸν ἐσύστησεν εἰς τὸν βασιλέα τῆς Δανιμαρκίας. Μετὰ τοὺς τίτλους τοῦτους μετέβη διὰ τῆς Πολωνίας εἰς τὴν Μολδαβίαν, διεκδικῶν ἡγεμονικὰ δικαιώματα, ὡς ἀπόγονος δῆθεν τῶν Ἡρακλειδῶν.

Ἐπειδὴ ὅμως μόνον τὰ ἔγγραφα τοῦ Καρόλου V καὶ ἡ ὑποτιθεμένη συγγένειά του μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν δὲν ἴσχυον, ὅπως ἀνακηρυχθῇ ἡγεμὼν, μετέβη εἰς τὸν Ἀλέξανδρον Παλατίνον τῆς Σιγαδίας καὶ δανεισθεὶς χρήματα ἐστρατολόγησε σώματα στρατοῦ καὶ ἐπῆλθε κατὰ τοῦ τότε ἡγεμόνος τῆς Μολδαβίας Ἀλεξάνδρου Λαπουσιάν. Μετὰ τῶν στρατευμάτων τούτων ὁ Βασιλικὸς κατενίκησε τὸν ἡγεμόνα τῆς Μολδαβίας καὶ ἀνῆλθε τὴν 10ην Νοεμβρίου 1562 εἰς τὸν θρόνον. Διὰ πολλῶν μέσων κατώρθωσε νὰ ἐξευμενίσῃ τὴν Ὑψηλὴν Πύλιν καὶ ἀνεγνωρίσθῃ παρ' αὐτῆς ἡγεμὼν. Ὁ Ἰακώβος ὅμως δὲν ἠρέσθη εἰς τὸν ἡγεμονικὸν θρόνον τῆς Μολδαβίας, ἀλλὰ συνέλαβε τὸ σχέδιον νὰ προσλάβῃ καὶ ἐγώσῃ τὴν Τρανσυλβανίαν καὶ τὴν Βλαχίαν, ἀποτελέσῃ δὲ οὕτως ἐν κράτος πρὸς τοῦτο διέδωκε διὰ τῶν ὁπαδῶν του ὅτι ἐνε

φανίσθησαν εἰς αὐτὸν τρεῖς ἄγγλοι φέροντες τρία χρυσὰ στέμματα τῆς Μολδαβίας, τῆς Τρανσυλβανίας καὶ τῆς Βλαχίας, καὶ τὰ προσέφερον εἰς αὐτόν.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἐπεδίωξε τὴν ἐξῆς μέγιστον τοῦ λαοῦ τῆς χώρας ταύτης διὰ τῆς διαδόσεως τῆς παιδείας. Συνέστησε σχολεῖα πανταχοῦ καὶ ἴδρυσε βιβλιοθήκας, προσεκάλεσε δὲ διδασκάλους τοὺς διασημοὺς Γερμανοὺς καθηγητὰς Σόμμερ καὶ Πανκῆρον. Ἐν τέλει ἔδωκε τὴν μορφήν πεπολιτισμένου κράτους εἰς τὴν ἡγεμονίαν του.

Ἀλλ' ἡ ἡγεμονία του δὲν διήρκεσεν ἐπὶ μακρόν. Λόγω τοῦ ἀπολυταρχικοῦ του χαρακτῆρος ἀπέκτησε πλείστους ἐχθροὺς εἰς τὴν χώραν. Ἐχὼν ἀνάγκην χρημάτων κατέσχευε τὰ χρυσὰ καὶ τὰ ἀργυρὰ σκεύη τῶν ναῶν καὶ ἔκρινε νομισματα, ἐπέβαλε δὲ φόρον ἐνὸς δονκάτου εἰς ἕκαστον κάτοικον καὶ ἐνήφτισε τὴν ποίησιν τοῦ θανάτου διὰ τὴν διγαλίαν. Τὰ πάντα ταῦτα ἐξήρθεσαν τοὺς κατοίκους τῆς χώρας, καὶ ἐνῷ παρεσκευάζετο πρὸς κατάκτησιν τῆς Βλαχίας, οἱ μεγιστάνες συνωμώσαντες, ἔδρασαν ἐπὶ κεφαλῇ τῆς ἐπανάστασεως ἐνὰ ἀξιωματικὸν Τόμοσαν καλούμενον καὶ ἀνέτρεψαν αὐτόν. Ὁ Βασιλικὸς ἐκλείσθη εἰς τὴν Μονὴν τῆς Σουτζάδας μετ' ὀλίγων ὁπαδῶν του, ἐνθα ὑπέστη τοῖς μὲν πολιορκίαν. Στεροθεὶς ἐντελὸς τροφίμων ἐπεχείρησεν ἔξοδον, ἀλλ' ἠττηθεὶς παρεδόθη εἰς τὸν Τόμοσαν. Καθ' ἣν στιγμήν ὁ μὲν ἐνεφανίσθη ἐνώπιόν του, ὁ δὲ ἀρχηγὸς τῆς ἐπανάστασεως παραβάς τὰς συνθήκας, ἐκτύπησεν αὐτὸν διασιδηρᾶς ράβδου εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν ἀφῆκεν ἄπουν. Τοιοῦτο ὁ πῆρξε τὸ τέλος τοῦ μεγαλεπήβολου

Ἑλλήνου.

Προτοῦ καταλάβῃ τὸν θρόνον τῆς Μολδαβίας ὁ Ἰακώβος, ἐν συνεννοήσει μετ' ἄλλου Ἑλλήνου ἐκ Δωρίδος, τοῦ Ἰακώβου Διασσωρίνου, ὅστις συνυπηρέτει μετ' αὐτοῦ ὡς ἡγετὴς εἰς τὸ ἱππικὸν τοῦ Αυτοκράτορος Καρόλου V εἶχε συλλάβει ἐν γιγάντιον σχέδιον, νὰ ἐπαναστατήσῃ ὁλόκληρον τὴν Ἀνατολήν, ἀπὸ τοῦ Δουνάβεως μέχρι τοῦ Διβυκοῦ πελάγους. Τὸ σχέδιον ἀπέτυχεν ἐνεκεν τῆς ἀντιρροῦσεως τῆς Βενετικῆς Δημοκρατίας. Καὶ ὁ μὲν Βασιλικὸς διαφυγὼν ἐγένετο ἡγεμὼν τῆς Μολδαβίας, ἀλλ' ὁ Διασσωρίτικος συλληφθεὶς καθείχεσθαι καὶ ἐξέπνιγεν εἰς τὰς φυλάκας τῆς Βενετίας μετ' ἄλλων συντρόφων του, συμμετασχόντων τῆς εὐρείας ἐκείνης συνωμοσίας.

Ἡ σὺντομος τοῦ Βασιλικοῦ μετὰ τὸν θάνατόν του ἐκλείσθη εἰς Μοναστήριον, τοῦ δὲ νιόυ τοῦ Δημητρίου ἀπέκονον τοὺς ρῶνθωνας, ὡς σημεῖον ὅτι μετὰ τοῦ ρῶνθωνος ἀπεκόπη καὶ πᾶσα ἀξίωσις ἐπὶ τοῦ Μολδαβικοῦ θρόνου, κατὰ τὸ κρατοῦν ἐν τῇ χώρᾳ ἔθιμον. Ἐν τοῦτοις ὁ Βασιλικὸς συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐξημέρωσιν τοῦ λαοῦ. Ἰδρυσε τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Κοιτάρ καὶ εἰσάγαγε τὴν ἑλληνικὴν παιδείαν, ἔκτισε δὲ χρονολογεῖται ἡ εἰσροὴ τῶν Ἑλλήνων εἰς Ρουμανίαν. Ἡ μετὰ τὴν πῆσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Γένους εἶνε ἀνερεύνητος εἰσέτι. Καὶ πλείστον τοιμητοῦτων ἀνδρῶν ὁ βίος καλύπτεται ὑπὸ τὴν σκιάν των σκοτεινῶν ἐκείνων χρόνων. Ὑπάρχουν μεταξὺ αὐτῶν μεγάλοι ἔθνεργοι, τοὺς ὁποίους καλύπτει ἡ λήθη. Εἰς ἐξ αὐτῶν ἦτο ὁ Βασιλικὸς ΘΕΟΔ. ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ

ΤΑ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΤΑΣΙΝ ΕΙΣ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ

Ο «Ασμοδαίος» τοῦ Κατρου ἔλαβε τὰ ἐξῆς τηλεγραφήματα κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀντεπανστασεως.

- Κόρινθος.** Ωρα δώδεκα καὶ παραπάνω κάτι γαρίδα ὅλοι ἔχομε ἀπὸ ψωμί τὸ μάτι. Στείλατε ἐκ Τριπόλεως καλοψημένην γίδα εἰδ' ἄλλως εἰς τὸν διάβολον θὰ στείλω τὴν πατρίδα.
- Τρίπολις.** Ωρα πρωινὴ, πεινώσι τῶνδρες ἡδὴ μὲ τὸν Λεοναρδόπουλον καὶ μὲ τὸν Γαργαλιῶν. Προμήθεια τροφῶν ἐδῶ στὸν τόπον ἐξηντήθη καὶ τῆς ρετσίνας ἄδειασαν θαρέλλαις τε καὶ πίθοι.
- Πάτρι.** Φρουρὰ στὰ πάτρια πιστὴ τὰ μάλα μένει ἡ συντροφία μας τροφίμα καὶ οἶνον περιμένει. Ἐρρεῖ τὰ κάλα δηλαδὴ μᾶς θέρισεν ἡ πεῖνα κι' ἐλπίζω νὰ τὸ στρίψωμε καὶ ἡμεῖς γιὰ τὴν Αθήνα,
- Τρίπολις.** Μὴ γιὰ τὸ Θεὸ μᾶς λέτε τέτοιες τρέλλαις σὰς στέλλομεν ἐπὶ ψωμιὰ καὶ δυὸ κουτιά σαρδέλλαις. Ἐμμεῖναιτε πιστοὶ σὲ μᾶς κι' ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας θὰ τέρψετε τὰ χεῖλη σας κουτοὶ καὶ τὰς γαστέρας.
- Ναύπλιον.** Πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τοῦ Κράτους, ἐν Τριπόλει θὰ μᾶς ἐγκαταλείψωσιν οἱ ὁπαδοὶ μας ὅλοι. Στείλετε βοηθήματα, τροφὰς, τουφέκια βράκας, τσαρούχια, κάπαις καὶ παρὰ νὰ δώσωμε στοὺς δλάνκας.
- Τρίπολις.** Υπομένετε κι' ἄς λέγῃ ὁ Πλαστήρας τοῦ Κράτους κάθε πρόσοδον θὰ ἔχωμεν εἰς χεῖρας. Υποσχεθῆτε ἄφθονα διὰ συναλλαγμάτων καὶ ἓνα δέμα λάβετε ἐκ δύο ἐφαπλωμάτων,

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Η ΜΑΓΚΟΥΡΑ ΤΗΣ ΑΤΘΙΔΟΣ

φρόντιζε, νὰ μὴ λείπῃ ἀπὸ τὴν τσαντίτσα της, τὸ μυρωμένο μαντυλάκι της, τὸ πούπουλο τῆς πούδρας, τὸ καρμίνιο γιὰ τὰ χεῖλη, τὸ μικρὸ καρνέ τῶν σημειώσεων της. Τὸ εὐμερφο ἐπίσης σκευαστικὸ ὄμβρελινὸ της. Ἡ ἀκόμη ἡ μικροσκοπικὴ τρισχαριτωμένη βενταλίτσα της, συν-επλήρου τὸν ὀπλισμὸν της.

Δίχως αὐτὰ τὰ πυρομαχικά, ποτὲ

λλοτε ἡ κοσμικὴ κυρία Ατθίς μας, ἡ κομψὴ γυναῖκα τοῦ σουμοῦ, ἐξερχομένη ἀπὸ τὸ σπῆτι της, γιὰ τῆς μικρὸς ἀπαραίτητες καθημερινὲς ἐκστρατείας της, μαγαζιά, ἐπίσκεψιν σὰ φιλενάδες, περίπατο, ἡ κοσμικὸν κέντρον, ἐ-

δὲν ξεκינוῦσε. Τώρα; Αλλοίμονο! Τὴν ὄμβρελλα ἀντικατέστησε ἡ μαγκούρα — ἐνίστε μάλιστα ἀγριοκερασεὰ — καὶ ὅλα τ' ἄλλα, ἡ σιγαροθήκη πλήρης ἀπὸ σωληνάρια τῆς νικολίνης, μὲ τὰ ὁποῖα καταστρέφει τὸ χιονάτο χοῶμα τῶν ὁδόντων της, καὶ κίτριναίει ἀπαισίως τὰ ρόδινα χεῖλη της κτλ.

Ἡ χοῖσις τῆς ῥάβδου, ἐπετρέπετο μέγρι τινὸς ὡς ἔχουσα κάποιον πρακτικὸν σκοπὸν, κατὰ τὰς ἐκτὸς τῆς πόλεως ἐκδρομὰς, διὰ νὰ βοηθῇ τὸ βαδισμὸν εἰς τοὺς ἀνωμαλοὺς δρόμους, νὰ προστατεύῃ ὅπως δήποτε καὶ ὑποστηρίξῃ κατὰ τὴν ἀνάβασιν λοιπίσκων, εἰς τὰς μακρυνὰς ἐκδρομὰς τῶν μαγευτικῶν τοπειῶν εἰς τὰ περὶχωρα τῆς Αττικῆς.

Ἀκόμη καὶ κατὰ τὴν διαμονὴν εἰς τὰς νήσους τὸ καλοκαίρι ἢ τὰς διαφόρους ἐξοχὰς, ὅσας ἐπιχειροῦμεν, μακρὰς πελοπορίας καὶ ἀσυνήθεις ἐκστρατείας, ἡ ῥάβδος, εἶναι ῥησιμώτατον τῇ ἀληθείᾳ ἔρεισμα. Ἀλλὰ πρὸς Θεοῦ, ἐντὸς τῆς πόλεως, ἡμέρα μεσημέρι, εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου καὶ εἰς τὰς πλατείας τίνα σκοπὸν καὶ

ποίαν πρακτικότητα δύναται νὰ ἔχη ἡ μαγκουροφορία; Σᾶς βεβαίῳ ὅτι δὲν ὑπάρχει κωμικώτερον καὶ πλέον ἀκομιφον καὶ ἀηδὲς θέαμα ἀπὸ μίαν, ἐν περιβολῇ περιπάτου μαγκουροφοροῦσαν κυρίαν. Εἶναι αὐτόχρημα, κωμικὴ διὰ τοὺς τρίτους παρομοία ἐμφάνισις.

Προχθὲς θελκτικωτάτη, καὶ χαρίεσσα δεσποινίς, κοιμήτορα ἐνδεδυμένη κατήρχετο τὴν ὁδὸν Σταδίου, κραδαίνουσα, χονδροειδεστάτην μαγκούραν. Τὰ ἐκτοξεύόμενα βλέμματα τῶν διαβατῶν, ἐνέφαινον οἶκτον καὶ ἀηδίαν.

Καὶ εἶναι μυστήριον, πῶς κατορθώνει ἐνίοτε ἡ κοιμή, ἡ φημισμένη γιὰ τὸ γούστο τῆς Αθηναῖα, νὰ περιλίπη εἰς σφάλματα τὰ ὁποῖα θέτουσι ἐν ἀμυριόλῳ τὴν ἔμφυτον αὐτῆς καλαισθησίαν.

☆☆

Δυστυχῶς, τὸ κακὸν ἔχει λάβει διαστάσεις πλέον, καὶ εἶναι πολὺ λυπηρὸν, ὅτι δὲν γνωρίζει τις μὲ ποῖον τρόπον, θὰ ἡδύνατο νὰ πείσῃ τῆς χαριτωμένες ὁμορφες γυναῖκες μας, ὅτι ἡ νέα των συνήθεια εἶναι ὀλεθρία, διὰ τὸ σύνολον τῆς ἐμφανήσεώς των. Καὶ ἂν κανεὶς ἀποφασίσῃ νὰ παραβλέψῃ καὶ νὰ συγχωρήσῃ τοῦτο εἰς κυρίας μεσήλικας ἢ ἡλικιωμένας αἵτινες, καὶ εἰς τὰς ἀσφαλοστρωμένας ἀκόμη ὁδοὺς ἔχουσιν ἀνάγκην ὑποστηρίξεως — ἂν καὶ τὸ πρᾶγμα ὅπως δήποτε δὲν παύει νὰ εἶναι τρομερὰ ἀνάρμοστον προκείμενον περὶ τοῦ ὥραιου φύλλο — καταδικάζει ὅμως ἀμειλίκτως ἐν ὀνόματι τῆς καλαισθησίας, καὶ τῆς καλῶς ἐννοουμένης κοιμότητος, τὰς νεαρὰς κυρίας καὶ δεσποινίδας, αἵτινες ἐξ ἐπιπολαιότητος, στραγγα-

λίζουν, τὴν ἁρμονίαν ἣτις ἐπιβάλλεται εἰς τὴν καλλονὴν καὶ τὰς λεπτεπιλέπτους φροντίδας αἱ καταβάλλουσι διὰ μίαν γρητευτικὴν, καὶ συναρπάζουσιν ἐμφάνισιν.

***

Τόσον λοιπὸν ἐξάπτεται ἡ φαντασία των, καὶ ὁ πόθος τοῦ ἀρέσκειν, εἶναι τόσον ἀχαλίνωτος, ὥστε νὰ ἐπισκιάσῃ καὶ τὴν στοιχειώδη λογικὴν;

Ἀλλὰ μήπως ἐβασάνισαν ποτὲ τὰς λεπτομερείας, καὶ τὰς ὠφελείας ἢ ζημίας αἱ νες δυνατόν νὰ π. ο. κ. ὑψοῦν ἀπὸ μίαν τοιμηρὰν ἀπόφασιν; Μπα! δὲν βαρυνέσθε... τέτοιαι πράγματα, τὰ μυαλουδάκια των δὲν ἔχουν κχιρὸν νὰ τὰ σκεφθοῦν. Ἀρκεῖ ὅτι θὰ θεωρηθῶν ὡς παρακολουθοῦσαι τὴν τελευταίαν λέξιν τῆς δῆθεν μόδας των, μὲ ὅλους τὸς τοὺς ἔξωφρενισμούς, τῆς ὁποίας εἶναι δοῦλοι. Ἀρκεῖ ὅτι θὰ κινήσουν τὴν περιέργειαν τῶν τρίτων, ἐφελκύνουσιν τὰ βλέμματα των, ἀδιάφορον ἂν αἱ κρίσεις διὰ τὰς ὑπερβασίας των, εἶναι ἡκιστα κολακευτικαὶ δι' αὐτάς.

Διότι δὲν φανταζόμεθα βέβαια ὅτι ὀπλίζονται τόσον βαρεῖα, διὰ ν' ἀμυνθοῦν κατὰ τοῦ ἔχθρου, ὅστις δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν... ἄνδρα. Ἀλλοτε ἴσως θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ τὸ παραδεχθῇ εἰς πολὺ παρωχημένην ἐποχὴν καθ' ἣν τὸ ἄβρον θῆλυ. ἐγγίνετο ἀντικείμενον ἀγρίων ἐκδηλώσεων, ἐποχὴν καθ' ἣν, μία κυρία δὲν ἐξήρχετο ποτὲ μόνη ἀπὸ τὸ σπήτι τῆς πολὺ περισσότερον δὲ μία δεσποινίς, ἣτις ἡδύνατο κάλλιστα νὰ μαρυνθῇ ἀπὸ ἐν αἰσθημα κλεισμένη εἰς τοὺς τέσσαρας τοίχους τοῦ δωματίου τῆς χωρὶς νὰ δυνήθῃ ποτὲ εἰς τὸ διάστημα ἐτῶν, ν' ἀνταλλάξῃ δύο

λέξεις μὲ τὸν ἐκλεκτὸν τῆς καρδιάς τῆς.

Ναί! εἶναι γεγονὸς ὅτι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἀκόμη, κορίτσια, ποὺ ἔτυχε ν' ἀγαπήσουν ἓνα νέον, ἐπὶ δύο ἢ τρία ἔτη δὲν ἦλθον εἰς συνεννόησιν μετ' αὐτοῦ εἰμὴ μόνον δι' ἐπιστολῶν, καὶ τοῦτο μετὰ μυρίων προφιλάξεων καὶ μὲ κίνδυνον νὰ γίνουν καρδιακαὶ ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν καὶ τὰς συγκινήσεις ποὺ ἐδοκίμαζον λόγῳ τοῦ μεγάλου περιορισμοῦ, καὶ τῶν συνθηκῶν τῆς ζωῆς. Τότε εἶχον πέρασιν καὶ τὰ ἐρωτικά ἐπιστολάκια καὶ οἱ ἐκδόται των προέβαινον εἰς ἐπανεπιλημμένας ἐκδόσεις. Ἡτο ἐποχὴ που γιὰ νὰ θαυμάσῃ κανεὶς τὸ ντεκολτέ μιᾶς κυρίας, ἔπρεπε νὰ ἔχη ἐνδυμα εἰσόδου εἰς τὴν λεγομένην ἀριστοκρατικὴν τάξιν τῶν Αθηναίων, καὶ τὰ μέσα νὰ παρακολουθῇ τοὺς μεγάλους χοροὺς καὶ ἐορτάς.

Ἀλλὰ τώρα; Ὁσέ μου! τώρα, κυρία καὶ δεσποινίδες, νεαὶ καὶ γραιφαὶ, τὰ τελευταῖα αὐτὰ χρόνια, κυκλοφοροῦν ἀνέτως, ἀνστάτα, ἀπολαμβάνουσι πλήρους ἐλευθερίας, καὶ δὴ... ἡμίγυμνοι.

Οἱ ἄνδρες δὲν ἐκπλήσσονται πλέον, δὲν συγκινοῦνται. Εἴμεθα βέβαιαι δι' αὐτό. Τὸ βλέμμα των μᾶς παρακολουθεῖ ἐξ ἐνστικτοῦ μόνον, οὐχὶ ἀπὸ θαυμασμοῦ καὶ ἐπιθυμίας ἣτις δύναται νὰ προκαλέσῃ ἐπεμβασιν τῆς μαγκούρας ἀλλ' ἀπὸ περιέργειαν ἐνίοτε. Ὡστε, τὸ μόνον ἐπιχείρημα τὸ ὁποῖον ἡδύνατο νὰ παρατάξωσι, καταπίπτει ἀφ' ἑαυτοῦ.

☆☆

Υπὸ ποίαν ἀντίληψιν λοιπὸν ὀπλίζονται διὰ τῆς μαγκούρας αἱ ὁραταί μας;

Μήπως τοῦτο εἶναι ἐνδείξις τῆς ζηλευτῆς προόδου τοῦ φεμινισμοῦ;

Πιθανόν. Ἡ μαγκούρα, τὸ σιγὰ-ρέττο, ἡ ἀπάχικη διάλεκτος, αἱ ἀπρεπεῖς χειρονομίαι καὶ κινήσεις, ἴσως νὰ θεωροῦνται ὡς τὸ ἀσφαλέστερον εἰσιτήριο διὰ τὸ Ἑλληνικὸν κοινοβούλιον.

Ἡ μήπως τὸ κάμουν διὰ νὰ ἐξισωθοῦν πρὸς τοὺς ἄρρενας ὁμοφύλους των; Τίς οἶδε! Ἀφ' οὗ, ἔλαβον μὲ κάποιαν αὐθάδειαν τὸ σιγαρέττο ἀπὸ τὰ χεῖλη των διατὶ νὰ μὴ ἀρπάσουν καὶ τὴν ράβδον ἀπὸ τὴν χεῖρα των.

☆☆

Ἐν τούτοις οἱ πτωχοὶ μας σύντροφοι καίτοι ἀποτελοῦντες τὸ ἰσχυρὸν φύλον, δὲν ἔδειξαν ποτὲ τάσεις ἀρπαγῆς, οὔτε διὰ τὰ πτερά μας, οὔτε διὰ ταῖς τσάντες μας, οὔτε διὰ τὸ καρμύλιο τῶν χειλέων μας. Ἀρκοῦνται εἰς ὅτι καθιερώθῃ καὶ εἰς ὅτι τοὺς ἐπιτρέπεται νὰ μεταχειρίζονται διὰ τὸ ἀνδρικὸν των λούσο καὶ τὴν εὐχαριστήσιν των, χωρὶς νὰ μᾶς ἐνοχλοῦν, διαρκῶς ἐπιθυμοῦντες ν' ἀρπάσουν κατὰ τὰς προτιμήσεις μας.

Τὴ κρίμα λοιπόν! Ἡ ὑπερήφανος καὶ νοήμων Ἑλληνίς, νὰ γίνεταί ἐρμαιοὺς μικροφιλοδοξίων καὶ νευρόσπαστον ὁχλοστικῶν, ἀνευθύνων διαταγῶν μιᾶς ἀφρημένης μεγαλειότητος!

Τὴ ἀδικία γιὰ τὸ μέλον τῆς, νὰ λησμονῇ, τὰ ἰδεώδη πλεονεκτήματά της ὡς γυναῖκος, νὰ περιφρονῇ τὰ θεῖα χερίσματα τοῦ γένους τῆς, ἐυρωστίαν ὑγείαν, πρόσωπον ἀνθηρὸν, ὀφθαλμοὺς λάμποντας, καὶ ἰδίως πνεῦμα σπινθηροβόλον καὶ γοργόν, καὶ ἀντὶ τούτων νὰ προτιμᾷ ἐμφανίσεις προκαλοῦσας τὰς δυσμενεῖς κρίσεις τῶν τρίτων, τοὺς ὁποίους ἀγωνίζεται νὰ πείσῃ ὅτι τὰ μόνα τῆς προσόντα εἶναι, διάνοια

στρεβλωμένη, νοῖς στενός, καὶ συνεπῶς αἰσθήματα ἀμφίβολα!

Διατὶ λοιπὸν αἱ Ατθίδες μας νὰ καταβάλλουν προσπάθειας νὰ καταπνίξουν, τὴν λάμψιν τοῦ φύλου τὴν ὑπέροχην κλασικὴ καλλονὴ τὴν τὰ σκῆπτρα τῆς τελειότητος κατέχουσιν, τὴν χάριν καὶ ὅλας τὰς εὐεργετικὰς καὶ θαυσιεῖς δωρεὰς τῆς φύσεως, προσάρομζόμεναι, εἰς ἀναξίας αὐτῶν, ἀκυλαισθησίας καὶ χονδρότητας. Τὶ θὰ προσθήσῃ εἰς τὴν ἀκαταμάχητον δύναμιν τῶν θελήγων τῶν μία ἄκομπος εὐχάριδος; Μὴ δὲν εἶναι ἀρκετὰ νὰ γοητεύσουν καὶ νὰ δεσμεύσουν, τὰ μάτια τῶν, ποὺ δὲν ὑπάρχουν ὥραιότερα καὶ ἐκφραστικώτερα ἀπὸ τὰ μάτια τῆς Ἑλληνίδος;

Ἡ μήπως νὰ ἐπιβληθῶσιν ὡς δύ-

ναμῖς;

Ἀλλὰ ἀκριβῶς καὶ δυστυχῶς ἐκεῖναι ποὺ ἀποτολμοῦν αὐτὴν τὴν ἐχθρικὴν διὰ τὸ κάλλος τῶν ἐμφάνισιν εἶναι αὐταὶ αἵτινες θὰ ἡμιλλῶντο πρὸς τὰ Πραξιτέλεια δημιουργήματα, ἐκ τῶν ὁποίων ἄπειρα ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ σύγχρονος Ἑλλάς.

Οὐδὲν ἄρα δικαιολογεῖ τὴν μαγκουροφορίαν, τῶν ὠραιοφθάλμων Ατθίδων μας. Απομένει μόνον εἰς βάρος τῶν ἡ ἐπιπολαιότητος, σκέψεων καὶ πράξεων ἄνευ σκοπῶν.

Ἐκεῖ ποὺ καταναγάζει τὸ φῶς τῆς ἀληθείας, τὸ ἀκατάβλητον τῆς ἰσχύος τοῦ ὁποίου οἱ δεικνύονται ν' ἀμφισβήτησιν, ἡ μαγκούρα καὶ τὸ σιγαρόντο ἀμέσως εἰσπνέονται εἰς τὸν κάλαθον.

ΝΑΤΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΝ

Μὲ τὸ καλὸ τὰ πρόβατὰ πάρε τ' ἀπωλωλότα
καὶ στὸ μανδρὶ ὠδήγει τα ἐκεῖ ποὺ ἦσαν πρῶτα.
Τί φταίνει τὰ φτωχὰ τ' ἄρνια ὁπότεν ξεστρατίσῃ
ὁ τράγος ἀπ' τὸ δρόμο του κι' ἄλλου τὰ ὁδηγήσῃ;

Καὶ σκέψου πῶς προσμένουνε παλαιοὶ ἐχθροὶ ἀκόμα
τοῦ Κρούμμου ἢ ἄπιστη γενεὰ— μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.
Ἀλλοίμονον ὁ οὐρανὸς ἂν πάλιν συννεφιάσῃ
πόσα παιδιὰ ἢ μάννα μας ἢ ἄτυχῃ θὰ χάσῃ.

Πάρε τὰ πρόβατα λοιπὸν μὲ γέλοια εἰς τὰ χεῖλη
κι' ὠδήγησ' τα. στὸ μαντρὶ τὸ πρῶτο τους, Κονδυλίη.

«Ἀσμοδαῖος» Καίρου

ΜΕΤΑ ΤΩΝ ΠΟΛΕΜΩΝ

ΕΙΣ ΑΝΑΖΗΤΗΣΙΝ ΥΠΟΒΡΥΧΙΩΝ ΘΗΣΑΥΡΩΝ

Αἱ νέαι μέθοδοι.

Εἰς πᾶσαν ἐποχὴν ἀνεξηγήτησαν οἱ θησαυροὶ οἱ περιεχόμενοι ἐντὸς τῶν ναυαγησάντων πλοίων.

Ὁ τελευταῖος πόλεμος ὑπῆρξε πολὺ γόνιμος εἰς θαλάσσια δυστηγήματα λόγῳ τῶν τορπιλλήσεων ἐκ μέρους τῶν γερμανικῶν υποβρυχίων καὶ τῶν τορπιλλῶν. Πλὴν τῶν πολεμικοφθίων καὶ τῶν τροφίμων πολλὰ πλοῖα περιεῖχον χρυσὸν εἰς τεμάχια καὶ χρῆμα ἀφθονόν, κατὰ συνέπειαν αἱ προσπάθειαι τῶν ἐσθιῶν πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ πλούτου τούτου συνεκεντρώθησαν κατὰ προτίμησιν εἰς τὰ πλοῖα ταῦτα τῇ βοήθειᾳ νέων εἰδικῶν μηχανημάτων. Ἀπὸ τοῦ ἐτους 1918 αὐτὸ τὸ ἀγγλικὸν ναυαρχεῖον ἐπεχείρησε τὴν ἀναζήτησιν τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ γήματος τοῦ περιεχόμενου ἐν τῇ ναυαγήσαντι ἀτμοπλοῖᾳ «Λαουρεντῶν» τῆς ἀτμοπλοῖας Οὐάιτ-Στάρ-Λάιν τορπιλληθέντος τῷ 1917 παρὰ γερμανικοῦ υποβρυχίου εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Ἰσλανδίας διὰ σκαφάνδρων καὶ τῶν εἰδικῶν μηχανημάτων περιῶν κατωτέρω.

Ἡ δυσκολία τῆς υποβρυχίου ἐρεῦνης.

Ἡ δυσκολία διὰ τὴν ἀνέλκυσιν τῶν ναυαγίων ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ

βάθος ἐν τῷ ὁποίῳ κατέρχονται οἱ ἐργάται καὶ ἀπὸ τὴν πίεσιν τοῦ ὕδατος. Ὡς εἶναι γνωστὸν ἀπὸ τὴν θεωρίαν Πασκάλ ἡ πίεσις τοῦ ὕδατος αὐξάνει ἀναλόγως τοῦ ὕψους τοῦ ὕδατος· ἐθεωρεῖτο δὲ μέγα κατόρθωμα ἀνὴδυνάτοισιν ἀπαρμεῖν ἡ πλέον τῶν δύο λεπτῶν. Ἦδη ὁ ἐργάτης δύναται νὰ ἐργασθῇ διὰ τῶν σκαφάνδρων εἰς βάθος 30-35 μέτρων ἐπὶ μίαν ὥραν ἐξακολουθητικῶς. Ἐννοεῖται ὅτι ὑπάρχουν παραδείγματα καὶ μεγαλειότερας ἀντοχῆς ὡς π.χ. ἐνὸς ἐργάτου σκαφάνδρων κατελθόντος μέχρι 40 μέτρων πρὸς ἀνατίναξιν ναυαγίσαντος πλοίου παρὰ τὴν Βρεστανίαν ἐν τούτοις ἀνελθὼν οὗτος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ἦτο λίαν κατάκοπος καὶ κατελήφθη ὑπὸ αἰμορραγίας. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἀπεδείχθη ὅτι ὁ ἐργάτης εἰς τοιοῦτον βάθος μετὰ πολλῆς δυσκολίας ἐργάζεται, ἐκτὸς δὲ τούτου κινδυνεύει εἰς πᾶσαν στιγμὴν νὰ προσβληθῇ ἀπὸ τοὺς μεγάλως ἰχθεῖς καὶ δεῖν νὰ κρατῇ συνεχῶς τὴν μάχαιραν εἰς τὴν χεῖρα διὰ νὰ προφυλάσσεται ἀπὸ πάντων προσβολῆν. Ὡς ἐκ τῶν λόγων τούτων προσεπάθησαν νὰ τελειοποιήσουν τὰ μέσα πρὸς εὐχερεστέραν ἀνέλκυσιν τῶν ναυαγίων.

Δύο μέθοδοι ἐτέθησαν εἰς ἐφαρμογὴν πρὸς τοῦτο. Γνωρίζομεν τὰς δύο ἀρχὰς τῆς φυσικῆς ἦτοι: α'. ὅτι

Σώμα βυθιζόμενον υφίσταται πίεσιν παρά τοῦ ὕδατος ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω ἀνάλογον πρὸς τὸ ἐκτοπιζόμενον παρ' αὐτοῦ ὕδωρ διὰ τὴν δύνατον λοιπὸν βυθιζόμενον σώμα νὰ ἀνέλθῃ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας δέον νὰ ἐφαρμόσωμεν δύναμιν ἀνωτέραν τοῦ ἐκτοπιζομένου παρ' αὐτοῦ ἰδατος. Τὴν ἀρχὴν ταύτην ἀνεκάλυψεν πρῶτος ὁ Ἀρχιμήδης καὶ ἐπ' αὐτῆς σήμερον στηρίζεται ἡ θεωρία τῆς ἀνόδου ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης τῶν ὑποβρυχίων. Β'. Σώμα κενὸν πεπληρωμένον ἀέρος καὶ βυθιζόμενον ἐν τῷ ὕδατι κατέρχεται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐφ' ὅσον εἰσδύει βαθύτερον. Αὕτη εἶναι ἡ γνωστὴ θεωρία τοῦ Πασκάλ τοῦτέστι ἡ ἐκτόπισις τοῦ ὕδατος εἶναι ἀνάλογος τοῦ ὄγκου τοῦ σώματος.

Υποβρύχιον Τάνκ

Διὰ τὴν εἶναι εὐχερὴς ἡ ἐργασία εἰς βάθος ἀνώτερον ἐκείνου ποῦ ἀντέχουσι τὰ σκάφανδρα ἐδέησε νὰ ἐφευρῶσι μηχανήματα στηριζόμενα ἐπὶ τῆς θεωρίας τῶν ὑποβρυχίων, δηλ. μηχανήματα ἐξασφαλίζον τὴν ἐν τῷ βάθει ἀντοχὴν τοῦ ἐργάτου (θεωρία τοῦ Πασκάλ) καὶ ὥθησιν τοῦ ἐν τῷ βυθῷ προσκεκολλημένου σώματος ἵνα ἀνέλθῃ τοῦτο εἰς τὴν ἐπιφάνειαν (θεωρία Ἀρχιμήδους).

Τὸ παρὰ τῆς ναυαγωστικῆς ἐταιρίας Ρένο ἐν Νέα Υόρκῃ, ἐφευρεθὲν μηχανήματα φαίνεται ὅτι ἐκπληροῦ καλλίτερον τὸν προορισμὸν τοῦ ἀπὸ ὅλα τὰ μέχρι τοῦδε. Ο διευθυντὴς τοῦ μηχανήματος τούτου εἶναι αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐφευρέτης ἀμερικανὸς μηχανικὸς Ρένο, τὸ δὲ μηχανήματα περιέχει ἓν πλοῖον σωστικὸν βυθιζόμενον μέχρι τοῦ ναυαγήσαν-

τος καὶ συνοδεύμενον ἀπὸ ἓνα ὑποβρύχιον τάνκ καὶ διαφόρους κυλίνδρους πλήρεις πεπιεσμένου ἀέρος τοὺς ὁποίους προσαρμόζουν εἰς τὰ ἐξάρτια τοῦ ναυαγήσαντος πλοίου κατ' ἀναλογίαν διὰ τὴν ἀνακουφίσουν τὸ ναυαγήσαν πλοῖον. Τὸ πλῆρωμα τοῦ τάνκ ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο ἀνδρας οἵτινες συνεννοοῦνται μετὰ τοὺς ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ τῆς θαλάσσης διὰ τηλεφώνου τοῦ ὁποίου τὰ σύρματα περιέχονται ἐντὸς τοῦ κάβου τοῦ φέροντος τὸ ρεῖμα εἰς τὸ μωτέρ.

Παραλείποντες τὴν περίπλοκον ἐργασίαν τῆς ἀνελκύσεως ἥτις εἰς ἄνω ἐλέγχῃ γίνεται τῇ βοηθείᾳ τῶν κυλίνδρων μετὰ πεπιεσμένου ἀέρος ἐπανερχόμεθα εἰς τὴν συντελούμενην ἀκόμη ἀνέλκυσιν τοῦ Λαουρεντικ παρὰ τοῦ Ἀγγλικοῦ Ναυαρχείου.

Τὸ πλοῖον Ταουρεντικ τόνω, χωρητικότητος 15.000 ἔχει τορπιλητῇ ἀπὸ γερμανικὸν ὑποβρύχιον καὶ εὐρίσκεται εἰς τὸ βάθος 30 μέτρων. Μετέφερεν ἕξ Ἀμερικῆς φορτίον χρυσοῦ εἰς βέργας ἕξ ἑκατομμυρίων λιρῶν στερλινῶν ὡς καὶ ἓνα ἑκατομμύριον λιρῶν στερλινῶν εἰς ἀργυρὰ νομίσματα τῶν δύο σεληνίων. Κατὰ τὸ 1918 μετὰ τὴν ἀνακωχὴν τὸ Ναυαρχεῖον ἐπεχείρησε τὴν διάσωσιν τοῦ πολυτίμου τούτου φορτίου διὰ τοῦ ἀπλοῦ τούτου μέσου τῶν σκαφάνδρων. Ἡ ἐργασία ἐξακολουθεῖ ἀκόμη ἀλλ' εὐρίσκεται ἤδη περὶ τὸ τέρας της. Αναμφιβόλως εἰάν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην υφίστατο τὸ σύστημα Ρένο ἡ ἐργασία θὰ εἴχετελειώσῃ πρὸ πολλοῦ.

Τὴν 24 Αὐγούστου 1923 εἶχον ἤδη συλλεξῇ 2849 βέργας καθαροῦ χρυσοῦ ἐπὶ 2879 φορτωθέντων. Μέχρι τοῦ 1920 ἀνείλκυον τὰ τεμάχια τοῦ χρυσοῦ ὅπως ἦσαν κλειστὰ ἐν-

τὸς ξυλίνων κιβωτίων ἀλλὰ διὰ τῆς χρήσεως δυναμίτιδος τὰ κιβώτια κατεστράφησαν καὶ ἐκτοτε προσπαθοῦν ν' ἀνεύρουν ταῦτα ἐρευνῶντες ἐν πρὸς ἐν τὰ διάφορα ἀντικείμενα ἀναμειγμένα ἐντὸς λασπώδους ἁμμου.

Εἰπομεν ὅτι ἡ ἐργασία τῶν σκαφάνδρων ἐκτελεῖται ἐντὸς βάθους 35 μέτρων δεδομένου δὲ ὅτι τὸ Λαουρεντικ δὲν ἔχει βυθισθῇ πλέον τῶν 30 μέτρων ἡ ἐπιχείρησις δὲν εἶναι καὶ τόσο δύσκολος. Ο δὴ τῆς ἐνδεδυμένος μετὰ τὴν ἐκ καουτσούκ ἐνδυμασίαν του, φορῶν ὑποδήματα μετὰ πέλματα ἐκ μολύβδου διὰ τὴν κρατῇ τὴν ἰσορροπίαν καὶ τὴν κεφαλὴν κεκαλυμμένην ἐκ μεταλλικῆς περιεφραλαίας μετὰ τέσσαρας ὁπὰς συγκοινωνούσας μετὰ τὸν σωλῆνα ποῦ μεταδίδεται ὁ ἀτμοσφαιρικός ἀπὸρρῶν διὰ πνευματικῆς ἀντλίας καὶ χειροκίνητης ἐκ καουτσούκ κατέρχεται βραδέως εἰς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης. Εἰς τὴν ζώνην του εἶναι δεμένον σχοινίον διὰ τὴν κάμψιν δι' αὐτοῦ διάφορα ἀπλά

σημεῖα, καὶ εἰς τὴν χεῖρα του κραεῖ ἐργερίδιον διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον.

Ἀμα τῇ καθόδῳ του ὁ δὴ τῆς ἀνάπτει τὴν ἠλεκτρικὴν του λυχνίαν καὶ ἐρευνᾷ τὸ ἔδαφος. Ἐπὶ τῆς λυχνίας ταύτης εἶναι προσηρμοσμένον γαλβανόμετρον δι' οὗ δοκιμάζεται τὸ εἶδος τοῦ ἀνευρισκομένου μετάλλου ἐὰν λ. χ. εἶναι χρυσὸς ἀργυρος κ. τ. λ.

Εκεῖνο τὸ ὁποῖον καθιστᾷ τὴν ἐργασίαν μακράν, εἶναι ὅχι μόνον διότι ὁ δὴ τῆς δὲν δύναται νὰ παραμεινῇ ἐπὶ πολὺ εἰς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης ἀλλὰ καὶ διότι τὸ ρεῖμα τοῦ ἀέρος δὲν ἐπιτρέπει συνεχῇ ἐργασίαν ὡς μολυνόμενον διὰ τοῦ ἐκπνεομένου ἀνθρακικοῦ ὀξέος. Καθ' ἑκάστην ὁ δὴ τῆς προτοῦ νὰ ἀνέλθῃ ὀλίγη κατὰ τὴν τοῦ ναυαγίου φυσίσγιον ἐκ δυναμίτιδος ὅπερ ἐκπυρσοκροτεῖ τῇ βοήθειᾳ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ ὅμα ὃν ἠθέλει ἀνέλθῃ ὁ δὴ τῆς. Τοιοῦτοτρόπως διὰ τῆς συγκλονήσεως τοῦ πλοίου ἀπαλάσσονται τὰ τεμάχια τοῦ χρυσοῦ ἅτινα καὶ συλλέγονται τὴν ἐπομένην.

Η ΝΤΡΟΠΑΛΗ

Σκεπάζει ντροπὰ τ' ἄδωα ματάκια της
μὲρς στοῦ μαριμάρου τὰ ξεστρίπωτα τὰ κάλλη

— μὰ ! τὸ πουλάκι μου !
ἔσκεπα ἔσκαίει τ' ἄδωα στηθάκια της
μέσ' στοῦ χοροῦ τὴ παιχιδιὰ ἀνεμοζάλη!

— τὸ καθαράκι μου !

Κι' ἡ μάννα ποῦ στὴ πέτρινη φρεῖται γυμνότητα
τῆς κόρης καμαρώνει τὴ γυμνή. . . ἀθωότητα!...

ΣΑΤΑΝΑΣ

ΝΥΧΤΑ ΛΑΜΠΡΗ

Νύχτα λαμπρή καθάρια νύχτα,
χωρίς κανένα συννεφάκι,
λεύζει την Γῆ μ' ὕγρο χρυσάφι,
τ' ὁλόγεμο τὸ φεγγαράκι.

Χρυστόνονται ὅλα ἐδῶ κάτω.
κάμποι, νερά, βουνά, λαγκάδια,
καὶ ξωτικές νυμνοκορμοῦσες
χορεύουν πέρα στὰ λιβάδια.

Ποῦ νὰ εἶσαι, Αγάπη μου, χομένη.
χρόνια γυρνῶ καὶ δὲν σὲ βρίσκω.
Μὴν τ'ἔχα βρῖσκεσαι κρυμμένη.
μέσα στοῦ φεγγαριοῦ τὸν δίσκο ;

Σοῦλι 1920 Μᾶης

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

ΟΙ ΑΓΓΝΕΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ΟΡΡΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΦΘΙΣΕΩΣ

Εἰς τὸ Λονδίνον ἀφίκετο ὁ δόκτωρ Σπάλιγκερ, ἐφευρέτης ὁρροῦ κατὰ τῆς φθίσεως, πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ συλλέξῃ τὸ ἀπαιτούμενον ποσὸν διὰ νὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ παραγωγὴ ἐπαρκoῦς ποσότητος φαρμάκου. Ὁ Σπάλιγκερ ἐδαπάνησεν ὁλόκληρον τὴν πατρικὴν του περιουσίαν ἀνερχομένην εἰς δύο ἑκατομμύρια ἀγγλικῶν λιρῶν κατὰ τὰ πειράματά του. τὴν ἀνοιξιν δὲ ἠναγκάσθη νὰ πωλήσῃ καὶ τὰ ἄλογα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐξῆγε τὸν ὁρρόν, διότι δὲν ἤμποροῦσε νὰ τὰ διατηρήσῃ. Εἰάν ἓνας Βρεττανὸς φιλόανθρωπος δὲν ἔθετεν εἰς τὴν διάθεσίν του 20000 λίρας θὰ ἠναγκάζετο νὰ κλείσῃ καὶ τὸ παρὰ τὴν Γενεύην ἐργαστήριόν του.

Ἡ παραγωγὴ τοῦ ὁρροῦ εἶναι πολυδάπανος. Διὰ νὰ κατασκευασθῇ

ἀπαιτοῦνται 22 ἄλογα προσβεβλημένα ἀπὸ φθίσιν, διότι ὁ δόκτωρ Σπάλιγκερ κατῴρθωσε ν' ἀπομονώσῃ ἰσάριθμα μικρόδια φυματιώσεως. Ἐνα ἀπὸ τὰ ἄλογα παρέχει τὸ ἀντίδοτον κατὰ τῆς φθίσεως τῶν πνευμόνων, ἄλλο κατὰ τῆς φθίσεως τῶν ὀστέων ττλ. Εἰς τὰ πειράματα, τὰ γενόμενα ἐν Γενεύῃ ἐσημειώθησαν 80 τοῖς ἑκατὸν ἐπιτυχίαι. Ἡδὴ πρόκειται νὰ συγκεντρωθῇ ποσὸν διὰ δημοσίου ἐράνου πρὸς παραγωγὴν ἐπαρκoῦς ὁρροῦ, ὁ ὁποῖος θὰ διανεμηθῇ εἰς ὅλας τὰς χώρας πρὸς πειραματισμόν. Πολλοὶ ἐπιχειρηματίαι προσέφερον ἀμέσως σημαντικὰ ποσὰ εἰς τὸν δόκτορα Σπάλιγκερ διὰ νὰ ἐκμεταλλευθοῦν τὴν ἐφεύρεσίν του ἀλλ' ὁ ἐπιστήμων δὲν θέλει νὰ τὴν ἐμπορευθῇ.

MAURICE LEBLANC

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

Η ΠΛΕΟΝ ΤΡΥΦΕΡΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ

ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου).

αφνικὰ ὅμως καθόρισες ὀρισμένων σημείων. τοῦ ἤλθε μία — Ναι, ξέρω... εἶναι ἡ συνήθης μέθοδος... ἡ καλὴ μέθοδος ἀναμφιδόλως. Εγὼ ἔχω μίαν ἄλλη... σκέπτομαι πρῶτα, ἐπιχειρῶ κατ' ἀρχὴν νὰ συναρμολογήσω τὴν γενικὴ ἐντύπωσιν τῆς ὑποθέσεως, τρόπον τινά. Ἐπειτα κάμω μίαν ὑπόθεσιν, ὅσο τὸ δυνατόν λογικώτερη, καὶ σύμφωνη μετὰ τὴν γενικὴ ἀντίληψιν ποὺ ἐσχημάτισα γιὰ τὸ ζήτημα. Μόνον δὲ μετὰ ἀπ' αὐτὸ ἐξετάζω ἂν τὰ συμβάδναι εἶναι δυνατόν νὰ συμφωνήσω πρὸς τὴν ὑπόθεσιν μου.

Παράδειγμα μεθοδός, μὰ τὴν ἀλήθειαν ! — Μέθοδος ἀσφαλῆς, κύριε Φιλλιέλ, ἐνθ' ἡ ἰδικὴ σας δὲν εἶναι.

Ἀστειεύσεθε ; Τὰ γεγονότα εἶναι γεγονότα, ἐγὼ ἡ ὑποθέσεις εἶναι καὶ θὰ ἐξακολουθοῦν νὰ εἶναι ὑποθέσεις !

Με τοὺς συνήθεις ἀντιπάλους ἴσως. Ἀλλὰ φθάσει ὁ ἐχθρὸς νὰ εἶναι ὀλίγο μόνον πονηρὸς γὰρ νὰ εἶδῃ στὰ γεγονότα τὴν ὅψιν ποὺ ἐκεῖνος θέλει. Ἡ περιφρημὸς ἐκεῖνης ἀποδείξεις, ἐπὶ τῶν ὁποίων σεῖς βασίζετε τὴν διεξαγωγὴν ὅλης τῆς ὑποθέσεως, ἴσως αὐτὸς νὰ τῆς ἐπαρουσίασε ὅπως ἀκριβῶς ἔκρινε ὅτι ἦταν σωστό. Καὶ τότε, ὅταν μάλιστα ἔχομεν ἀπέναντί μας ἓναν ἄνθρωπον σὺν τὸν Λουπέν, καταλαβαίνετε ποὺ μπορεῖ αὐτὸ νὰ μᾶς ὁδηγήσῃ, σὲ τι ἀνεπανόρθωτα λάθη μποροῦμε νὰ

Μπωτρελέ, ἐκπλωμένον χάρμα καὶ μετὰ τὸ κεφάλι ἀκουμπισμένα στὸν ἀγκῶνα, κοιτᾷ σὲ μιά μισογκρεμισμένη κολώνα καὶ ἐπ' αὐτὴν στὸ παχὺ στρώμα ποὺ εἶχαν σχηματίσει μετὰ τὰ βελονώτα φύλλα τους, τὰ ἄλογα τρόγυρα εὐρισκόμενα πεδῆκα.

— Ε ! φίλε μου, τί κάμετε ἐκεῖ, κοιμᾶσθε ; τοῦ ἐφώνασε ὁ κ. Φιλλιέλ.

— Κάθε ἄλλο, ἀπήντησε ὁ νεαρὸς Μπωτρελέ, σκέπτομαι.

— Σκέπτεσθε ; Ἀλλὰ πρὶν ἀπὸ τὴ σκέψιν ὑπάρχει κατὶ ἄλλο, ἡ παρατήρησις, ἡ μελέτη τῶν γεγονότων, τῶν ὑπονοιῶν, ἡ

περιπέσωμε ! Καί ὁ Σέρλοκ Χόλμς ἄλλως τε ἔπεσε σ' αὐτὴ τὴν παγίδα.

— Ο Αρσέν Λουπέν δὲν ὑπάρχει πιά !

— Εἴπω, ὡς παραδεχθόμεν ὅτι αὐτὸ πού λέτε εἶναι σωστό. Ἀλλά ἡ συμμορία του ὑφίσταται ἀκόμη, καὶ οἱ μαθηταὶ μιᾶς τέτοιαις ἐξοχότητος, εἶναι ἐξοχότες καὶ αὐτοί.

Ο κ. Φιλλιέλ ἐπέρασε τὸν βραχίονά του στὸν βραχίονα τοῦ Μπωτρελέ καὶ παρά-σφοντας αὐτὸν πρὸς τὴν ἑκαυλί :

— Ολα αὐτὰ εἶναι λόγια, μικρὲ μου φίλε. Νὰ ποῖο εἶναι τὸ πιὸ σπουδαῖο. Ἀκούστε με καλὰ. Ο Γκανεμάρ, ὁ ὁποῖος γιὰ τὴν ὥρα εὐρίσκεται στὸ Παρίσι, δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ ἔλθῃ παρὰ σὲ λίγες ἡμέρες. Εἰς ἄλλου ὁ κ. ντὲ Ζεδρὲς ἐξήγησε τὴν συνδρομὴ τοῦ Σέρλοκ Χόλμς, ὅστις ὅμως μόνον τὴν ἐρχομένην ἐβδομάδα ὁπε-σχέθη νὰ ἔλθῃ. Σὰς ἐρωτῶ λοιπὸν φίλε κύριε Μπωτρελέ, δὲν νομίζετε πὼς θὰ ἦ-ταν πράγματι κάτι σπουδαῖο ἂν μπορού-σαμε νὰ εἰποῦμε στὰς δύο αὐτὰς προσωπι-κότητας, κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς ἀφίξεώς των : « Ἀγαπητοὶ κύριοι, λυπούμεθα πολὺ, ἀλλὰ δὲν μᾶς ἦταν δυνατόν νὰ σᾶς περι-μένωμε περισσότερον. Τὰ σκοτεινὰ σημεῖα τῆς ὑποθέσεως διευκρινίσθησαν ὅλα, ἀνε-ξαιρέτως. »

Ἦταν πράγματι ἀδύνατον νὰ ὁμολογήσῃ κανεὶς μὲ περισσότερα ἐπιτηδεύματα τὴν ἀνεπάρκειαν του εἰς τὸ ζήτημα, παρ' ὅτι τὸ ἔκαμε ὁ καλοκάγαθος κ. Φιλλιέλ. Ο Μπωτρελέ προσεπάθησε νὰ καταστείλῃ τὸ χαμόγελο πού ἄθελα ἐξωγραφήθη στὰ χεί-λη του καὶ προσποιούμενος ὅτι δὲν εἶχε ἐμβαθύνῃ περισσότερο στὴ σκέψιν τοῦ κ. ἀνακριτοῦ.

— Θὰ σᾶς ὁμολογήσω, ἀπήντησε, ὅτι ἂν δὲν παρέστην εἰς τὴν τελευταίαν σας, ἀνάκρισιν, ἤλπιζα ἐντοῦτοις ὅτι θὰ μὲ

καχιστούσατε ἐνήμερον διὰ τὰ ἀποτελέ-σματά της. Λοιπὸν, τί καινούργιο γνω-ρίζετε ;

— Νά, ἀκούστε. Χθὲς τὸ βράδυ κατὰ τὰς 11 οἱ τρεῖς χωροφύλακες, τοὺς ὁποί-ους ὁ ἐνωμοτάρχης Κεδιγιὸν εἶχε ἀφήσῃ πλησίον τῆς ἐπαύλεως μὲ τὴν δικταγὴν νὰ φρουροῦν τὰ περίξ αὐτῆς, ἔλαβαν ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν ἐνωμοτάρχην τὸν ἕνα ση-μαῖωμα, μὲ τὸ ὁποῖον τοὺς ἐκαλοῦσε νὰ μεταδοῦν ἐσπευσμένως εἰς Οὐδὲν ὅπου εὐ-ρίσκατο ἡ ἐνωμοτία των. Ἰππευσαν ἀμέ-σως καὶ διευθύνθησαν ὀλοταχῶς πρὸς τὰ ἐκεῖ. Οταν ὅμως ἐφθασαν.....

— Ἀντελήφθησαν, συνεπλήρωσε ὁ Μπω-τρελέ, ὅτι τὸ σημεῖωμα ἦταν ψεύτικο, καὶ ὅτι δὲν τοὺς ἔμενε ἄλλο τίποτα ἀπὸ τὸ νὰ ἐπιστρέψουν καὶ πάλιν ὀπίσω.

— Ἀκριβῶς, αὐτὸ καὶ ἔκαμαν μὲ τὴν συνοδεία τοῦ ἐνωμοτάρχου των. Ἡ ἀπου-σία των ὅμως εἶχε διαρκέσει πλέον τῆς ὥρας καὶ ἐν τῇ μεταξύ τὸ ἐγκλημα συνε-τελέσθη.

— Ὑπὸ ποίας συνθήκας ;

— Ὑπὸ τὰς ἀπλούστερας. Ἐτοποθέτη-σαν μιὰ σκάλα, ἡ ὁποία ἐφθασε μέχρι τοῦ δευτέρου πατώματος τῆς ἐπαύλεως. Ἐκο-ψαν κάποιο τζάμι, ἀνοῖξαν ἕνα παράθυρο, καὶ σὲ λίγο δύο ἄνθρωποι ἐφωδιασμένοι μ' ἕνα κλεφτοφάνερο, εἰσέδυσαν στὸ δωμάτιο τῆς Δ)δὸς ντὲ Ζεδρὲς καὶ τὴν ἔδωσαν προ-τοῦ προλάβῃ νὰ πῇ λέξι. Ἐπειτα εἰσῆλθαν εἰς τὸ δωμάτιο ὅπου ἐκοιμᾶτο ἡ Δις ντὲ Σαίν-Βεράν. Ἡ Δις ντὲ Ζεδρὲς ἀκούσε κά-ποια ὑπόκωφη φωνὴ τρόμου νὰ προέρχῃ-ται ἀπ' ἐκεῖ καὶ σὲ διάστημα ὀλίγων λε-πτῶν ἐπερνοῦσαν ἀπὸ μπροστά της τὴν ἐξαδέλφη της δεμένην, μὲ τὸ στόμα κλει-σμένο μ' ἕνα μανδύλι ὅπως καὶ τὸ δικό της καὶ τὴν ἀπήγαγον ἀπὸ τὸ παράθυρο, τὸ ὁποῖον εἶχε μείνει ἀνοικτό.

Ἡ Δις ντὲ Ζεδρὲς ἐπεχείρησε νὰ κινηθῇ, νὰ φωνάξῃ, τῆς ἦτο ὅμως ἀδύνατον καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἔμενε λιπόθυμος ἀπὸ τὸν κλονισμόν πού εἶχε αἰσθῆνθῃ.

— Ἀλλὰ τὰ σκυλιὰ ; Δὲν εἶχε ἀγορά-σῃ ὁ κ. ντὲ Ζεδρὲς δύο πελώρια μανδρό-σκυλα ;

— Βρὲ ἦκαν φόβια, δηλητηριασμένα.

— Μὰ πὼς εἶναι δυνατόν ; Κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ τὰ πλησιάσῃ.

— Μυστήριο ! Πάντως αὐτὸ πού εἶναι ἀποδεδειγμένο εἶναι πὼς οἱ δύο ἄγνωστοι πέρασαν ἀνενόχλητοι ἀπὸ τὰ ἐρεῖπια καὶ ἐδῆλξαν ἀπὸ τὴν μικρὴν πορτίτσα. Διέσχισ-σαν τὸ μικρὸ δάσος καὶ ἐπέρασαν κατὰ μῆκος τοῦ παλαιοῦ λατομείου. Καὶ ἐστά-θησαν τέλοσ. πεντακόσια περίπου μέτρα μακρὰν τῆς ἐπαύλεως καὶ πλησίον τοῦ μεγάλου πλατάνου... ἐκεῖ ἔθεσαν εἰς πρᾶ-ξι τὸν σκοπὸν τους.

— Μὰ γιατί, ἂν ἦλθαν μὲ τὴν ἀπόφα-σι νὰ φονεύσουν τὴν Διδά ντὲ Σαίν-Βεράν, δὲν τὸ ἔκαμαν ὅταν εὐρίσκοντο στὴν κά-μαρά της ;

— Ποιὸς ξέρει, ἴσως ἔπειτα κάτι νὰ συνέβῃ πού νὰ τοὺς ἀνάγκασε νὰ τὸ κά-μουν. Ἰσὼς ἡ νῆα νὰ κατέρωθε νὰ λύσῃ τὰ δεσμά της. Ἐγὼ νομίζω πὼς τὴν ἐ-σάρπα τὴν μετεχειρίσθησαν διὰ νὰ τῆς δέσουν τὰ χέρια. Πάντως τὸ ἐγκλημα ἐ-γινε κάτω ἀπὸ τὸν μεγάλο πλατάνο, αἱ ἀποδείξεις πού ἔχω εἶναι ἀλάνθαστες.

— Καὶ τὸ πῶμα τί νὰ τὸ ἔκαμαν ;

— Τὸ πῶμα δὲν ἀνευρέθη, πράγμα πού καθόλου δὲν με ἐκπλήττει. Τὰ ἴχνη πού ἠκολούθησα μὲ ὠδήγησαν εἰς τὴν ἐκ-κλησίαν τῆς Βαρνεζέβελ, καὶ ἀκριβῶς στὸ παλαιὸ Νεκροταφεῖο, τὸ ὁποῖον εὐρίσκε-ται στὸ ἄκρον ἐντελὸς τῆς ἀδύσου πού ὑφύεται ὑπεράνω τῆς θαλάσσης. Κάτω ἀπλώνεται ἡ θάλασσα καὶ βράχοι ἀπότο-

μοι. Ἰσὼς σὲ μιὰ δύο μέρες νὰ ἰδοῦμε νὰ ἐκβράσῃ θάλασσα σὺν πτόμα. Καθὼς βλέπετε τὰ συμβάντα εἶναι ἀπλούστατα.

— Φυσικά, καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς δὲν σκοτίζομαι γιὰ ὅλα αὐτά. Ο Λουπέν ἀπέ-θανε, οἱ συνένοχοί του τὸ ἔμαθαν καὶ διὰ νὰ ἐκδικηθῶν, ὅπως ἄλλως τε εἶχαν προ-εἰδοποιήσῃ, ἐσκοτώσαν τὴν Δεσποινίδα. Ολα αὐτὰ ἦταν καὶ περιττὸ νὰ ἐπιβεβαιω-θῶν. Ἀλλὰ ὁ Λουπέν ;

— Ο Λουπέν ;

— Ναί, τί ἔγινε ;

— Πιθανώτατα νὰ ἀπήγαγον οἱ συνέ-νοχοί του τὸ σῶμα του, συγχρόνως μὲ τῆς νέας μόνον πού δὲν ἔχομε καμμιὰ ἀ-πλῶτως ἀπόδειξι γι' αὐτὸ, ὅπως ἄλλως τε δὲν ἔχομε καμμιὰ ἀπόδειξι γιὰ τὴν πα-ραμονή του στὰ ἐρεῖπια καὶ γιὰ τὸν θά-νατόν του ἢ μή. Κι' ἔτσι ἀγαπητέ μου κ. Μπωτρελέ εὐρίσκόμεθα ἐν πλήρει μυστη-ρίῳ, τὸ ὁποῖον περιπλέκεται ἀκόμη πε-ρισσότερον μὲ τὸ φόνον τῆς Δεσποινίδος Ραὺμόνης.

Κι' ἐντοῦτοις ἂν τὸ μυστήριον αὐτὸ δὲν κατωρθώσωμεν νὰ τὸ διευκρινίσωμεν δὲν θὰ ἀγνήσωμεν νὰ ἔλθουν οἱ ἄλλοι, οἱ ὁ-ποῖοι θὰ μᾶς βάλουν τὰ γυαλιά.

— Ποιὰ μέρα θὰ ἔλθουν ;

— Τὴν Τετάρτη..... ἢ ἴσως καὶ τὴν τρίτην.

Ο Μπωτρελέ φάνηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ σὰν νὰ ἔκαμε κάποιον ὑπολογισμόν κι' ἔ-πειτα ἐδήλωσε :

— Κύριε ἀνακριτά, εἶναι σήμερον Σάβ-βατο. Πρέπει νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸ Λύκειον τὴν δευτέρα τὸ βράδυ. Ὡστε ἂν θέλετε τὴν δευτέρα τὸ πρωὶ νὰ εἰσθε ἐδῶ, εἰς τὰς δέκα ἀκριβῶς, θὰ σᾶς ἀποκαλύψω τὸ μυστήριον.

— Ἀλήθεια, κύριε Μπωτρελέ, εἰσθε βέ-βαιος δι' αὐτό.

— Πάντως τὸ ἐλπίζω.
— Καὶ τώρα ποὺ πηγαίνετε ;
— Πήγαίω νὰ ἰδῶ ἂν πράγματι τὰ γεγονότα ταιριάζουν μὲ τὰς ὑποθέσεις μου.
— Καὶ ἂν δὲν συμβῇ αὐτό ;
— Α! τότε, κύριε ἀνακριτὰ θὰ πῇ ἀναμφιδόλως, πὼς τὰ γεγονότα θὰ εἶναι ἐσφαλμένα, καὶ θὰ κυττάξω νὰ ἀνακαλύψω τὰ πραγματικά. Λοιπὸν τὴν Δευτέρα.

— Ναί, θὰ εἶμαι ἀκριδής.

Καὶ ἐντὸς ὀλίγου ὁ κ. Φιλλιέλ ἐφυσγε γιὰ τὴν Διέπνη ἐνῶ ὁ Μπωτρελὲ ἐξεκινούσε μ' ἓνα ποδήλατο ποὺ τοῦ εἶχε δανείσει ὁ κ. ντὲ Ζεθρὲς γιὰ τὴν Βερβίγ καὶ τὴν Κωντεμπὲν-Κὼ.

Ἦταν ἓνα ὀρισμένο σημεῖον, γιὰ τὸ ὁποῖον ὁ νέος ἤθελε νὰ σχημασίση μίαν ἀκριδῆ ἀντίληψιν. Δὲν παρεδέχετο ὅτι ἦταν δυνατόν νὰ ἐξαφανισθοῦν κατὰ τοιοῦτον τρόπον ἀντικείμενα τοῦ μεγέθους τῶν τεσσάρων Ροῦμπενς. Ἐπρεπε κάπου νὰ εἶναι. Καὶ ἂν μὲν αὕτῃ τὴν στιγμήν ἦταν δύσκολο νὰ ἀνακαλυφθῇ τοῦτο, δὲν ἦταν ἀραγε δυνατόν νὰ γνωσθῇ ὁ δρόμος τὸν ὁποῖον ἀκολούθησαν ;

Ἡ ὑπόθεσις τοῦ Μπωτρελὲ ἦταν ἡ ἐξῆς : Πράγματι τὸ αὐτοκίνητο, ποὺ αἱ διαφοροὶ καταθέσεις ἀνέφερον, εἶχε παραλάβει τὰ Ροῦμπενς, ἀλλὰ προτοῦ φθάσει εἰς τὴν Κωντεμπὲν θὰ τὰ παράδωκε σὲ ἄλλο αὐτοκίνητο τὸ ὁποῖον θὰ διέσχισε τὸν Σηκουάνα διευθυνόμενον πρὸς τὰ δεξιὰ ἢ ἀριστερὰ τῆς Κωντεμπὲν.

Καὶ πρὸς τὰ ἀριστερὰ μὲν ὑπῆρχε ἓνας μικρὸς πορθμὸς τοῦ Κιλμπέφ, ὅστις ὅμως πολὺ ἐσυχναζέτο, καὶ ἐπομένως θὰ ἦτο ἐπικίνδυνος. Πρὸς τὰ δεξιὰ ὑπῆρχε τὸ χωριουδάκι τῆς Μεγαρέ, ἀπομακρυσμένο κάπως καὶ μοναχικόν, χωρὶς μεγάλη συγκοινωνία.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα λοιπὸν, ὁ Μπωτρελὲ, ὁ ὁποῖος εἶχε διανείσει τὰ 18 χιλιόμετρα

μετρα ποὺ τὸν ἐχώριζαν ἀπὸ τὸ Μεγαρέ, ἐκτυποῦσε στὴν πόρτα ἐνὸς πανδοχείου, ποὺ βρισκόταν κοντὰ στὸν ποταμό. Κοιμήθηκε τὴν νύκτα ἐκεῖ καὶ τὸ πρωτὸ μόλις ξημέρωνε ἐσηκώθηκε καὶ ἔκαμε διαφορὰς ἐρωτήσεις στοὺς ναύτας ποὺ περιδιόβαζαν. Ἐκύτταξε ἔπειτα τὸ βιβλίον ὅπου ἐγγράφονται οἱ ταξιδιωταὶ, κανένα αὐτοκίνητο δὲν εἶχε περάσει τὴν πέμπτην τῆς 23ης Ἀπριλίου.

— Ἰσως κανένα ἀμάξι, κανένα κάρρο καμμιά σούστα ; Ἐπέμεινε ὁ Μπωτρελὲ.

— Ὅστε αὐτό.

Ὅλο τὸ πρωτὸν ὁ Ἰσίδωρος Μπωτρελὲ προσεπάθει νὰ περισυλλέξῃ πληροφορίας, ἀλλὰ καμμία δὲν ἦταν ἱκανοποιητικὴ. Ἐτοιμάζετο τέλος νὰ φύγῃ γιὰ τὸ Κιλμπέφ, ὅταν ὁ ὑπηρέτης τοῦ πανδοχείου ὅπου εἶχε κοιμηθῇ τοῦ εἶπε :

— Ἐφθανα ἐκεῖνο τὸ πρωτὸ ἀπὸ τὴν ἄδεια μου καὶ εἶδα πράγματι ἓνα μικρὸ ἀμαξάκι, ἀλλὰ δὲν πέρασε ἀπ' ἐδῶ.

— Τὸ ἐγγονεῖς ;

— Νά, τὸ ξεφόρτωσαν σὲ μιά βάρκα ποὺ ἦταν δεμένη ἐκεῖ πάρα κάτω.

— Καὶ ἀπὸ ποῦ ἐρχόταν αὐτὸ τὸ ἀμαξάκι ;

— Ἀπὸ ποῦ δὲν μπορῶ νὰ τὸ ξέρω, γνωρίζω ὅμως σὲ ποιὸν ἀνήκει. Στὸν καροτσιέρη τὸν κύρ Βατινέλ.

— Κι' αὐτὸς ποῦ μένει ;

— Στὸ χωριουδάκι τοῦ Λουβτό.

Ὁ Μπωτρελὲ ἀνοίξε τὸν χάρτη του. Τὸ χωριουδάκι τοῦ Λουβτό βρισκόταν στὴν διασταύρωσι τοῦ δρόμου ποὺ πηγαινέ ἀπὸ τὰ Ἰθετὸ στὴν Κωντεμπὲν καὶ ἐνὸς μικροῦ μονοπατιοῦ ποὺ περνόντας μέσα ἀπὸ τὸ δάσος ἐφθανε ὡς τὴν Μεγαρέ.

Στὰς ἑξ ἑξ μόνον τὸ βράδυ κατῴρθησε ὁ Μπωτρελὲ, νὰ ἀνακαλύψῃ μέσα σὲ μιά ταβέρνα τὸν κύρ Βατινέλ, ἕναν τύπον,

Νορμανδοῦ, πονηροῦ, ποὺ προσέχει πάντα στὰ λόγια του, μὰ ποὺ δὲν τοῦ εἶναι δυνατόν ν' ἀντισταθῇ ὅτι ἓνα γερὸ μπαξίσαι, ἢ στὴν προσφορά καμμιάς ρουφιζιάς κρασιοῦ.

— Ἐ, ναί λοιπὸν, ἀφέντη, οἱ ἄνθρωποι τοῦ αὐτοκινήτου μοῦ εἶχαν δώσει λόγο νὰ βρεθῶ στίς 5 τὸ πρωτὸ στό σταυροδρόμι. Μοῦ παρέδωσαν τέσσαρα μεγάλα ἀντικείμενα, ἀρκετὰ ὑψηλά, καὶ ἔνας ἀπ' αὐτοὺς ἦλθε μαζί μου ὡς τὴν βάρκα.

— Μιλᾷς γι' αὐτοὺς, σὰν νὰ τοὺς ξέρεις καλὰ, παρητήρησε ὁ Μπωτρελὲ.

— Καὶ βέβαια τοὺς ξέρω, ἦταν ἡ ἐκτὴ φορὰ ποὺ δούλευα γι' αὐτοὺς.

Ὁ Μπωτρελὲ ἀνετινάχθη.

— Ἡ ἐκτὴ φορὰ εἶπες ;..... Κι' ἀπὸ πότε ;

— Μὰ ὅλες τῆς ἡμέρες πρὶν ἀπ' αὐτὴν ποὺ λέμε ! Ἀλλὰ τότε ἦσαν ἄλλου εἴ-

δου πράγματα... σὰν πέτρες βασιεῖς καὶ διαφόρων σχημάτων... τυλιγμένες καλὰ μὲ χαρτί, καὶ ποὺ τῆς μετακόμιζαν μὲ μεγάλη προσοχή !... Καλὲ τί πάθατε ; Εἶσθε ἄσπρος σὰν τὸ πανί.

— Δὲν εἶναι τίποτε... ἡ ζέστη.....

Ὁ Μπωτρελὲ ἐδῆλξε ἔξω τρικλιζοντας σχεδόν. Ἡ χαρὰ, τὸ ἀπρόοπτο τῆς ἀνακαλύψεως τὸν ἔκαμαν νὰ τὰ χάνῃ. Ἐπέστρεψε μ' ὅλην του τὴν ἡσυχίαν. Κοιμήθηκε τὸ βράδυ στὸ χωριὸ τῆς Βαρνζεβίλ, ἐπέρασε τὴν ἄλλη ἡμέρα τὸ πρωτὸ μιά ὥρα στὴν Δημαρχία μὲ τὸν δημοδιδάσκαλο καὶ ἐπέστρεψε τέλος στὴν ἑπαυλὶ. Ἐνα γράμμα τὸν περιέμενε ποὺ περιεῖχε αὐτὰ μόνον τὰ λόγια :

« Δευτέρα προσοδοποίησις. Σώπαινε, εἰδ' ἄλλως..... »

(Ἀκλουθεῖ)

ΙΑΤΡΕΙΟΝ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ Α. ΚΑΜΠΑ

Πλατεία Κάνιγγος (Τζωρτζ 6) Τηλέφ. 30-74

Τηλέφ. 40-74 ΑΘΗΝΑΙ

Συνεργασία Β. Λ. ΚΑΜΠΑ ἱατροῦ Γυναικολόγου.

Ακτινοσκοπήσεις, Ακτινοθεραπείαι, Ακτινογραφίαι,

Μηχανοθεραπείαι, Διαγνωστικὴ, Χρόνια νοσήματα

Θεραπεύονται **ἄνευ φαρμάκων** εἰμὴ δι' ἰδιαίτερας ὅλως μηχανικῆς μεθόδου, ἀνωδύνου καὶ ἀνακουφιστικῆς πλείστα ὅσα χρόνια νοσήματα δύσιστα ἢ καὶ ἀνίατα μέχρι σήμερον θεωρούμενα ἦτοι

Ρευματισμοί, Ισχιαλγίαι, Στοιμαχία, δυσκοιλιότης, Προστατίτις, Φαρμάσις, Αὐπνία, Αἰταιμία, Εξηντλημένοι ὄργανισμοί, Παράλυσεις, Συρίγγια, Αἰοναίλη, Πολυσαρμία, Αἰμορροΐδες κτλ. Προλαμβάνεται καὶ σημαντικῶς βελτιώνεται ἡ Ἀρτηριοσκληρώσις

ΤΜΗΜΑ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΟΝ

Τοκετοί, Στειρώσεις, Μητρίτιδες, Χρόνιοι κατάρροι, Συρίγγια, Κυστίτιδες κτλ.

Δι. ἰδιαίτερας μεθόδου μὲ καταπληκτικὰ ἀποτελέσματα.

ΠΟΝΟΣ ΨΥΧΗΣ

Στην κόρη μου

Οταν νοιώθω τὴ ψυχὴ σου ποὺ εἶνε ἀκόμα παιδική
νὰ γυρεύῃ νὰ πετάξῃ κι' ἀπ' τὴ γῆ νὰ σηκωθῇ,
χωρὶς νὰ θέλω δάκρυα μου ἔρχονται στὰ μάτια,
τὰ σωθικά μου πάσχουνε, λὲς γίνονται κομμάτια,
κι' ἡ πατρικὴ μου ἡ καρδιά στενάζει καὶ πονεῖ,
γιατὶ θυμοῦμαι ὁ δύστυχος τὴ δόλια μου ψυχὴ
πῶς ἔτσι ἀρχισε κι' αὐτὴ στὰ ὕψη νὰ πετάει
καὶ τίς τρελλὲς ἀγάπες τῆς σ' ὅλους νὰ τίς σκορπάζει.
Δυστυχισμένος πέρασα τὰ χρόνια τῆς ζωῆς μου
κακότυχη κοροῦλα μου, ὦ πλάσμα τῆς ψυχῆς μου!

(Αφιέρωσης).

19 Οκτώβρης 1923

ΑΛΓΟΣ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

ΤΑ ΚΕΡΔΗ ΤΗΣ ΓΚΑΝΙΟΤΤΑΣ

Εἰς τὴν Γαλλίαν ὅλοι σχεδὸν οἱ
δῆμοι καὶ αἰκρινότητες εἶναι βεβα-
ρυνόμενοι μὲ ἀρκετὰ χρέη, τὰ ὅποια
ἰδίως ἀπὸ τοῦ πολέμου καὶ ἐντεῦ-
θεν ηὐξήθησαν σημαντικῶς.

Ἡ μόνη κοινότης, ἡ ὁποία ὄχι
μόνον δὲν ἔχει χρέη, ἀλλὰ σκέπτε-
ται νὰ ἀπαλλάξῃ τοὺς φορολογου-
μένους πολίτας ἀπὸ ὅλους τοὺς δη-
μοτικούς φόρους. εἶναι ἡ Ντωβίλ,
τὸ κοσμοπολιτικὸν καὶ χαρτοπαι-
κτικὸν κέντρον τῆς Μορμάν.

Εκεῖ ὅλοι οἱ φόροι ἔχουν ἀντι-
κατασταθῇ κατ' οὐσίαν ὑπὸ τοῦ πο-

σοστοῦ, τὸ ὅποιον πληρώνεται διὰ
τοῦ βιδανίου τῶν μεγάλων χαρτο-
παιγνίων.

Απὸ τὴν σχετικὴν ἐπίσημον στα-
τιστικὴν συνάγεται, ὅτι ἡ «γκανι-
όττα» ἐπαρουσίασε τῷ 1922 ὀφέλη
ἀνερχόμενα εἰς 17 ἑκατομμύρια φρ.

Εφέτος τὰ «ἀποτελέσματα» ἦσαν
καταπληκτικώτερα: 24.214.730 φρ.
εἰς τὸν μπακαράν καὶ 973 χιλ. φρ.
εἰς τὴν «μπούλ». (εἶδος ρουλέττας
μὲ 9 μόνον ἀριθμούς). Ἦτοι ἐν ὅλῳ
ἄνω τῶν 25 ἑκατομμυρίων φρ.

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ο ΣΑΤΤΡΟΣ

(Τοῦ τακτικοῦ μας συνεργάτου κ. Δ. Ι. Καλογεροπούλου)

I

πὸ τὸ παρῶν ἔφαινετο ὁ ὀρί-
ζων πορφυρού-
μενος ἀπὸ τὰς ἐ-
λαφροῦς ἀναλαμ-
πὰς τοῦ λυκόφω-
τος. Εἰς τὸ δω-
μάτιον ἐκίπτεν ἡ
πρῶτη σκιά καὶ
ὁ Φιλοποίμεν ἔα
πλωμένος οἰκειό-
τατα εἰς τὸ μυδῶν ἡρόσετο νὰ
θανυμῶσιν διὰ μυριστὴν φορὰν τὰ
μάτια τῆς φίλης τοῦ Ἑλληνίσης,
τὴν ὁποίαν ἐπεραγατῶ.

—Ὡστε ἐπιμένεις;

—Καὶ γιατί ὄχι; ἀντήτησεν ἐ-
κείνη.

—Μὰ δὲν βλέπω καλὴν προσι-
τικὸν σκοπὸν.

—Καὶ εἶνε ὑποχρεωμένη μία κό-
ρη ν' ἀποδίδῃ εἰς παρὰ τὸν νό-
νον σκοποὺς; Ἡ καλλιτεχνία εἶνε
ἡ ὥραιότερα ἐνσχόλησις. Ποῦ βλέ-
πεις τὸ κακὸ; Πηγαίνω σὺ Πα-
λυτεργεῖον καὶ μαθαίνω γλυπτικὴν.
Ἔ, κ' ἔπειτα;

—Αὐτὸ δὲν εἶνε καθόλου σωστό.
Ἐνὰ κορίτσι ἔχει τόσας ἄλλας
σπουδαιότερας ἀσχολίας εἰς τὸ σπί-
τι. Ἐπὶ τέλους ν' ἀσχοληθῇ εἰς
τὴν φιλολογίαν, τὸ ἐννοῶ.

—Ὁψ!

—Εἰς τὴν μουσικὴν... μάλιστα.
Ἄλλ' εἰς τὴν γλυπτικὴν! Τί βρί-
σκεῖς;

—Βρίσκω τὴν ἀθανασία... Ὁ
γλύπτης εἶνε μικρὸς Θεός. Δημι-
ουργεῖ ἐκ τοῦ μηδενός. Ἐπειτα εἰς
τὰς ἄλλας τέχνας δὲν με ὠθεῖ καμ-
μία κλίσις. Ἄ, ἡ γλυπτικὴ. Θεία
τέχνη, τώρα μάλιστα ποὺ θὰ ἐργά-
ζομαι ἐκ τοῦ φυσικοῦ...

—Δηλαδή;

—Νά, θὰ ἔχωμε μοντέλα γυναι-
κῶν.

Ἐνός διέτρεξε τὸ σῶμα τοῦ Φι-
λοποίμενος, ὡς νὰ ἐδέχθη βέλος κα-
τάστηθα. Καὶ ὅσα ἐβλεπα νὰ χαμο-
γελᾷ ἀπαθῶς τὸ χαριτωμένον, ἀλλ'
ἀπειθὲς ἐκεῖνο πλάσμα καὶ ἀντί-
κειν' εἰς τὰ φλογερά ἐκεῖνα μάτια
ἔνα πείσμα, τόσῳ ἡδάνειο ἑαυτὸν
παρὰ τὸν ἑαυτὸν, ταπεινούμενον.

—Γυνὴ σῶματι, ἐκ τοῦ φυσικοῦ.
Ἐραύλισε, καὶ ἀνδρικό δέ-
χαι σῶματι. Ἔ, καὶ εἶνε σωστό
αὐτὸ διὰ μίαν κόσιν καὶ λέγεται
ποδόδος αὐτό;

Εἰς τὰ στήθη τοῦ Φιλοποίμενος ἐ-
μείνετο ἡ ἀνάρκατος, ἐνῶ τὰ μά-
τια τῆς Ἑλληνίσης εἶχον προσηλω-
θῇ ἔξω, εἰς τὰ ρόδινα σύννεφα, τὰ
ὅποια ἀπειλούν τὴν ἀλουργίδα τοῦ
ἡλίου, λησμονηθεῖσαν ἐκεῖ κάτω εἰς
τὸ ἄκρον ὅπου πρὸ δλίγον εἶχεν ἐ-
ξαφανισθῇ. Ὁ Φιλοποίμεν ἔβλεπε
μὲ τὴν ταραγμένην φαντασίαν τοῦ

ἀπιστοῦσαν τὴν φίλην του, καὶ περὶ σόβιερον, παραστατοῦσαν. Τὴν ἐφαιτάζετο ἔμπροσ εἰς γυνὴν ἀνδρικά σώματα νὰ τὰ μελετᾷ, νὰ τὰ πιάσῃ διὰ τὰ δῶση τὴν κατάλληλον στάσιν καὶ ἡ ζήλεια ἐδάγκωσε τὴν καρδίαν του. Τὴν ἤθελε ἀποκλειστικὰ δική του. Τί θὰ ἦτο πλέον αὐτὸς δι' αὐτήν; Ἐνα μοντέλο διὰ νὰ περνᾷ τὴν ὥραν της, διὰ νὰ σκεδάσῃ, διὰ νὰ ἀνεπαύετο ἀπὸ τὴν καλλιτεχνικήν της ἐργασίαν. Ἐκείνη, θυμισμένη εἰς τὰ ὄνειρα τοῦ μέλλοντος, ἐφαίνεται ὅτι δὲν τὸν ἐπρόσχε.

—Μὰ ἐπὶ τέλους τί σκέπτεσαι τόσο πολύ, τί εἶνε αὐτὸ ποῦ βασανίζει τὸ νοῦ σου;

—Πῶς νὰ εὗρω ἕνα μοντέλλο, ἕνα ἄνδρα... γιὰ ἕνα πολὺ ἰδιότροπο ἔργο.

Ὁ Φιλοποίμων πλήρης ὀργῆς ἐσηκώθη ἀπὸ τομα καὶ ἔφυγε χωρὶς νὰ τὴν χαιρετίσῃ, ἐνῶ ἡ Ἑλπινίκη, τῆς ὁποίας ἔως τότε ἡ μόνη ἀσχολία ἦτο νὰ ἀποστηθίσῃ τὰ ἐρωτικά γράμματά του, εἶχε περιπέσει εἰς ἔκστασιν, ἀφοσιωμένη εἰς μίαν ἄλλην λατρείαν, ποῦ τῆς ὑπέσχετο δάφνας.

II

Ἡ χαρὰ τῆς Ἑλπινίκης δὲν συγκρατεῖται. Εἶνε εὐχαριστημένη, σχεδὸν ὑπερήφανος διότι ἔπειτα ἀπὸ ἐνὸς μηνὸς ἐργασίαν ἐτελείωσε τὸν Σάτυρον της, τὸ πρῶτον γλυπτικὸν ἔργον της. Τὸ ἐνεπνεύσθη εἰς στιγμὴν εὐτυχίᾳ καὶ τὸ ἐξετέλεσε ὑπὸ τὰς ὁδηγίας τῶν καθηγητῶν **τῆς Καλλιτεχνικῆς Σχολῆς,**

Καὶ τότε τὸ μετεκόμισε ἀπὸ δωμάτιόν της καὶ ἐκεῖ ἔμπροσ εἰς τὴν ἐκ πηλοῦ προτομὴν, στηριζομένη ἐπὶ κομμῆς βάσεως, καμαρώνει τὸ ἔργον της, διὰ τὸ ὅποιον εὐ-

μενεῖς ἤκουσε λόγους. Τὴν παρὰ τῇ καὶ αὐτὴ πόσον τέλειαι εἶνε αἱ γραμμαὶ τοῦ προσώπου, μετὰ ἐκεῖ νὰ τὰ μάτια τὰ περιεργα, τὰ πονηρά, σὰν νὰ γελοῦσαν, μετὰ τὰ χεῖλη τὰ σκωπτικά, τὰ ἐλαφρῶς σνοπώμενα, μετὰ τὸν λαιμὸν τὸν εὐγραμμον, μετὰ μίαν πρόωρον ρυτίδα ἐπὶ τοῦ μετώπου, μετὰ ἕν χαμόγελον σατανικόν. Ἡ πλαδαρότης τῶν παρεῖων, ἡ ἀσύμμετρος εἰς, ἡ ἀτημέλητος ἐπὶ τοῦ ὤμου ἀνάδεσις τῆς χλαίνης, ἡ οὐλὴ κόμη, ὅλα ἀποτελοῦν ἕν σύνολον πρὸ τοῦ ὁποίου καθηλώθη ἡ νεαρὰ καλλιτέχνης. Εἶνε ἡ πρῶτη ἐπιτυχία της, τὸ πρῶτον μεῖδιμα τῆς δόξης. Καὶ τὸ ἀγαπᾷ, ὁ λατρεῖται.

«Ὅταν θὰ γίνῃ σκέπτεται, ἐπὰν οὐ σὲ μάκαρο ποῦ μόνῃ μου θὰ ἀνέβω σὺ Πεντελικὴ νὰ ἐκλέξω, τί ὁμορφο ποῦ θὰ εἶναι. Θὰ λάμπῃ εἰς τὸ φῶς, θὰ πάσῃ μιὰ νέα ζωή...»

Τὸν ἐνθουσιασμόν της, διέκοψε μία σκιά.

Ἦτο ὁ Φιλοποίμων, ἐρχόμενος νὰ τὴν ἰδῇ, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα μῆνα, ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ ἔφυγε θυμωμένος.

Τὴν ἐχαιρέτησε ψυχρὰ. Ἐκείνη δὲν ἐκινήθη ἀπὸ τὴν θέσιν της. Ἐλζοῦσε εἰς μίαν ἰδικήν της ἀιμόσφαιραν, ἄλλα πλάσματα τὴν περιτριγύριζαν νεκρῶς.

Δὲν ἐτόλμησε νὰ καθίσῃ πλησίον της καὶ ἀφῆκε τὸ σῶμα του νὰ πέσῃ ἀνόρεκτα εἰς ἕν καθίσμα. Τὸ δωμάτιόν της ἦτο τότε διαφορετικόν. Εἶχε μεταβληθῇ εἰς ἐργαστήριον. Μία ἀταξία καλλιτεχνικὴ ἐπεκράτει. Σμίλαι, τεμάχια πηλοῦ, γύφτια προπλάσματα, λιπᾶσες, σκέδια, περιοδικὰ εἰκονογραφημένα, ἦσαν ἀτάκτως ἐρριμμένα εἰς τὸ ντιβάνι, εἰς τὸ τραπέζι. Τὰ τεμάχια ἐκάλυπταν κυανὰ παρασκευάσματα τὰ ὅποια ἡμιπόδιζαν τὸ φῶς. Εἰς τρι-

πους ὑψοῦτο εἰς μίαν γωνίαν.

—Δὲν θὰ μ' ἐπερίμενες... τῆς εἶπε μετὰ ἕνα παραπονετικὸν ὕφος.

—Ἀπ' ἐναντίας, ἀνέμενα τὴν πίσκεψίν σου, τοῦ ἀπήντησε μετὰ μίαν ἀπόλυτον γαλήνην.

—Ἦλθα διὰ νὰ σὲ θαυμάσω ἀπὸ μὴ μίαν φορὰν.

—Εἰμὲ; Μετὰ κάνεις νὰ γελῶ... Ἄλλως τε ἔχεις νὰ θαυμάσῃς ἄλλα πλάσματα, τὰ ὅποια ἐθαύμασαν καὶ τόσοι ἄλλοι...

Καὶ ἔδειξε τὰ ἔργα της.

—Νὰ ζηλοτυπῇσω θέλεις νὰ πῆς.

—Ἀ δά, δὲν πιστεύω νὰ ἀγαπᾷς τόσο πολὺ ἕνα κορίτσι ποῦ βλέπει ἀνδρικά σώματα...

Ὁ Φιλοποίμων προσεποιήθη ὅτι δὲν ἤκουσε.

Τὴν εἶδε νὰ προσηλόνῃ τὰ μάτια της ἀπέναντι. Δηθύοντες καὶ αὐτὸς τὰ ἰδικά του πρὸς τὸ ἴδιον μέρος.

—Πιστεύω νὰ σοῦ ἀρέσῃ αὐτὰ ἐκεῖ... τοῦ λέγει. Βλέπεις, προσόδευσα ἀρετὰ.

Ὁ Φιλοποίμων εἶδε μίαν προτομὴν, τὸν «Σάτυρον» δοτὶς ἐκ τῆς θέσεως ἐκείνης ἐφαίνεται σὰν νὰ παροικολούθῃ τὴν στυγιάτην μετὰ μίαν στοργὴν ἐγγράμματα πρὸς τὴν Ἑλπινίκην, μετὰ μίαν ἀθροαίαν δι' αὐτόν.

—Προσώδευσες εἰς τὴν τέχνην διὰ νὰ ὁπισθοδρομήσῃς σὴν ἀνάτη. Ἑλπινίκη νοιώθω ἕνα κενὸ σὴν καρδίᾳ μου.

—Τὴ καρδίαν σου αὐτὴ θὰ τὴν κάμνω ἀπὸ πηλὸ καὶ θὰ σοῦ τὴν προσφέρω. Εἶνε κοῖμα νὰ βασίλῃς ἡ καὶ μὲν τόσο πολὺ.

Καὶ εἶπε τὰς λέξεις αὐτὰς μετὰ ἀδιαφορίαν ἡ ὁποία ἐπλήγωνε βαθύτερα ἀπὸ τὴν εἰρωνείαν.

Ἡ περιφρόνησις τὸν ἐξώργισε.

Ἦσθάνετο δι' αὐτὴν ἕνα αἶσθημα στοργῆς, ποῦ ἔμοιαζε μετὰ ἕνα ὄραϊον ἄνθος τὸ ὁποῖον βλέπωμεν δροσερόν, ἀλλὰ ἐπάνω εἰς ἕνα τάφον φρυγμένον. Εἶδε τὰ ροδοστεφάνωτα ὄνειρα του νὰ συγκλονοῦνται ὑπὸ τὴν ἰσχυρὰν ἐπίδρασιν ἐνὸς πηλίνου προπλάσματος.

Ἡ γέρθη καὶ ἐπλησίασε εἰς τὸ τραπέζι, ἀπὸ προηγουμένως ἔσφιξε ἕνα βλέμμα παρατεταμένον εἰς τὴν Ἑλπινίκην, ἡ ὁποία τοῦ ἐφάνη σὰν ἕνα ἄγαλμα ἀπὸ χιόνι. Ἐκύτταξε τὸν Σάτυρον καὶ τὸν εἶδε τότε, ποῦ ἦτο πλαγίως, νὰ μειδιᾷ σαρκαστικώτερα. τοῦ ἐφάνη ὅτι περιπαίξε τὴν πίστιν του, τὸν ἐρωτᾷ τὸν ἐκεῖνο τὸ ἄνθρωπον, τὸ ὁποῖον ἐξωτιάνεσε ἐκείνης ἡ τέχνη ὅτι ἔμοιαζε ἡ μορφή ἐκείνη μετὰ κάποιον παλαιὸν ἀντίζηλόν τοῦ Συνεκλονισθῇ, ἐκκύτταξε τὴν Ἑλπινίκην, ἡ ὁποία εἶχε πάλιν ἕνα περιοδικὸν εἰς τὰ χεῖρα της καὶ τὸ ἐξεφύλλισε, ἐκκύτταξε καὶ πάλιν τὸν Σάτυρον, ὁ ὁποῖος ἐξηκολούθει νὰ μειδιᾷ τὸ σκωπτικόν του μεῖδιμα. Καὶ ὁπαιόμενος τότε κατὰ τοῦ αἵτιος τῆς ἀδιαφορίας της, ὡς σὰν νὰ ἤθελε νὰ πείσῃ τὸν δῆμιον τῆς εὐτυχίας του, μετὰ ἕν ὁπαιωμα περὶ φρονητικόν, ἀνέστρεψε τὴν προτομὴν ἡ ὁποία κορμινισθεῖσα ἀπὸ τὴν δάσιν της ἐκκλινόθη μετὰ πατάγον εἰς τὸ πάτωμα.

Κραγὴν ἐκατήλξε καὶ στεναγμὸς πόρον ἤκούσθη ταυτοχρόνως. Ἡ Ἑλπινίκη ἐντρομος ὄρωσε, τείνουσα τὰ χεῖρα νὰ προλάβῃ τὴν πτώσιν, νὰ σώσῃ τὸ εἶδωλον τῆς τέχνης της, τὸν ἀγαπημένον της Σάτυρον. Ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε. Καὶ ὅταν εἶδε τὸ ἔργον τῆς ἄμορφον σωρὸν συντριμμάτων, ἔφερε τὰ χεῖρα εἰς τὸ πρόσωπον φωνάζουσα.

— Δυστυχία ! Πάει ὁ Σάτυρός μου.

Ἐκεῖνος ἤτεινε μὲ δλέμμα ἀργείας χαρὰς τὰς παρειὰς τοῦ Σατύρου οἰκτρῶς τεμαχισμένας, τὴν οἶνα ἀκρωτηριασμένην, τὸν λαιμὸν συντετριμμένον, τὰ χεῖλη — τὰ εἰρωνικά ἐκεῖνα χεῖλη — διεσπασμένα. Ἐν μόνον ἄριτον διεσώζετο ἐπάνω εἰς τὰ ἐρείλια : τὸ μέτωπον ἐπὶ τοῦ ὁποίου διεγράφετο πικρὸν σκῶμμα — ἡ ρυτίς.

III

Ἦτο ὁ Φιλοποίμην, δοχόμενος εἰς ἀφ᾽ ἑαυτοῦ λέξιν. Μόλις εἶδε τὴν Ἑλληνίδα νὰ δακρύῃ, αὐτὴν ποῦ ποτὲ δι' αὐτὸν δὲν εἶχε πονέση, ἐγκατέλειπε τὸ ἐργαστήριόν της, ἐνῶ ἡ μετάνοια καὶ ἡ ἀγανάκησις — τὰ δύο αὐτὰ ἀντίθετα συναισθήματα ἐπάλειον μέσα του. Ἐτρεξε πρὸς τὸν δρόμον, εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὁποίου διεγράφετο θαυμάσιος ὁ Παρθενῶν, πορφυρούμενος ἀπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, τὰς ὁποίας δύνων τοὺς ἐσκόρπιζε γύρω του ἀσώτως ὡς ἱσταῖον χαιρετισμὸν. Ἐκνίταξε προσεκτικότερα Αἰ στήλαι τοῦ Παρθενῶνος τοῦ ἐφαίνοντο σὰν τεράστια δάκτυλα ἐνὸς Ἐκδικητοῦ. Καὶ κατησχνημένος ἐχαμήλωσε τὴν κεφαλὴν, διὰ τὰ μὴ ἀντικρύσει τὰ φοβερά ἐκεῖνη χέρια. Ἐσέφθη νὰ ἐπι-

στρέψῃ εἰς τὴν Ἑλληνίδα, καὶ ἐνοχὸς ἐνὸς ἐγκλήματος κατὰ τῆς τέχνης τὰ ζητήσῃ συγγνώμην. Ἄλλ' ἐπροτίμησε νὰ τὴν ἀφήσῃ μόνην μὲ τὴν γλυπτικὴν τῆς αὐτὸς δὲ νὰ ζῇ μὲ τὴν ἀνάμνησιν τῆς μεγάλης ἀγάπης..

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠ' ΟΔΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

ΑΙ ΜΟΥΣΟΥΛΜΑΝΙΔΕΣ

Ἡ Τουρκία τοῦ Κεμάλ καὶ συντροφίας ἐξακολουθεῖ... ἐκπολιτίζομένη !

Οὕτω διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν ἱστορίαν ἐπετράπη εἰς τὰς γυναῖκας νὰ ἀνέρχονται εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ θεάτρου.

Ἐπίσης ἐπετράπη ὅπως αἱ γυναῖκες τῶν Τούρκων μετέχουν εἰς χορευτικά τσάγια καὶ ἐσπερίδας καὶ τῶν ξένων παροικιῶν ἀκόμη.

Πρῶτος ὁ Σουκρὴ Ναῖλὴ πασᾶς, στρατιωτικὸς διοικητὴς τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὁργάνωσε ἕνα χορὸν εἰς τὸν ὁποῖον παρέστησαν καὶ ἐχόρευσαν καὶ πολλὰ Μουσουλμανίδες.

ΚΑΙΝΙΚΗ ΑΦΡΟΔΙΣΙΩΝ ΚΑΙ ΔΕΡΜΑΤΙΚΩΝ

ΦΘ, ΤΡΑΧΙΑΝΣ

Υφηγ. τῆς Συφιλιδολογίας Πειραιῶς 9 Τηλ. 888,

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΤΑ ΟΙΚΟΔΟΜΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ

Ο ΝΑΟΣ ΤΗΣ ΑΠΤΕΡΟΥ ΝΙΚΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐπὶ τοῦ προεξέχοντος βράχου ὑπῆρχεν ἱερὸν τῆς Αθηνᾶς Νίκης ἐξ οὗ, κατὰ τὴν μαρτυρίαν ἐπιγραφῆς τῶν περὶ τὸ 450 χρόνων ἔλειπεν ἡ θύρα, ὁ βωμὸς καὶ ὁ ναὸς. Κατὰ ψήφισμα τοῦ δήμου ἐμελλον νὰ κατασκευασθῶσιν ἡ θύρα, ὁ βωμὸς λίθινος καὶ ναὸς καλλιτερεπὴς διὰ τοῦ Καλλικράτους, συνεργάτου τοῦ Ἰκτινοῦ καὶ κατασκευαστοῦ τῶν Μακρῶν Τειχῶν καὶ νὰ διορισθῇ ἱερεὶα ἀσπὶ ἐξ ἀσπῶν κατ' ἐκλογὴν ἐξ Αθηναίων ἀπάντων. Ἡ Αθηνᾶ ὡς Αθηνᾶ Νίκη, κατόπιν συνθέστερον ὀνομαζομένη Ἀπτερος Νίκη, ἔλαθεν ὡς φαίνεται τὸ ἐπώνυμον τοῦτο μετὰ τὰς ἐνδόξους κατὰ τῶν Περσῶν νίκας καὶ πρὸ τῆς κτίσεως τῶν Προπυλαίων.

Ὁ ναὸς οὗτος εἶνε μικρὸς, χαρίεστος, ἀμφιπρόσωπος Ἰωνικός, καὶ θαιρεθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν Τούρκων τῇ 1687 πρὸς κατασκευὴν πυροβολείου εἰς τὸ μέτωπον τῶν Προπυλαίων ἀνεστυλώθη πάλιν τῇ 1835 ἐκ τῶν ἰδίων τῶν λίθων εἰς τὴν παλαιὰν θέσιν ὑπὸ τῶν ἀρχαιολόγων καὶ ἀρχιτεκτόνων Ρῶς, Σίκουμπερτ καὶ Χάνσεν. Οροφὴ καὶ ἀέτωμα λείπουν τὸ δὲ μαῦρον τεμάχιον τῆς ζωοφόρου πρὸς βορρᾶν εἶνε ξύλινον ἐκμαγεῖον τοῦ ἐν Λονδίνῳ ὑπάρχοντος πρώτου τύπου. Ὁ σηκὸς εἶνε 4 περίπου μέ-

τρων τετραγωνικῶν δωμάτων μὲ θύραν καὶ δύο παράθυρα. Ἐντὸς ἦτο ἔξοanon τῆς Αθηνᾶς ὀρθὸν πιθανῶς κρατοῦν ρόδιον μὲ τὴν δεξιὰν καὶ κρᾶνος μὲ τὴν ἀριστεράν τοῦτο ὡς σημεῖον τοῦ τέλους τῶν ἀγώνων καὶ πολέμων. ἐκεῖνο ὡς σύμβολον πλούτου καὶ γονιμότητος ἀλλὰ καὶ μυστικὴν συνάμα ἄλλην σημασίαν τῆς μετὰ θάνατον ἀναδυστανοῦσης ζωῆς. Τὸ μέτωπον ἐστρεφεν ὁ βωμὸς πρὸς τὸν ἐμπροσθεν εὐρισκόμενον δωμὸν.

Βασεῖα ἦτο ἡ σημασία τῆς ζωοφόρου. Ἐμπροσθεν συνάθροισις τῶν θεῶν. Εἰς τὰς τρεῖς ἄλλας πλευρὰς ἀγῶνες τῶν Ἑλλήνων πρὸς δυσμὰς μὲν κατ' ἄλλων Ἑλλήνων πρὸς νότον δὲ καὶ βορρᾶν κατὰ τῶν Περσῶν. Παρίστανεται λοιπὸν ἡ ἐν Πλαταιαῖς μάχη τοῦ 479 π. Χ. Οἱ Αθηναῖοι μάχονται κατὰ τῶν Βοιωτῶν, συμμάχων τῶν βαρβάρων. Τὸ μεταξὺ τρόπαιον ἀναφέρεται εἰς τὴν προηγήθησαν τῆς μάχης νίκην τῶν Αθηναίων κατὰ τοῦ ἵππικοῦ τῶν Περσῶν καὶ εἰς τὸν φόνον τοῦ ἀρχηγροῦ αὐτῶν Μασιστίου. Οἱ θεοὶ ὅμως δὲν εἶνε θεαταὶ τῆς μάχης. ἀλλὰ μετὰ τὴν ἐνδοξὸν ἐκδασιν αὐτῆς ἀποδλέπουν εἰς τὴν ἀπολυθερωθεῖσαν πλέον χώραν πρὸς τὴν Αθηνᾶν τὴν ἀνταγωνίστριαν τῶν νικητῶν Ἑλλή-

νων. Δεξιόθεν τῆς Αθηνᾶς κάθηται ὁ Ζεὺς, ἀριστερὰ ἐπὶ δόρατος ὁ Ποσειδῶν. Οὐλύμπιοι καὶ ἄλλοι μικρότεροι θεοὶ ἀποτελοῦν τὴν συνάθροισιν ἐπ' αὐτοῦ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ὡς φαίνεται. Παρὰ τὴν Αθηνᾶν ἴσως εἶνε τῆς νίκης τὸ τρόπαιον, σύμβολον ἔμμε τῆς θεᾶς ὡς Νίκης. Τῶν

ἐνδόξων κατὰ τῶν βαρβάρων νικῶν τὴν εἰκόνα ἀνέπτυσσον ἔπειτα λαμπρῶς αἱ ἀνάγλυφοι παραστάσεις τοῦ θωρακίου, τὸ ὁποῖον ἐκ τῶν τριῶν πλευρῶν ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ πύργου περιέβαλλε τὸν ναόν. Τὰ λείψανα τῶν ἀναγλύφων τούτων κεῖνται εἰς τὸ Μουσεῖον.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΛΟΓΟΙ ΔΙΑΖΥΓΙΩΝ

Εἶναι ποικιλώταται καὶ περιεργώταται αἱ αἰτίαι διὰ τὰς ὁποίας πολλοὶ ζητοῦν διαζύγιον εἰς τὰς Ηνωμένας Πολιτείας.

Δὲν περνᾷ ἡμέρα χωρὶς νὰ ἐμφανισθοῦν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου σύζυγοι οἱ ὁποῖοι θέλουν νὰ χωρίσουν διὰ κάποιον νέον λόγον.

Εἷς σύζυγος ζητεῖ διαζύγιον διότι φρονεῖ ὅτι ὁ γάμος δὲν πρέπει νὰ διαρκῇ περισσότερον τῶν ἑπτὰ ἐτῶν.

Φρονεῖ ὅτι οἱ σύζυγοι εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα μαθάνουν τὰ προτερήματα καὶ τὰ ἐλαττώματα ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου. Εἰς τὸν συνωικισμὸς τῶν παρὰ ταῦτα, ἡ ζωὴ τῶν θά συνίστατο εἰς μίαν ἀηδὴ ἐπανάληψιν. Ἀπὸ αὐτὴν τὴν μονοτονίαν εἶναι καλλίτερος ὁ χωρισμός!

Εἷς ἄλλος ζητεῖ διαζύγιον διὰ τὸ ἀσυμμόδιον τῆς διαίτης. Ἡ γυναικὴ τοῦ εἶναι νέα, ὡραία καὶ εὐφυὴς καὶ θὰ ἦτο τελεία ἐὰν δὲν εἶχε τὸ μικρὸν ἐλάττωμα νὰ ἀγαπᾷ τὰ λαχανικά. Ὁ σύζυγος δὲν ἀνέχεται παρὰ μόνον τὰ ὀσπρία.

Εἰς τὴν ζωὴν ἦσαν ὀλιγώτερον ἀκριβή, θὰ ἠμποροῦσαν ὁ καθένας νὰ ἔχῃ χωριστὸν φαγητόν, Ἀλλὰ μετὰ τὴν σημερινὴν ἀκριβείαν αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον, καὶ ἐπομένως οἱ σύζυγοι

ζητοῦν διαζύγιον διὰ νὰ ἐκλέξῃ ὁ καθένας σύντροφον, ὁ ὁποῖος νὰ τοῦ πηγαίνει καλλίτερα.

Εἷς ἄλλος σύζυγος, ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν τοῦ γάμου τοῦ, ἀπηγόρευσε εἰς τὴν πενθεράν του νὰ ἔρχεται εἰς τὸ σπῆτι του. Τῆς ἀπηγόρευσε μάλιστα ἀπολύτως νὰ κατοικῇ εἰς ἀπόστασιν μικροτέραν τῶν δέκα μιλίων ἀπὸ τὸ δικό του σπῆτι.

Ἐπειδὴ ἡ πενθερὰ παρήκουσεν, ὁ σύζυγος φρονεῖ ὅτι ἀπειλεῖται ἡ συζυγία τοῦ ὁμόνοια καὶ ζητεῖ διαζύγιον.

Τὰ παραδείγματα αὐτὰ εἰμποροῦν νὰ πολλαπλασιασθοῦν ἐπ' ἀπειρον.

Ἀλλὰ τὸ νοστιμώτερον ἀπ' ὅλα εἶναι ὅτι ποτὲ εἰς τὰς Ηνωμένας Πολιτείας δὲν ἐδόθησαν τόσα διαζύγια διὰ μέθην τοῦ ἑνὸς ἐκ τῶν συζύγων παρὰ μετὰ τὴν ἀπαγόρευσιν τῶν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν.

ΑΛΕΞ. Τ. ΤΑΒΛΑΡΙΔΗΣ

ΟΔΟΝΤΟΓΑΤΡΟΣ

55 Γ' Σεπτεμβρίου Ἰσόγειον 55

Δέχεται 10—12 4—6 μ. μ.

Ὡραὶ αὐστηρῶς ὀρισμέναι

ΕΨΕΣ...

Εψές στὴν μιλούσαμε,
μοῦ πήρες κόρη τὴν καρδιά μου
κι' ἀπὸ ἐκείνην τὴν στιγμήν
ἔχασα ὅλην τὴν χαρὰν μου!

Καὶ τώρα κλαίγω καὶ θρηνῶ,
σὲν νυχτοκόρακας κυρὰ μου,
Δὲ πῆσες με τὸν δυστυχῆ
καὶ δός μου πίσω τὴν καρδιά μου.

Ἀν ὅμως θέλεις νὰ γενῇς
δική μου, τότε χάρισμά σου!
θαῦρω ὅλην τὴν παρηγοριά
μὲς σὴν δλόθερμη ἀγκαλιά σου!

Σοῦλι 1920 Ἀπρίλιος

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΑΠΟ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΤΟΠΟΙΩΝ

Ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν τὰ μυστικά τῶν ταχυδακτυλουργῶν ἀποκαλύπτονται καὶ παραδίδονται εἰς τὴν δημοσιότητα. Ἰδοὺ ἕνα ἀπὸ τὰ τοιαῦτα τεχνάσματα. Πρόκειται γιὰ τὴν «μυστηριώδη βαλίτσα».

Ὁ θαυματουργὸς λέγει, στὸ πλήθος ὅτι ἐτοιμάζεται γιὰ τὴν ἐκτέλεσιν. Ἐνώπιον τοῦ πλ. τοῦ θεατῶν φέρεται μὴ βαλίτσα καὶ τοποθετεῖ ἐντὸς αὐτῆς τὰ ρούχα του. Κλείει τὴν βαλίτσα καὶ φωνάζει ἕνα παιδί νὰ μεταφέρῃ τὴν βαλίτσα. Τὸ παιδί προσπαθεῖ νὰ σηκώσῃ τὴν βαλίτσα ἀλλὰ δὲν τὸ κατορθώνει. Ἐπειτα φωνάζει μὴ κυρία. Καὶ αὐτὴ δὲν μπορεῖ νὰ σηκώσῃ τὴν βαλίτσα. Στὸ τέλος φωνάζει ἕνα ρωμαλέον ἄνδρα. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς μ' ὅλας τὰς προσπάθειάς δὲν κατορθώνει τι περισσότερον. Πρὸ τῶν ἐκπλήκτων θεατῶν ὁ

θαυματοποιὸς τότε λέγει ὅτι στὴ βαλίτσα ἔχει βάλῃ γιὰ τὸ ταξεῖδι ἕνα πακέτο σιγᾶρα καὶ γι' αὐτὸ ἡ βαλίτσα δὲν σηκώνεται. Τὴν ἀνοίγει τότε καὶ ἀφαίρει τὸ πακέτο τὰ σιγᾶρα τὰ ὁποῖα δοκιμάζουν οἱ θεαταὶ ὅτι εἶναι πραγματικὰ σιγᾶρα. Τότε φωνάζει πάλιν τὸν μικρὸν ὁποῖος χωρὶς μεγάλην προσπάθειαν σηκώνει τὴν βαλίτσα. Ποῦ εἶναι λοιπὸν τὰ μυστικόν; Νὰ, σὰς τὸ ἀποκαλύψωμε; Ὁ θαυματοποιὸς εἶχε τοποθετήσῃ εἰς τὸ εἶδος τῆς βαλίττσας τυλιγμένο μέσα σ' ἕνα πανί ἕνα κομμάτι λαμαρίνα, ἀπὸ κάτω δὲ ἀπὸ τὴν σκηνὴν, στὸ μέρος ποῦ εἶχε ἀποθέσει τὴν βαλίτσα ἕνα ἰσχυρὸ μαγνήτη ὁ ὁποῖος μετὰ τὴν διέλευσιν τοῦ ηλεκτρικοῦ ρεύματος τραβοῦσε τὴν βαλίτσα καὶ δὲν τὴν ἄφινε νὰ κινήθῃ.

ΟΙ ΟΛΕΤΗΡΕΣ ΤΩΝ ΚΡΑΤΩΝ

ΡΑΣΠΟΥΤΙΝ

Ο ΚΑΚΟΥΡΓΟΣ ΜΟΝΑΧΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

τοκράτορος μετὰ τὴν χυδαίαν του προφοράν καὶ ἐτρωγε μὲ τοὺς δακτύλους, στραφεὶς πρὸς τὴν αὐτοκράτειραν τῆς εἶπε·

— Απόψε Μεγάλη μου Δέσποινα

ἦν ἐπαύριον μετὰ μεσημβριανήμέραν Τετάρτην προσδιωρισμένην διὰ τὴν ἑβδομαδιαίαν τῶν μυστικῶν τελετῶν ἐπρωγευμάτιζε μετὰ τοῦ αὐτοκράτορος καὶ τῆς αὐτοκράτειρας εἰς τὰ ἰδιαίτερα διαμερίσματα αὐτῶν. Μόνον ἡ κυρία Βιριμπόβα ἡ το προσκεκλημένη. Αἱ φῆγες ὁ μοναχὸς ὅστις συνωμίλει μετὰ τοῦ αὐ-

τοκράτορος εὐρίσκομαι διὰ περιοδεῖαν. Ὁ Θεὸς μὲ καλεῖ εἰς τὴν Μόσχαν ὅπου ἔχω ἐργασίαν. Δὲν γνωρίζω περὶ τίνος πρόκειται, ἀλλὰ φθάνων ἐκεῖ θὰ λάβω τὰς θείας διαταγὰς του. Ὁ Ἀλέξιος θὰ πάγῃ καλὰ κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου, ἡ κατάστασις του θὰ καλλιερευση καθόσον θὰ δέωμαι ὑπὲρ αὐτοῦ δις τῆς ἡμέρας. Ὁ Θεὸς μὲ καλεῖ καὶ δὲν δύναμαι νὰ μείνω ἐδῶ.

— Οὔτε τὸ ἀπόγευμα; ἠρώτησεν ἡ γυνὴ αὐτῆς ἥτις ἦτον ἡ αὐτοκράτειρα τῆς Ρωσσίας, κατὰ τὸν εἰκοστὸν αἰῶνα.

— Οχι ὀφείλω νὰ σὰς ἀποχαιρέτισω Μεγάλη Δέσποινα διὰ νὰ ὑπακούσω εἰς τὸ θέλημά του.

Καὶ μετὰ τὴν ταχέαν ἀμαξοστοιχίαν τῆς νυκτὸς ἀνεχώρησεν ἐντὸς πολυτελοῦς διαμερίσματος διὰ τὴν Μόσχαν, ὅπου διὰ νὰ εἴμεθα ἀληθεῖς τὸν ἐπερίμενον ἡ κόμησσα Ἰγνατιέφ.

Ἡ μόνη πρόσκλησις ποῦ ἔλαβε ὁ ἀκόλαστος οὗτος ἄνθρωπος ἦτον ἡ εἰδήσις ὅτι δύο θελκτικαὶ δεσποινίδες, ἡ Βέρα καὶ Ἡενία θυγατέρες τῆς μακαρίτιδος Βαρώνης Κουλάμτζιν ἐκ Μόσχας, ἐδήλωσαν εἰς τὴν κόμησσαν Ἰγνατιέφ τὴν ἐπιθυμίαν

τῶν πρὸς τὴν κόμησσαν Ἰγνατιέφ, ὅπως λάβουν μέρος εἰς τὴν μυστικὴν λατρείαν. Ἡ κόμησσα τοῦ εἶχε δεῖξει τὰς φωτογραφίας των, μετὰ τὴν πρόφασιν δὲ ὅτι θὰ ἐκτελέσῃ προσκύνημα μετέβαινεν εἰς Μόσχαν διὰ νὰ προσηλυτίσῃ τὰς δύο νεανίδας. Τὴν ἐπομένην εἰς τὸ Μοναστήριον τῆς Ἀναλήψεως ὅπου διέμενε κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα ὁ μοναχὸς ἔσχε συνέντευξιν μετὰ τῶν νεανίδων. Ἐνώπιον εἰκόνης στολισμένης μετὰ ἀνθήων καὶ τοποθετημένης ἐπὶ βωμοῦ παρουσίᾳ τῆς μητρὸς προΐσταμένης τὰς ἐχειροτόνησεν ὡς ὁπαδοὺς τῆς θρησκείας του.

Ἦτο ἀληθῶς μία παράδοξος σκηνή. Αἱ ὑπὸ δοκιμασίαν νεανίδες ἐντὸς τοῦ σκοτεινοῦ παρεκκλησίου ἡγχιζόντες ἐκάστη τούτων τὸ μέτωπον καὶ τὸ στήθος μετὰ τὸν ἀντίχειρα καὶ τὸν λιχανόν. Ἀκίνητοι καὶ ὡς ὑπνωτισμένοι ἐθαύμαζον τὸν Μεγάλον Διδάσκαλον προφέροντα μετὰ τῶν χειρῶν των τὰς ὑποβαλλομένας ἀπαντήσεις τοῦ διδασκάλου τοῦ ἀποσταλέντου ἐξ οὐρανῶν. Δὲν δύναμαι νὰ ἀφηγηθῶ τὴν συνέχειαν. Κατὰ τὴν ἐπίσημον ἐκθεσιν, ἐξ ἧς παραλαμβάνω τὰς πληροφορίας ταύτας, αἱ νεανίδες ὡμολόγησαν εἰς δύο ἀξιωματικούς ἡμιαδελφούς των, ὅτι μετὰ τὴν εὐλογίαν ὁ κακούργος τὰς ἐπέισε νὰ τὸν συνοδεύσων εἰς τὸ ταυρικὸν λουτρὸν διὰ τὴν ἀθάρσιν.

Επὶ τέλους ὁ ψευδομοναχὸς συνέληφθη ἀλλὰ τῇ δραστηρίᾳ ἐπεμβάσει τῆς κομήσσης Ἰγνατιέφ ἀπελύθη τῶν φυλακῶν. Ἄφου ἔμεινεν ἐντὸς κελλίου ἐπὶ τεσσαράκοντα ὡρὰς.

Ὁ Ρασπουτίν δὲν ἔκαμεν τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ γελά διότι ἐγνωρίζε καλῶς τὸ μέγεθος τῆς ἐπιρροῆς του. Τὴν ἐπομένην ἐπέστρεψεν εἰς Πε-

τρούπολιν καὶ δώδεκα ὥρας προτῆτερα ὁ Πλεστίζεφ διευθυντῆς τῆς ἀστυνομίας τῆς Μόσχας ἔχανε τὴν θέσιν του καὶ ἐπιπτεν ὑπὸ δυσμένειαν.

Ὀλίγον ἔλειψε ἐν τοσούτῳ νὰ καταλήξουν τὰ κατορθώματά του ἐν Μόσχᾳ εἰς καταστροφὴν του. Ἐν τούτοις ἐξήτασε ἡσύχως τὴν κατάστασιν καὶ ἠγνόησεν ὅτι παίζων καλῶς τὸ παιγνίδι του, τώρα μάλιστα. ὅτε ἡ αὐτοκράτειρα καὶ ἡ αὐτῆς τῆς εἰχον θαμβώθη ἀπὸ τὰ θαύματά του, ἡδύνατο νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν τοῦ μᾶλλον ἰσχυροῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ αὐτοκρατορίᾳ.

Ἡ μαγνητικὴ του ιδιότης ἦτο ἀναμφισβήτητος. Ομιλῶ ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως. Τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν τὸν συνήντησα εἰς τὸ ψυχρὸν χωρίον ἐσχημάτισα τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος συνήγωνεν εἰς ἑαυτὸν κατὰ τὴν παράδοξον μὴ δυνάμενον νὰ περιγραφῇ καὶ κατὰ τὴν ὑπερφυσικὴν. Οἱ γαλανοὶ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν τοιοῦτοι ὥστε δὲν ἐνθυμοῦμαι νὰ ἔχω ἰδῇ ποτὲ εἰς ὅλα μου τὰ μακρὺν ταξείδια.

Μόλις εἶχον ἀνταλλάξει λέξεις τινὰς φιλοφροσύνης μετὰ τὸν σύνθητη χαιρετισμόν ἠσθάνην ὅτι μ' ἐκρατοῦσε ὑπὸ τὸ κράτος μιᾶς μυστηριώδους συμπαθείας. Ἦτο μᾶλλον εἰς δαίμων παρά ἄνθρωπος. Κατὰ συνέπειαν ἀντιλαμβάνομαι ἤδη καλῶς ὅτι μία ἀφελὲς γυνὴ Ρωσὶς εἰς οἶανδήποτε κοινωνικὴν θέσιν καὶ ἂν ἀνῆκε ὑπέκυπτεν εἰς τὰ δίκτυα του, καὶ εἰς τὰς διαβεβαιώσεις του ὅτι ἦτο ὁ ἐλευθερωτὴς τῆς Ρωσσίας. Ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ Ρώσου εὐρισκομένου κατὰ δύο αἰῶνας ὁπισθὸς μυστικισμὸς εἶχε βαθεῖας τὰς ρίζας του. Ὁ ψευδομοναχὸς ἐνῶ ἰσχυρίζετο ὅτι ἐνήστευε, κρυφίως ἐτρωγε τὰ ὀρεκτικώ-

τερα τῶν φαγητῶν οὐδέποτε κρατῶν τὴν νηστείαν· ἐπροφασίζετο διαφόρους θρησκευτικὰς ὁδοιπορίας ἐν ᾗ ἀφίνων τὸ ἔνδυμα τοῦ μοναχοῦ ἐνεδύετο πολυτελῶς καὶ διέτρεχε τὰς πόλεις ἐντὸς ὥραίου αὐτοκινήτου καὶ ἐσταυροκοπεῖτο δὲ διαρκῶς καὶ προσέκλινε ταπεινῶς εἰς κάθε ἀγίαν εἰκόνα κρυφίως δέ, περιέπαιζε κάθε θεῖον. Πράττων οὕτω ἐφρόνει ὅτι ἡδύνατο νὰ σαγηνεύσῃ οἰανδήποτε γυναῖκα εἴτε ὑψηλῆς καταγωγῆς εἴτε ἐκ τῶν χαμηλῶν τάξεων.

Ὁ Ρασπουτὶν κοινὸς πρόστυχος ἄνθρωπος καὶ στεροῦμενος πάσης ἡθικῆς, ἐν τῇ συναισθήσει ὅτι εἶχεν ὑψίστην ὑπνωτιστικὴν δυνάμιν μετεχειρίζετο τὰς γυναῖκας μετὰ μεγάλης περιφρονήσεως, βοηθούμενος δὲ παρὰ τοῦ φίλου τοῦ Ἐπισκόπου Θεοφάνους ἀρχαίου κηπουροῦ καὶ συντρόφου τοῦ εἰς τὰς τυχοδιωκτικὰς περιπετείας τοῦ Ποκρόφσκη ἀπεφάσισε κατὰ τὴν ἀποτυχίαν τῆς Μόσχας νὰ προβῇ εἰς θρασυτέραν ἀπόπειραν διὰ νὰ ἀποκτήσῃ πλέον μεγαλεῖτερον κύρος.

Οἱ περισσότεροι τῶν ἀνδρῶν ἐν τούτοις ἔτρεφον κρυφίαν ἔχθραν κατ' αὐτοῦ· εἶχεν ἐναντίον τοῦ τὸν Στολὺπιν ἓνα ἐκ τῶν ἰσχυροτέρων τῆς αὐτοκρατορίας κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὡς ἐπίσης καὶ τοὺς Μεγάλους Δούκας Νικόλαον καὶ Δημήτριον Παύλοβιν, τὸν Κουτνικόφ μετὰ τοῦ ὁποίου εἶχον συνεντεύξεις σοδαράς πρὸ τοῦ πολέμου εἰς Περισίους καὶ Πετρούπολιν καὶ ὅστις ἔγεινε συγχρόνως ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν καὶ τῶν ναυτικῶν. τὸν Μιλιούκωφ ἐνθουσιῶδη βουλευτὴν εἰς τὴν Δούμαν ἐν Πετρούπολει, τὸ δὲ σπουδαιότερον πάντων εἶχεν ἐναντίον τοῦ πλέον τῶν πεντήκοντα πατέρων καὶ συζύγων καθωργισμένων· πάντες δὲ οὗ-

τοι ἐπεθύμουν νὰ τὸν καταβαραθρῶσουν.

Διάφοροι παγίδες τοῦ ἑστῆθησαν, ἀλλ' οὗτος μὲ τὴν φοβερὰν τόλμην του, τὰς ἀπέφευγε.

Μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ εἰς Πετρούπολιν διήγε τὸν βίον ἐν μεγάλῃ χλιδῇ συχνάζων εἰς τὰς αἰθούσας τῆς εὐγενεστέρας ἀριστοκρατίας τῆς αὐτοκρατορίας. Ὁ «ἅγιος πατήρ» τοῦ ὁποίου τὰ δωμάτια εὕρισκοντο παρὰ τὰ ἰδιαίτερα διαμερίσματα τῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας, ἐγένετο δεκτὸς παντοῦ ὅπου ἡδύδακε νὰ μεταβῇ.

Ὁ ἔμπιστός τοῦ Ηλίας Κούσμιτς τὸν προειδοποιούσε ὁσάκις ἑστῆνετο ἐναντίον τοῦ ἐνέδρα τῆς. Ὁ ἀπαίσιος σύντροφός τοῦ Θεοφάνης τὸν ὁποῖον αὐτὸς εἶχε προχειρῆσει εἰς Ἐπίσκοπον διὰ τῆς μεσολαβήσεως τῆς αὐτοκρατορίας, συνωφροῦντο ἐνίοτε· ἀλλ' ὁ ψευδοῦς κατέτρωγε τοὺς δρωμεροὺς τοῦ ὄνυχας κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν χωρικῶν τῆς Σιδηρίας καὶ τοῦ ἔλεγε. (Ἀκολουθεῖ)

Ὁ εὐφήμεως γνωστὸς ὁμογενὴς ἐκ Σμύρνης ἱατρὸς
ΠΑΥΛΟΣ ΛΟΥΓ'ΙΖΙΔΗΣ
ΣΥΦΙΛΙΔΟΛΟΓΟΣ, ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ ΚΑΙ
ΟΥΡΟΛΟΓΟΣ

Εἰδικῶς σπουδάσας ἐν Παρισίοις τὰ Αφροδίσια εἰς τὰ Νοσοκομεῖα St. Louis, Necker, Lariboasiere,, ἐφαρμόζει τὰς τελευταίας καὶ νεωτάτας μεθόδους τῆς ἐπιστήμης.

Δέχεται καθ' ἐκάστην ἐν τῇ κλινικῇ του

21 ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 21.— ΑΘΗΝΑΙ

Πάροδος ὁδοῦ Παιραιῶς (παρὰ πλεύρως ὁδοῦ κλινικῆς Χαραμῆ)

Ὡραὶ ἐπισκέψεων

9—12 π. μ. καὶ 3—8 μ. μ

ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΚΙΝΕΖΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Πρῶτον νὰ ὑπάγετε νὰ κοιμηθῆτε μὲ τὴν ἡσυχίαν σας, καθὼς θὰ κάμω κ' ἐγώ.

Ἐπειτα : ἠρώτησεν ὁ Κιν-Φό, ἀγανακτῶν πλείοτερον ἐκ τῆς γαλήνης τοῦ πλοιάρχου ἢ ἐκ τῆς γαλήνης τῆς θαλάσσης.

— Ἐπειτα νὰ μιμηθῆτε τοὺς ἐπιβάτας τοὺς ὁποίους ἔχω εἰς τὸ ἀμπάρι. Αὐτοὶ ποτὲ δὲν παραπονοῦνται καὶ περνοῦν τὸν καιρόν των μὲ μεγάλην ὑπομονήν.

Μετὰ τὴν φιλοσοφικὴν δὲ ταύτην παρατήρησιν, ἤϊαν καὶ αὐτοῦ τοῦ Βάγγ, ὁ πλοίαρχος μετέβη εἰς τὸν κοιτωνίσκον του, ὅπου δύο τορεῖς τοῦ πληρώματος ἐξηπλωμένους εἰς τὸ κατάστρωμα.

Επὶ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ὁ Κιν-Φό περιεπάτησεν ἀπὸ τῆς πρύμνης εἰς τὴν πύρρον, σταυρῶν τοὺς βραχίονας καὶ παίζων ἐξ ἀντροιονησίας τοὺς δακτύλους του. Εἶτα δὲ ἀτενίζων ἔσχοντο βλέμμα πρὸς τὴν ἀκίνητον ἐκείνην ἔκτασιν, ἣς τὸ πλοῖον κατεῖχε τὸ κέντρον, καὶ ὕψων τοὺς ὤμους, ἐπανήλθεν εἰς τὸ μεσόστεγόν του, χωρὶς κἀν ν' ἀποτείλῃ τὸν λόγον εἰς τοὺς Φοῦ-Κραῖν.

Οἱ πράκτορες ἐν τούτοις ἦσαν ἐκεῖ, στηριζόμενοι ἐπὶ τοῦ περιτοναίου καὶ συνδιαλεγόμενοι πρὸς ἀλλήλους κατὰ τὸ σύνηθες χωρὶς νὰ ὁμιλῶσιν. Εἶχον ἀκούσει τὰς ἐρωτήσεις τοῦ Κιν-Φό καὶ τὰς ἀποκρίσεις

τοῦ πλοιάρχου, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ μετὰσχῃ τοῦ διαλόγου. Πρὸς τί, ἄλλως ν' ἀναμιχθῶσι, καὶ διατί, πρὸ πάντων, νὰ δυσαρεστηθῶσι κατὰ τῆς βραδύτητος ἐκείνης, ἥτις τοσαύτην προὔξεναι ἀγανάκτησιν εἰς τὸν πελάτην των;

Ἡ τοῦ καιροῦ ἀπώλεια ἦτο δι' αὐτοὺς κέρδος ἀσφαλείας. Αφ' οὗ δὲ ὁ Κιν-Φό ἦτο ἀσφαλὴς ἐπὶ τοῦ πλοίου, ὅπου ἡ χεὶρ τοῦ Λάο-Σὲν βεβαίως δὲν ἡδύνατο νὰ φθάσῃ, τί ἄλλο περισσότερον ἡδύναντο νὰ ἐπιθυμῶσιν;

Ἄλλως δὲ προσήγγιζε καὶ ἡ ὥρα καθ' ἣν ἔληγεν ἡ εὐθύνη των. Τεσσαράκοντα ἔτι ὄροι καὶ ὁλόκληρος ὁ στρατὸς τῶν Τάι-Πίγγ ἂν ἐπετίθετο κατὰ τοῦ πελάτου τῆς «Ἐκατον τοῦπίδος», οὐδὲ τῶρα των ἤθελον διακινδυνεύσει πρὸς σωτηρίαν του. Πρακτικοὶ ἄνθρωποι οἱ Ἀμερικανοὶ Αφωσιωμένοι στὸν Κιν-Φό ἐφ' ὅσον ἤξιζε διακοσίας χιλιάδας ταλλήρων, ἀλλ' ἐντελὸς περὶ αὐτοῦ ἀδιάφοροι ὅτε δὲν ἤξιζε πλέον οὐδ' ἐν σαπέκον!

Διαλογισθέντες οὕτως ὁ Κραῖν καὶ ὁ Φοῦ ἐγευμάτισαν μετὰ πολλῆς ὀρέξεως. Αἱ προμήθειαι των ἦσαν ἐξαιρεταί, ἔφαγον δὲ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ πινακίου καὶ ἴσα ἀμφοτέροι τεμάχια κρύου παστοῦ κρέατος. Ἐπὶ οὖν ἴσον ἀριθμὸν ποτηρίων ἐξαιρέτου οἴνου τοῦ Χάο-Σιν εἰς ὑγείαν τοῦ

ἐντιμοτάτου Γουλιέλμου Ι. Βίδουληφ ἐκάπνισαν τὴν αὐτὴν ἡμιδωδεκάδα σιγάρων, καὶ κατέδειξαν ἔτι ἅπαξ, ὅτι δύνανται τινες νὰ ἦναι ἀδελφοὶ τοῦ Σιάμ, ἂν ὅχι ἐκ γενετῆς, ἀλλὰ κατὰ τὰς ἐξεις αὐν καὶ τὰς ὁρέξεις.

Οἱ πτωχοὶ Ἀμερικανοὶ! ἐνόμιζον ὅτι τὰ δεινὰ τῶν εἶχον τελειώσει!

Ἡ ἡμέρα ἔληξε χωρὶς τινος ἐκτάκτου συμβεβηκότος. Ἡ αὐτὴ πάντοτε τῆς ἀτμοσφαίρας νηνεμία, ἡ αὐτὴ ἀκινήσια ἥς θαλάσσης καὶ οὐδὲν σύμπτωμα προσεχούσας ἀτμοσφαιρικῆς μεταβολῆς.

Τὴν τετάρτην ὥραν ὁ Σοὺν ἀνεφάνη εἰς τὸ κατὰστροφωμα κλονούμενος ὡς μέθυσος, καίτοι οὐδέποτε ἐπὶ ζωῆς του εἶχε πίνει ὀλιγώτερον ἢ τὰς ἡμέρας ἐκείνας.

Ἡ μορφὴ του, ἰόχρους κατ' ἀρχάς, μετὰ τοῦτο δὲ κυανῇ καὶ κατόπιν πρασίνῃ, ἐλάμβανε νῦν βαθμὴν δὸν τὸ κίτρινον χρῶμα. Ἐμελλε δὲ βεβαίως, ὅτε ὁ Σοὺν θ' ἀπέβαινεν εἰς τὴν ξηρὰν, νὰ γείνη, ὡς συνήθως πορτοκαλλόχρους.

Ὁ Σοὺν ἐσύρθη κλονιζόμενος πρὸς τοὺς δύο πράκτορας, ἡμικλείστους ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ μόλις τολμῶν νὰ ἐκτείνη τὸ βλέμμα πέραν τῶν αἰωροθεσιῶν τοῦ Σάμ-Γέπ.

— Εφθάσαμεν; ἠρώτησεν.

— Οχι, ἀπήντησεν ὁ Φράυ.

— Φθάνομεν;

— Οχι. ἀμεκρίθη ὁ Κραίγ.

— Αἰ, αἰ, γιὰ! ἐγρύλλισεν ὁ Σοὺν καὶ ἀπληγισμένος, ἀδυνατῶν νὰ εἴπῃ τι ἄλλο, ἐξηπλώθη παρὰ τὸν μέγαν ἱστὸν, ἀναταρασσόμενος ὑπὸ νευρικῶν σπασμῶν, οἵτινες ἐκίνησαν τὸν κολοβὸν τοῦ πλόκαμον ὡς οὐρὰν κυναρίου.

Ἐν τούτῳ κατὰ τὰς διαταγὰς τοῦ

πλοίαρχου εἶχον ἀνοιχθῇ οἱ καθέκται ὅπως ἀερισθῇ τὸ κύτος, καὶ ἡ πορροφηθῇ ἄλλως ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἢ ὑγρασίας, ἣν εἶχον εἰσαγάγει ἐντὸς αὐτοῦ τὰ κύματα, διαρκούντος τοῦ τυφῶνος.

Οἱ Κραίγ-Φράυ. περιπατοῦντες ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, εἶχον πολυλάκις σταματήσῃ ἐνώπιον τοῦ μεγάλου καθέκτου. Ωθούμενοι δ' ἐκ περιεργείας εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ ἐπιταφίου ἐκείνου σκάφους, κατέβησαν μετ' ὀλίγον εἰς αὐτὸ διὰ τοῦ ἐντόμου στυλίσκου, ὅστις ἀπετέλει τὴν μόνην εἰς αὐτὸ καταβάθραν.

Ὁ ἥλιος ἐφώτιζε τότε καθέτως τὸ βάθος τοῦ κύτους διὰ τοῦ μεγάλου καθέκτου, ἀλλὰ τὸ κατὰ τὴν πρῶραν καὶ τὴν πρὺμναν μέρος ἔμενεν ἐν σκότει βαθυτάτῳ. Οὐχ' ἦττον οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Φράυ καὶ τοῦ Κραίγ ἐξωκειώθησαν βαθμὴν πρὸς τὰ σκότη, καὶ κατ' ὀρθῶσαν ἐντὸς ὀλίγου νὰ παρατηρήσωσι τὴν στοιβάσαν τοῦ ἀλλοκότου φορτίου τοῦ Σάμ-Γέπ.

Τὸ κύτος δὲν ἐχωρίζετο ὡς τὰ τῶν πλείστων ἐμπορικῶν σκαφῶν, διὰ διαφοραγμάτων, ἀλλ' ἠτοξέλεύθερον ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον, καὶ προωρισμένον ὅλον ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ φορτίον, καθότι τὰ μεσώστεγα τοῦ καταστρώματος ἐπῆρχουν εἰς οἰκήσιν τοῦ πλοιάρχου.

Ἐκατέρωθεν τοῦ κύτους ἐκείνου, ὅπερ ἔλαμπεν ἐκ τῆς καθοριόνητος ὡς προθάλαμος κενοταφίου εἶχον στοιβασθῇ τὰ ἐβδομήκοντα πέντε φέρετρα, ἅτινα ἐστέλλοντο εἰς Φοῦ-Νίγγ, προσδεδεμένα στερεῶς, ὥστε μήτε νὰ μετατίθενται ἐκ τῶν κλονισμῶν τοῦ πλοίου μήτε τὴν ἰσοροπίαν αὐτοῦ νὰ ταράττωσι.

Δίοδος ἐλευθέρᾳ μεταξὺ τοῦ διπλοῦ τῶν φερέτρων στοίχου ἐπέτρε-

πε τὴν ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον διάβασιν, ὃ δὲ Κραίγ καὶ ὁ Φράυ, σιωπῇ τοι ὥσει περιεπάτουν ἐντὸς μαυσωλείου, ἐτράπησαν τὴν ὁδὸν ἐκείνην, θεωροῦντες μετ' ἱκανῆς περιεργείας.

Παντοίων μορφῶν καὶ διαστάσεων νεκροφόρα κιβώτια ἦσαν ἐκατέρωθεν τεταγμένα, τὰ μὲν πλοῦσια τὰ δὲ πενιχρά. Ἐκ τῶν μεταναστῶν ἐκείνων, οὓς ἡ ἀνάγκη τοῦ βίου εἶχε παρασύρει πέραν τοῦ Εἰρηνικοῦ, ἄλλοι μὲν, οἱ ὀλιγώτεροι δυστυχῶς! εἶχον πλουτήσῃ εἰς τὰ καλλιφορνικά χρυσορυχεῖα, εἰς τὰ μεταλλεῖα τοῦ Κολοράδου καὶ τῆς Νεβάδας, ἄλλοι δὲ, πένητες ἀπελθόντες, πένητες ἐπανέκαμπτον! Πάντες ὅμως ἐπέστρεφον εἰς τὴν γενέτειραν γῆν, ἴσοι ἐνώπιον τοῦ θανάτου. Δέκα μόλις φέρετρα, κατεσκευασμένα ἐκ πολυτίμου ξύλου, ἐκοσμοῦντο διὰ πάσης τῆς ἀλλοκότου πολυτελείας τῆς κινεζικῆς τέχνης τὰ δὲ λοιπὰ, ἐκ τεσσάρων σανίδων αποτελούμενα, ἦσαν χονδρὴν ἰδίᾳ καὶ βεβαμμένα κίτρινα. Πενιχρὸν ὅμως ἡ πολυτελὲς ἑκάστου φέρετρον ἔφερε τὴν ἐπιγραφὴν του, καὶ οὐδεμία σύγχυσις ἦτο δυνατόν.

— Εἰσάρετα διατεθειμένα! εἶπεν ὁ Φράυ.

— Ἐν τάξει ὑπέλαβεν ὁ Κραίγ. Φθάσαντες εἰς τὸ προωρίον ἄκρον τοῦ κύτους, ὅπερ ἦτο καὶ τὸ σκοτεινότερον σταματήσαν καὶ ἐθεώρουν τὴν δίοδον, εὐθεῖαν ὡς δεινὸρροστοιχίαν κοιμητηρίου! Ἡτοιμάζοντο δὲ, τ' ἐλπίσαντες τὴν ἐπιθεώρησίν των, νὰ ἐπανέλθωσι εἰς τὸ κατὰστροφωμα, ὅτε θόρυβός τις ἀμυδρὸς προσεῖλκυσε τὴν προσοχὴν των.

— Κανεῖς ποντικὸς! εἶπεν ὁ Κραίγ.

— Κανεῖς ποντικὸς! ἀπήντησεν ὁ Φράυ.

Ὁ θόρυβος ἐν τούτοις ἐξηκολούθει, ἠκούετο δὲ εἰς ὕψος ἀνθρώπου δεξιόθεν καὶ κατὰ τὴν ἀνωτέραν σερὰν τῶν φερέτρων. Ἀν δὲν ἦτο κνισμὸς ὁδόντων, ἤτο βεβαίως κνισμὸς δυνύχων.

— Φρ! Φρ! ἐφώνησαν συγχρόνως ὁ Κραίγ καὶ ὁ Φράυ.

Ἀλλ' ὁ θόρυβος δὲν ἔπαυσε.

Οἱ δύο πράκτορες προσήγγισαν κρατοῦντες τὴν ἀναπνοὴν των, ἐπείσθησαν δὲ ἀναμφιβόλως ὅτι ὁ θόρυβος ἐκείνος προήρχετο ἐνδοθεν τῶν φερέτρων.

— Μήπως ἐκλείσαν εἰς κανὲν ἀπ' αὐτὰ τὰ κουτιά ἀνένα κινεῖζον ζωντανόν; εἶπεν ὁ Κραίγ.

— Ὁ ὁποῖος ἐξυπνᾷ τώρα μετὰ τῶν ἡμερῶν ὁδοιπορίαν; προσέθηκεν ὁ Φράυ.

Οἱ δύο πράκτορες ἔθηκαν τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὑποπίτου φερέτρον, καὶ παρετήρησαν, ὅτι κινήσεις τις ἐγένετο ἐντὸς αὐτοῦ.

— Διάβολε! εἶπεν ὁ Κραίγ.

Διάβολε! ἐπανέλαβεν ὁ Φράυ. Ἀμφότεροι δὲ διανοήθησαν ὅτι κίνδυνός τις ἠπειλεῖ τὸν πελάτην των.

Πάναντα δὲ ἀποσύσαντες βαθμὴν τὰς χεῖρας, ἠσθάνθησαν ὅτι τὸ κάλυμμα τοῦ φερέτρον ἠνοίγετο μετὰ τινος προσοχῆς.

Ὁ Κραίγ καὶ ὁ Φράυ, ὡς ἄνθρωποι δυσπρόσοιτοι, ἔμειναν ἀκινήτοι, μὴ δυνάμενοι δὲ νὰ ἴδωσιν ἐν τῇ βαθυτάτῃ ἐκείνῃ σκοτίᾳ, ἠκούσαν μετὰ τινος ἀγωνίας.

Σὺ εἶσαι Κούο; εἶπε φωνὴ τις πολλὴν ἐμφαίνουσα περὶσκεψιν. Συγχρόνως δὲ σχεδὸν ἠκούσθη ὁμοία ἐξ ἀριστερῶν φωνή, ἐξ ἄλλου ἡμιανοιχθέντος φερέτρον.

— Σὺ εἶσαι, Φά-Κιέν ;
Ταχύτατα δὲ ἀντηλλάγησαν αἱ ἐ-
πόμεναι φράσεις.
— Απόψε λοιπόν ;
— Απόψε!
— Πρὶν ἀνατεῖλῃ ἡ σελήνη;
— Τὴν δευτέραν φυλακὴν.
— Καὶ οἱ σύντροφοί μας ;
— Εἰδοποιήθησαν.
— Τριανταεξ ὥρας νεκρός, ἐβα-
ρύνθη.

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιον.
— Αφοῦ ὁ Λάο-Σέν τὸ διέταξε.
— Σιωπή!

Ακούσαντες τὸ ὄνομα τοῦ διαβο-
ήτου Τάι-Πίγγ, δὲν κατόρθωσαν οἱ
Φράϋ-Κραίγ, ὅσον καὶ ἂν ἐδέσπο-
ζον ἑαυτῶν, νὰ καναστείλωσι μικρόν
τι κίνημα.

Τὰ καλύμματα κατέπεσον πάλιν ἐ-
πὶ τῶν μακρῶν κιβωτίων καὶ σιγῇ
βαθυτάτῃ ἐκράτησεν ἐντὸς τοῦ κύ-
τους τοῦ Σάμ-Γέλ.

Ο Φράϋ καὶ ὁ Κραίγ, ἔρποντες
γονυπετεῖς ἔφθασαν εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ
μεγάλου καθέκτου φωτιζόμενον μέ-
ρος τῆς διόδου, ἀνερχομένησαν τὰς
ἐντομὰς τοῦ στυλίσκου, καὶ ἔστησαν

μετὰ τινὰς στιγμὰς ὀπισθεν τοῦ με-
σοστέγου. ὅπου οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ
τοὺς ἀκούσῃ.

— Νεκροί, οἱ ὅποιοι ὁμιλοῦν. . .
εἶπεν ὁ Κραίγ.

— Δὲν εἶναι νεκροί! συνεπλήρω-
σεν ὁ Φράϋ.

Εν μόνον ὄνομα ἀπεκάλυψεν εἰς
αὐτοὺς τὰ πάντα, τὸ ὄνομα τοῦ Λάο-
Σέν.

Οὕτω λοιπόν οἱ ὁπαδοὶ τοῦ δια-
βοήτου ἐκείνου Τάι-Πίγγ εἶχον εἰς-
έλθει εἰς τὸ πλοῖον, καὶ συνένοχοι
αὐτῶν ἀναμφιβόλως ἦσαν ὁ πλοῖ-
αρχος Γίν, τὸ πλήρωμά του καὶ οἱ
φορτωταὶ τοῦ λιμένος Τακού. Απο-
βιβασθέντα ἐκ τοῦ ἀμερικανικοῦ
πλοίου, ὅπερ ἐκόμιζεν αὐτὰ ἕξ Ἀγί-
ου Φραγκίσκου, τὰ φέρετρα ἐκείνα
εἶχον μείνει ἐντὸς ναυτικῆς τινος ἀ-
ποθήκης ἐπὶ δύο νύκτας καὶ δύο
ἡμέρας. Δέκα ἴσως, εἴκοσιν ἢ καὶ
πλειότεροι λησται τῆς ομάδος τοῦ
Λάο-Σέν παραβιάσαντες τὰ φέρετρα
ἐξήγαγον τὰ πτώματα καὶ κατέλαβον
τὴν θέσιν των.

(Ακολουθεῖ)

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ
ΕΚΘΕΣΙΣ
ΤΩΝ ΠΑΡΑΛΗΦΘΕΝΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΝΩΝ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΠΙΛΩΝ
ΚΑΛΛΙΟΠΗΣ Ε. ΛΕΚΟΥ
ΤΙΜΑΙ ΑΚΑΤΑΓΩΝΙΣΤΟΙ

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

(Τοῦ τακτικοῦ συνεργάτου μας κ. Στ. Δάφνη)

σαν, ἔπειτα τὸ ἀπέναντι θέατρον
καὶ εἶπε κατὰ μίμησιν τῆς γνωστῆς
φράσεως τοῦ Οὐγκώ,

— Τοῦτο θὰ φάῃ ἐκεῖνο !

Εκτοτε πέρασαν δοκετὰ χρόνια.
Ἡ πρώτη αἰθουσα τοῦ κινήματο-
γράφου ἦτο εἰς τὴν πλατείαν Κο-
λοκοτρώνη, ἀκριβῶς ὀπισθεν τοῦ
ἀνδριάντος καὶ ὅπου τότε εὐρίσκε-
ται ἕνα κορεῖον. Αἱ ἐκτυλισσόμε-
ναι ταινίαι ἦσαν περιωρισμένης
δράσεως. Γυμνάσια ἱππικοῦ, ἀθλη-
τικοὶ ἀγῶνες, λεμβοδρομίαι, ἀπεικο

νήσεις τοπίων καὶ λοιπὰ τοιαῦ-
α
θεάματα ἐκ τοῦ φυσικοῦ πάντοτε.
Ταινίαι δηλαδὴ μικρᾶς διαρκείας,
χωρὶς καμμίαν σκηνικὴν προπαρα-
σκευὴν καὶ μὲ τὰ γλίσχρα τότε μέ-
σα τῆς φωτογραφικῆς τέχνης. Εν-
τούτοις τὸ κοινὸν συνέρρεε ἀδρόον
καὶ παροχολοῦνται ἐκθαμβον τὰς
θαμβὰς κινουμένας εἰκόνας. Ολίγοι
ἠμποροῦσαν νὰ εἰσδύσουν εἰς τὸ
μέλλον τῆς κινήματογραφικῆς προ-
όδου καὶ μετὰ αὐτῶν ὁ ἀγραιὸς
δραματικός υποκριτὴς ποῦ ἀνεφέ-
ραμεν. Αὐτὸς ὅμως ἐπῆρε τὸ πρᾶγ-
μα ἀπὸ τῆς ἀπαγγελματικῆς πλευρᾶς.
Διείδε ἐγκαίρως τὸν κίνδυνον. Αἱ
σκαι ἤρχοντο νὰ συναγωνισθοῦν
τοὺς ξωντανούς ἠθοποιούς, νὰ τοὺς
ἐκτοπίσουν, νὰ σύρουν μὲ τὸ μέρος
τῶν τὰς προτιμήσεως τοῦ κοινού.
Καὶ οὐαὶ εἰς τὸ θέατρον τοῦ μέλ-
λοντος!...

Φρονῶ ἐν τούτοις, ὅτι οὔτε ὁ ἴ-
διος ὁ παλαιμαχὸς ἐφαντάζετο τό-
σον ἐγγὺς τὸν κίνδυνον, τόσον ραγ-
δαίαν τὴν ἐξέλιξιν τοῦ σκιώδους θε-
ατροῦ. Διότι ἡ ἐξέλιξις ὑπῆρξε ἱλιγ-
γιάδης. Ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος αἱ κι-
νήματογραφικαὶ αἰθουσαὶ ἐπολλα-
πλασιαζόντο. Κτίρια κατεσκευάζον-
το ἐλίτηδες, ἐταίρειαι ἰδρύοντο μὲ
σταθερὰς βάσεις, μὲ μεγάλα κεφάλ-

λαια καὶ αἱ παιζόμεναι ταινίαι παρίστανον ὁλόκληρα δράματα, κοινωτικά, τῆς ἡρωικῆς ἐποχῆς ἢ τῆς ἀρχαίας, ὁλόκληρα σκηνικά ἔργα, με πλοκὴν, μεδράσιν καὶ τὸ σπονδαιότερον με ἐλευθέραν τὴν ἐκλογὴν τοῦ πεδίου. Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ τόπου τοῦ χρόνου, τὸ ἀπεριόριστον τῶν πράξεων εἶναι τόσα προτερήματα, τόσαι εὐκολίαι, ποῦ δὲν εἶναι ἐφικταὶ εἰς τὸ θέατρον. Αἱ τολμηρότεροι εἰκόνες, αἱ ἐπικινδυνωδέστεραι σκηνὴ ἀνελίσσονται μετὰσαν ἀνεσιν. Καὶ ἔπειτα εἰς τὸν κινηματογράφον προσεχώρησαν ἔλαι αἱ μεγάλα φυσιογνωμίαι τῆς παγκοσμίου σκηνῆς, ὅλοι οἱ ἀρσενικοὶ καὶ θηλυκοὶ ἀστέρες τῶν δύο ἡμισφαιρίων, οἱ βασιλεῖς καὶ αἱ βασίλισσαι τοῦ γέλωτος, τῶν δακρύων, τῶν κομφῶν χειρονομιῶν, τῶν ὠραίων ἐμφανίσεων. Τὸ σχῆμα, ἡ γραμμὴ ὁ μορφασμὸς, τὸ μεῖδιμα, ἤρχοντο νὰ κυριαρχήσουν ἐπάνω εἰς τὴν λευκὴν ὀθόνην. Καὶ αὐτοὶ ὁ λαϊκὸς κόσμος κατεπλάγη καὶ ἐν τῇ θυμοσφορίᾳ του ἀπεκάλεσε τὸν κινηματογράφον «Εὐρωπαϊκὸν Καραγκιόζη».

Ο χαρακτήρισμός δὲν ἦτο ἀστοχος. Ἀν ἡ Ἀνατολὴ εἶχε τὸ θέατρον τῆς τῶν σκιῶν, ἰδοὺ καὶ ἡ Δύσις, θέτουσα εἰς ἐνέργειαν τὰς ἐφευρέσεις τῆς καὶ δημιουργοῦσα τὸ ἰδικόν της σκιερὸν θέατρον, ἀντάξιον τοῦ συγχρόνου πολιτισμοῦ.

Σήμερον ὁ Κινηματογράφος εὐρίσκεται εἰς τὴν ἀκμὴν του. Ἐκατομμύρια ἀνθρώπων ἀμφοτέρωι τῶν φύλων ἀποζοῦν ἐκ τῆς βιομηχανίας τῶν ταινιῶν ἢ ἐκ τῆς ἐπιδείξεως τῶν εἰς τὰς αἰθούσας. Ἡ Ἀμερικὴ Βόρειος καὶ Νότιος, κρατεῖ

τὰ σκῆπτρα τῆς σχετικῆς βιομηχανίας. Εἰς τὸ Λὸς Ἀντζελοῦς ἐδρεύουν ὁλόκληρα ἐργοστάσια παραγωγῆς ταινιῶν. Ἡ ἀτελεύτητος ἐναλλαγὴ τῶν τοπίων μετὰ παρθένα δάση, τὰ εὐγραμμά βουνά, τοὺς ποταμοὺς, τὰς λίμνας, τοὺς καταρράκτας, τὰς γραφικὰς ἀκτὰς, εὐνοοῦσι τὴν ἀναπαράστασιν περιπετειωδῶν σκηνῶν, μετὰς ὁποίας παθαίνεται ἡμερον ὅλος ὁ κόσμος. Χιλιάδες ἡθοποιῶν μεταναστεύουν εἰς τὴν «χώραν τοῦ Κινηματογράφου» πρὸς εὐρεσιν ἐργασίας ἢ μᾶλλον πρὸς ταχὺν πλουτισμόν. Καὶ ἐπεὶ κερδίζουν πολλὰ, ἐνίοτε ποσὰ μυθώδη, σπαταλοῦν καὶ πολὺ χρήμα, ἐπιδίδονται εἰς ὀργιώδεις διασκέδασεις, δημιουργοῦν μεταξὺ τῶν ἢ καὶ μετὰ τῶν ἐννοπίων σκάνδαλα. Διότι πολλοὶ ἐκ τῶν ἡθοποιῶν τούτων εἶναι τυχοδιώκται τοῦ σχοινιοῦ καὶ τοῦ παλυνκιοῦ.

Τόσον, ὥστε ἡ Ἀμερικανικὴ Κυβέρνησις ἠναγκάσθη ἐσχάτως νὰ λάβῃ δραστήρια μέτρα ἐναντίον των. Παρὰ τὰ μέτρα ταῦτα οἱ μποὲμ ἡθοποιοὶ δὲν ἐσκοτίσθησαν. Μεθοῦν, ἀπάγουν τὰς γυναῖκας ἢ τὰς ἐρωμένας ἀλλήλων, δέρονται καὶ ἐνίοτε δολοφονοῦν. Πρὸ μηνῶν ἕνας δραματικὸς ἡθοποιὸς ἐφρόνευσε ἕνα συνάδελφόν του ἐξ ἐρωτικῆς ἀντιζηλίας. Καὶ μάλιστα εἰς τὰ φανερά, τὴν στιγμὴν ποὺ ἔπαιζαν ἀνάλογον δράμα. Ἀντὶ νὰ τὸν πυροβολήσῃ μετὰ σφαῖρον πιστόλι, ἔβαλε ἑνσφαῖρον. Τώρα ἰσχυρίζεται ὅτι πρόκειται περὶ λάθους, ἀλλὰ δὲν γίνεταί πιστευτός. καί, καθ' ὅλας τὰς ἐνδείξεις, οἱ δικασταὶ θὰ τὸν καθίσουν ἐπὶ τῆς ἡλεκτρικῆς καθέδρας...

Παραλλήλως πρὸς τοὺς ἱμπερσαρίους καὶ τοὺς ἡθοποιούς ἐργάζονται καὶ οἱ συγγραφεῖς. Διότι νέος κλάδος λογοτεχνίας ἐδημιουργήθη. Ἡ κινηματογραφικὴ λογοτεχνία. Ἡ ἐσωτερικότης, ἡ ψυχικότης δὲν ἔχουν καμμίαν σχέσιν μετὰ αὐτήν. Ἐνδιαφέρουν μόνον τὰ ἐπεισόδια, ἡ ἀγωνιώδης ἀναζήτησις τῆς διέσεως, ἡ κίνησις τῶν προσώπων καὶ τῶν πραγμάτων, ὁ ὕληγος. Ἡ συγκίνησις ἐπιδιώκεται διὰ τῆς ἐπιφανειακῆς συγκρούσεως τῶν παθῶν. Τὰ ἔργα αὐτὰ γράφονται μετὰ συντόμους φράσεις, σκελετωδῶς. Ὁ καλλιτέρας ὡς κινηματογραφικὸς συγγραφεὺς εἶναι ὁ Γάλλος Φαγιάντ, ξεφουρνίζων ἀλλεπάλληλα τὰ ἰδιόρρυθμα τῆς φαντασίας του ἀποκνήματα, κερδίζων δὲ ποσὰ ποῦ θὰ τὰ ἐφθονοῦσαν πάντες συλλήβδην οἱ Ἀκαδημαῖκοί...

γενεὰ ἔρχεται. Κάτω εἰς τὴν πλατεῖαν καὶ τὰ θεωρεῖα ὁ πλούσιος ἢ καὶ εὐτορος κόσμος παρακολουθεῖ τὸ θέαμα μετὰ ἀπληστα μάτια. Κυρίαὶ μυρωμένοι, δεσποινίδες ῥωμαντικά, ποῦ ἀναστενάζουν ἢ σφουγγίζουσιν τὰ μάτια των εἰς τὰς συγκινητικωτέρας σκηνάς. Ἐν τῷ μεταξὺ, ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ σκότους, πλέκονται εἰδυλλία, συμπλέκονται δάκτυλα, ἀνταλλάσσονται τρυφερὰ λογάκια μετὰ πλήρη ἀνεσιν, ἀφοῦ ἡ μαμὰ εἶναι προσηλωμένη εἰς τὴν περιπέτειαν τοῦ Μαρίου καὶ τῆς Τιτίκας. Ὁ κινηματογράφος γίνεται ἔτσι εἶδος Γαλεόου τῶν ἐρωτευμένων καρδιῶν, ποῦ τρυφεραίνονται καὶ ἀπὸ τὴν μουσικὴν τῆς ὀρχήστρας.

ΣΤ. ΛΑΦΝΗΣ

ΙΠΠΟΚΡΑΤΕΙΟΝ

ΘΑΝΤΟΪΑΤΡΕΙΟΝ

ΑΛΕΞ. Τ. ΤΑΒΛΑΡΙΔΟΥ

55 Γ. Σεπτεμβρίου (Ισόγειον) 55

Εργασία ἡμερησίως

Τιμαὶ ἀσυναγωνίστοι.

ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ ΑΝΔΡΙΚΩΝ ΕΙΔΩΝ

ΑΦΙΧΘΗΣΑΝ

ΣΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ ΚΑΙ ΓΕΩΡΓΑΝΤΖΟΓΛΟΥ

53 Σταδίου 53

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

(Τοῦ τακτικοῦ μας συνεργάτου κ. Δημ. Δάλλα).

Αθλητικά πένθη

Ο Πανελλήνιος Γυμν. Σύλλογος τῆς πόλεως μας ἐπένησε τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ γηραιοῦ αὐτοῦ προέδρου Κωνσταντίνου Παπαμιχαλοπούλου τοῦ γνωστοῦ πολιτευτοῦ καὶ πρώην ὑπουργοῦ, ὅστις ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν προεδρεύων τοῦ Πανελληνίου Γυμν. Συλλόγου ἠτύχησε νὰ βλέπῃ αὐτὸν προαγόμενον εἰς τὸ ἔργον του, τὸ ὁποῖον ἐθεμελίωσαν οἱ προκάτοχοι αὐτοῦ Φωκιανὸς καὶ Αντωνόπουλος.

Ο Κωνσταντῖνος Παπαμιχαλόπουλος εἰργάσθη μὲ θερμὴν ἔχιν μόνον ὑπὲρ τοῦ Σωματείου οὗτινος ἦ το πρόεδρος, ἀλλὰ καὶ γενικώτερον ὑπὲρ τοῦ Ἑλλην. καθόλου ἀθλητισμοῦ· εἰς τὰς ἐνεργείας δὲ αὐτοῦ καὶ τὴν σθεναράν ἐν τῇ δουλῇ ὑποστήριξίν του ὀφείλεται κυρίως ἡ μεταρρύθμισις τοῦ περὶ Γυμναστικῆς νόμου τοῦ ΓΥΠΗ', δι' οὗ ἐπαινοδοτήθησαν μονίμως δι' ὠρισμένου χρηματικοῦ ἐπιδόματος τὰ ἑλληνικὰ ἀθλητικὰ Σωματεία. Ο μακαρίτης ἐξαιρετικὸν νδιαφέρον ἐπεδείξατο πάντοτε καὶ διὰ τὸν ἀθλητισμὸν τοῦ υποδούλου Ἑλληνισμοῦ, ὅστις ἐν τῇ προσώπῳ αὐτοῦ εὗρήκε πάντα τε σθενὲς συνήγορον καὶ ὑποστηρικτήν. Ἀπέχων ἀπὸ τινων ἐτῶν τῆς ἐνεργου διαικίσεως τοῦ Πανελληνίου Συλλόγου λόγῳ μακρᾶς ἀσθενείας δὲν ἔπαυσε ἀπὸ τοῦ οἴκου του

ἐνδιαφερόμενος καὶ καθοδηγῶν ὑπὲρ τοῦ καλοῦ Σωματείου, τὸ ὁποῖον μνήμων τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Παπαμιχαλοπούλου δὲν ἔπαυε εἰς ἐκάστην ἐκλογικὴν συνέλευσιν ἐπανεκλέγον αὐτὸν ὡς πρόεδρον τιμῆς ἔνεκεν.

Επὶ τῷ θανάτῳ τοῦ προέδρου του καὶ εἰς αἰωνίαν αὐτοῦ μνήμην τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦ Πανελληνίου ἐψηφίσατο ὅπως ἰδρύσῃ εἰδικὸν κύπελλον ὅπερ θὰ φέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ μακαρίτου Προέδρου καὶ θὰ ἀπονέμεται ἐτησίως ὡς ἐπαμειβόμενον εἰς τὸν πολυνίκην ἀθλητὴν ἑλὼν τῶν ἀγῶνων ἐν οἷς ὁ Σύλλογος· θὰ μετέχῃ ἐτησίως, ἐπὶ πλέον δὲ ἀναρτήσῃ τὴν εἰκόνα του ἐν τῇ αἰθρῇ τοῦ Γυμναστηρίου του.

Ἀγῶνες παιδῶν Ἐθνικοῦ

Ο Ἐθνικὸς Γυμν. Σύλλογος ἐτέλεσε κατὰ τὴν ἐβδομάδα ταύτην ἐν τῷ Γυμναστηρίῳ του τοὺς ἐτησίους ἀγῶνας παιδῶν καὶ ἐφῆδον μελῶν τοῦ Συλλόγου οὓς μετ' ἐνδιαφέροντος παρηκολούθησαν πολλοὶ ἀθληταὶ καὶ φίλαθλοι καὶ καθ' οὓς οἱ μετασχόντες εἰς τὰ διάφορα αγωνίσματα ἐπέτυχον ἀναλόγως τῆς ἡλικίας των ἐπιδόσεις ἀρκούντως ἐνθαρρυντικὰς, διὰ τὴν μέλλουσιν ἐν τῷ ἀθλητισμῷ σταδιοδρομίαν των.

Δ. ΔΑΛΛΑΣ

ΠΟΛΙΤΕΙΑΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Τοῦ τακτικοῦ μας συνεργάτου κ. Γεργ. Ξενοπούλου.

κεφάλι θὰ ὑπάρχῃ. Κι' ὅπως κι' ἂν τὸ πῆς, πάντα κεφάλι θὰ εἶναι!

Τί σοφὸς λόγος!

Ἡ παρομοίωσις τοῦ κοινωνικοῦ ὀργανισμοῦ πρὸς τὸν ἀνθρώπινον, ἢ τὸν ζῶον ἐν γένει, εἶναι ἀρχαία στάσις. Ὅπως δηλαδὴ τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου ἀποτελεῖται ἀπὸ κεφαλὴν, ἢ ὁποῖα τὸ διεσπένει καὶ ἀπὸ μέλη, τὰ ὁποῖα ὑπακούουν εἰς τὴν κεφαλὴν, οὕτω παρτηρεῖτο ἀνάγκη ὅτι καὶ ἡ κοινωνία τῶν ἀνθρώπων ἔχει κεφαλὴν καὶ μέλη, ἅλλως εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑπάρξῃ. Ἀν δὲ κάποιος παλαιὸς μῦθος, γνωστότατος, θεωρεῖ τὴν κοιλίαν ὡς διεσπένον τὸ σῶμα, εἶδεν ὅλα τ' ἄλλα μέλη, μὴδὲ τῆς κεφαλῆς ἐξαιρουμένης, εἶναι υποχρεωμένα νὰ ἐργάζωνται τάχα διὰ νὰ τὴν τρέφουν, τοῦτο εἶναι μία παραδοξολογία τοῦ μυθοποιοῦ χάριν τοῦ ἐπισημοῦ, διότι δὲν εἰμπορεῖ νὰ μὴν ἐγνώριζε καὶ οὗτος τὴν κοινοτάτην ἀπὸ τότε ἀλήθειαν. ὅτι δηλαδὴ ἀπεναντίας ἡ

κοιλία τρέφει ὅλα τ' ἄλλα μέλη, καὶ πρῶτα-πρῶτα τὴν διεσπένουσάν κεφαλὴν, ὅπως δὰ συμβαίνει καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν.

Πρῶτος δὲ μέγας Ἀγγλος φιλόσοφος Ερβέρτος Σπένσερ, κατὰ τὰ μέσα τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, συνεταῦτισεν οὕτως εἰπεῖν τὸν ἀνθρώπινον ὀργανισμὸν πρὸς τὸ κοινωνικὸν συγκρότημα, κηρύξας ὅτι αὐτὸ «δὲν εἶναι ἀπλὴ παρομοίωσις», ὅπως ἐνόμιζαν οἱ παλαιότεροι, ἀλλ' ὅτι πράγματι πρόκειται περὶ δύο «ζωντανῶν ὀργανισμῶν» κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον σχηματισμένων, οἱ ὁποῖοι διὰ τῶν ἰδίων φυσιολογικῶν νόων λειτουργοῦν.

Ὅπως δηλαδὴ τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ ζῴου ἐν γένει, ἀποτελεῖται ἀπὸ κεφαλῆς, οὐτῶ καὶ ἡ κοινωνία τῶν ἀνθρώπων. — ἢ καὶ μερικῶν ζῴων ποὺ ζοῦν κατὰ κοινωνίαν, ὅπως αἱ μέλισσαι, οἱ μύρμηκες κτλ. — ἀποτελεῖται ἀπὸ ἄτομα. Καὶ ὅπως εἰς τὸν ἑνα ὀργανισμὸν ἰδιαίτερα αἰτῶν σπινδιλοῦν ἰδιαιτέρως μέλη με ἰδιαιτέρας λειτουργίας, οὕτω καὶ εἰς τὸν ἄλλον εἶναι συγκεκολλημένα τὰ διαφόρων εἰδῶν ἄτομα εἰς διάφορα μέλη, ὅργανα καὶ λειτουργίας κανονικὰς. Καὶ τέλος, ὅπως τὸ σῶμα ἔχει τὰ ἐνστικτὰ του, διὰ τῶν ὁποίων προφυλάσσεται καὶ διατηρεῖται, χωρὶς νὰ λαμβάνῃ πάντοτε γινώσιν τῶν μέ-

σων καὶ τῶν τρόπων ἢ συνειδησίς διὰ τῆς κεφαλῆς. — ἀποφ γῆ ἐξ ἐν-στίκτου βλαβερῶν τροφῶν, ἐπιδιώ-ξις ἐξ ἐνστίκτου ὠφελίμων κινήσε-ων κτλ. — οὕτω ὑπάρχουν καὶ «κοι-νωνικά ἐνστίκτα», συντείνοντα μὲ τὸν ἴδιον μυστηριώδη τρόπον εἰς τὴν προφύλαξιν καὶ τὴν διατήρ σιν τῆς κοινωνίας. Μὲ ἄλλους λόγους, ὅπως τὸ ἄτομον, ὁ ἄνθρωπος ἢ τὸ ζῷον, εἶναι πολυσύνθετον ζωντανόν. Ὁν, μὲ ἰδίαν αὐτοτελῆ ὑπόστασιν, τὸ ὅποῖον γεννᾶται, αὐξάνει. γεννᾶ καὶ ἀποθνήσκει, ἀπαράλλακτα καὶ ἡ κοινωνία εἶναι πολυσύνθετος ὁρ-γανισμὸς, ζωντανὸς, αὐτοτελής, πα-ρουσιάζων τὰ ἴδια φαινόμενα γεν-νήσεως, αὐξήσεως, ὑγείας, νοσηρό-τητος, νεότητος, γήρατος, ἀκμῆς, πα-ρακμῆς, ἐξαλείψεως θανάτου.

Ἡ θεωρία τοῦ Σπένσερ κατ' ἀρ-χὰς ἐπολεμήθη. Ὁχι, εἶπαν, ἡ κοινω-νία δὲν εἶναι καθ'αυτὸ ὁργανικὸν σῶμα ὅπως τὸ ἀνθρώπινον. Μία ἀ-πλὴ παρομοίωσις μόνον εἰμπορεῖ νὰ γίνηται, διὰ τὴν ευκολίαν τῆς ρυνεννοήσεως, ἀλλὰ τίποτε περισ-σότερον. Δὲν ὑπάρχουν καὶ δὲν εἰμ-πορεῖ ν' ἀναζητηθοῦν «φυσικοὶ νό-μοι» διέποντες τὴν κοινωνίαν. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἰδρυθῇ μία Κοι-νωνιολογία, ὥς φυσικὴ ἐπιστήμη ἀ-νάλογος μὲ τὴν βιολογίαν. Ἀλλ' αὐ-τὰ, ἐννοεῖται τὰ ἔλεγον οἱ τότε κα-θηγηταὶ τῶν Πολιτικῶν καὶ Ἰστ-ρι-κῶν Ἐπιστημῶν, φοβούμενοι τὸ ἀγ-γούρι μιᾶς νέας Κοινωνιολογίας, ἢ ὅποια θὰ κατήργει τὰς ἔδρας τῶν διὰ νὰ προσθέσῃ μίαν εἰς ἄλλην Σχο-λήν, — ἀπαράλλακτα ὅπως καὶ οἱ φιλόλογοι, οἱ γραμματικοί, ἐφα-βοῦντο τότε τὸ ἀγγούρι μιᾶς νέας Γλωσσολογίας καὶ ἐπολεμοῦσαν λυσ-σώδως τὸν Μάξ Μύλλερ, ὁ ὁποῖος ἰσχυρίζετο ὅτι ἡ ἀρχικὴ γλῶσσα εἶ-

ναι μία καὶ ὅτι ἡ ἔρευνά της θ' ἀ-πετέλει τὸ ἀντικείμενον μόνον μι-ᾶς φυσικῆς ἐπιστήμης.

Ἀλλ' ὁ κίνδυνος τῶν κ. καθηγη-τῶν, μὲ τὰς κραυγὰς τῶν ἀπετρα-πη. Οὔτε ἡ Γλωσσολογία οὔτε ἡ Κοινωνιολογία κατετάχθησαν εἰς τὰς Φυσικὰς Ἐπιστήμας. Καὶ σήμε-ρον ἀκινδύνως πλέον, ἡ θεωρία οὗ Σπένσερ ἀναγνωρίζεται κατὰ τὸ μα-γαλῆτερον αὐτῆς μέρος. Δὲν ὑπάρ-χει ἀμφιβολία, ὅτι ὁ κοινωνικὸς ὁργανισμὸς εἶναι ὅμοιος πρὸς τὸν ἀτομικόν. Ο,τι εἶναι ἡ κεφαλὴ εἰς τὸν ἄνθρωπον, εἶναι ἡ Πολιτεία εἰς τὴν κοινωνίαν, ἡ Κυβέρνησις, ἡ Δι-οίκησις, ὁ Ἀρχων, ὁ Πρωθυπουργ-ὸς καὶ καθεξῆς. Ο,τι εἶναι ἡ κοιλία κοὶ τὸ πεπτικὸν ἐν γένει σύστημα στὸν ἄνθρωπον, εἶναι εἰς τὴν Κοι-νωνίαν ἡ Γεωργία, ἡ Κτηνοτροφία ἢ Βιομηχανία, ἡ Ἀγορά, τὸ Εμπό-ριον. Καὶ ὅ,τι εἶναι εἰς τὸν ἄνθρωπον οἱ πόδες μὲ τὰ κινούμενα αὐτοῦς νεῦ-ρα τὰ ἐξαρτώμενα ὅπως ὅλα ἀπὸ τὴν κεφαλὴν, εἶναι εἰς τὴν κοινωνίαν τὸ σύστημα τῶν συγκοινωνιῶν. Γενι-κῶς, διὰ νὰ σχηματισθῇ μία Κοι-νωνία, πρέπει νὰ σχηματισθῇ καὶ μία Πολιτεία, δηλαδὴ μία κεφαλὴ διευθύνουσα καὶ κινουσα ὅλα τὰ μέ-λη. Ἀλλέως δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐν-νοηθῇ ὡς ὁργανισμὸς, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ ὑπάρξῃ. Οἱ ἴδιοι νόμοι ποὺ ἐνώ-νουν πολλὰ ἢ ὀλίγα κῦτταρα εἰς ἓν ἄ-τομον, ἐνώνουν καὶ πολλὰ ἢ ὀλίγα ἄτομα εἰς μίαν κοινωνίαν καὶ ἀφεύ-κτως τότε εἰς μίαν πολιτείαν μὲ ἐν-οιονδήποτε εἶδος πολιτεύματος.

Ὅταν σκεφθῇ κανεὶς ἔτσι γενικὰς ἀλλὰ καὶ ἔτσι ἀληθινὰ, θὰ εὐθεθῇ εἰς μεγάλην ἀμνησίαν ἐὰν τὸν ἐ-ρωτήσουν ἑξαφνα ποῖον εἶναι τὸ καλλίτερον πολίτευμα. Ἡ Μοναρχία; ἡ Συνταγματικὴ Βασιλεία; ἡ Δημο-

κρατία; — Διότι μήπως ἐλ' αὐτὰ δὲν εἶναι ἡ Κεφαλὴ, ἡ μοιραία κεφαλὴ τοῦ κοινωνικοῦ ὁργανισμοῦ; Ἡ δὲ κεφαλὴ, ὅπως εἶπε καὶ ὁ γέρος, εἶ-ναι πάποτε ἡ ἴδια: κεφαλὴ. Ἐχει ἐγκέφαλον μὲ ὀρισμένην λειτουργί-αν, ἔχει αἰσθητήρια ὄργανα, αἰσθη-τήρια νεῦρα κτλ. Τί κάμνει ὅμως μί-αν κεφαλὴν ἀνωτέραν, καλλιτέραν ἀπὸ μίαν ἄλλην; Τὸ εἶδος, ἡ ποι-ότης καὶ ἡ ποσότης κάποτε, τῶν ἀ-ποτελούντων αὐτὴν κυττάρων. Ἐ-πίσης καὶ μίαν οἰκονομικὴν κεφα-λὴν τὴν κάμνει ἀνωτέραν ἀπὸ μίαν ἄλλην, ὅχι ὁ τύπος της, ἡ μορφή της — Δημοκρατία, Μοναρχία κτλ. — ἀλ-λὰ τὸ εἶδος, ἡ ποιότης καὶ κάποτε ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀποτελούντων αὐ-τὴν ἀτόμων. Ὡστε ὅλα τὰ πολιτεύματα. ὥς κεφαλαὶ ἔχουν τὴν ἰδίαν ὁργανι-κὴν ἀξίαν καὶ μόνον οἱ ἄνθρωποι ποὺ τὰ ἐφαρμόζουν, τὰ κάμουν κα-λύτερα ἢ χειρότερα.

Εἰς κάθε πολιτικὴν μεταβολὴν φεύγουν ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τῆς κοι-νωνίας μερικοὶ ἄνθρωποι καὶ ἔρχον-ται μερικοὶ ἄλλοι. Εἰάν οἱ ἐρχόμενοι εἶναι καλύτεροι ἀπὸ τοὺς φεύγον-τας, ἡ μεταβολὴ εἶναι εὐτυχής· ἐὰν εἶναι οἱ ἴδιοι ποιοτικῶς, ἢ το περι-τὸν νὰ γίνη· ἐὰν εἶναι χειρότεροι, ἡ μεταβολὴ εἶναι ἀτυχής. Ὡστε μό-νον ὅταν ἔχῃ κανεὶς ὑπ' ὄψει τοῦ τὰ πρόσωπα, τὸν τόπον, τὸν λαὸν τοῦ τόπου, εἰμπορεῖ νὰ συμπεράνῃ, — καὶ ὅχι βέβαια μὲ ἐπιστημονικὴ βε-βαιότητα, — ἂν μία Δημοκρατία εἶναι προτιμότερα ἀπὸ μίαν βασι-λευσμένην τοιαύτην ἢ ἀπὸ μίαν συνταγματικὴν βασιλείαν, ἢ ἀπὸ μι-αν ἀπόλυτον καὶ καθεξῆς. Δὲν ὑ-πάρχει εἰς τὸν κόσμον σχετ ι κ ὠ-

τ ε ρ ο ν πρᾶγμα ἀπὸ τὴν ἀξιαντῶν διαφόρων πολιτευμάτων. Ἀν ἡ θε-ωρία τῆς Σχετικότητος ἐφαρμόζεται εἰς αὐτὴν τὴν Γεωμετρίαν καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Οὐρανίαν Μηχανικὴν, κατὰ μείζονα λόγον ἐφαρμόζεται εἰς τὴν Κοινωνιολογίαν.

***

Ποῖον εἶναι τὸ παλαιότερον, τὸ βαρβαρώτερον, τὸ πλέον ἀνελεύθε-ρον τὸ πλέον ἀπεχθὲς πολιτειακόν σύστημα; Ὁ Φεουδαλισμὸς. Καὶ ποῖον τὸ νεώτερον, τὸ πλέον πολι-τισμένον καὶ πλέον ἐλεύθερον; Ἡ Σοβιετικὴ Δημοκρατία. Φαντασθῆτε μὴς ἓνα φεουδαλικὸν Ἀρχοντα σο-φόν, ἀγαθόν, ἐνάρετον, δίκαιον. τέλειον ὅσον εἰμπορεῖ νὰ γίνη. Οἱ ἄνθρωποι ὑπ' αὐτόν, δὲν θὰ ἦσαν πολὺ εὐτυχέστεροι ἀπὸ τοὺς σημερι-νοὺς Ρώσους ὑπὸ τὸν Λενίν; Ἀπε-ναντίας μίᾳ σοβιετικῇ Δημοκρατίᾳ μὲ ἰδανικὸν Πρόεδρον, δὲν θὰ κα-ταντούσε πολίτευμα ἰδανικόν;

Βεβαίωτα! θ' ἀπαντορσεν ὁ Ἀττιναῖν ἀποῦ καὶ μία πέτρα, τὴν ὅποιαν ἔγας ἐπιβάτης ἀφίνει νὰ πέ-σῃ ἀπὸ τὸ παραθύρον τοῦ τρέχοντος βαγονιοῦ του, κατ' ἄλλους διαγρά-φοι εὐδεῖαν καὶ κατ' ἄλλους παρα-βολὴν..

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΛΙΝΙΚΗ ΑΦΡΟΔΙΣΙΩΝ

ΚΑΙ ΔΕΡΜΑΤΙΚΩΝ

ΚΘ. ΤΡΑΧΙΑΝΗΣ

Υφηγ. τῆς Συφιλιδολογίας Πειραιῶς

Τηλ. 885

ΦΙΛΑΤΕΛΙΣΤΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΟ ΕΜΠΟΡΙΟΝ ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΩΝ ΕΝ ΕΥΡΩΠΗ

Επιθυμούντες νὰ γνωρίσωμεν εἰς νοὺς ἐν Ἑλλάδι φίλους τῶν γραμματοσήμων τοὺς μεγαλειτέρους ἐμπορικοὺς οἴκους τῆς ἀγοραπωλησίας γραμματοσήμων ἐν Εὐρώπῃ παρὰ τὸν κατωτέρω ὀνόματα τῶν σπουδαιότερων ἐξ αὐτῶν.

Παρίσιοι— Θεόδωρον Σαμπιόι, Α. Βάχερ, Οἶκος Ε. Πελεχάιδ, Ζέο Ρέιν, Αἰμίλιος Παβουάλ, Σ. Καραμάνος, Β. Μένδελσον.

Αμβέρσα— Α. Βράουτ, Α. Ουάροκέρς.

Αμμέννη— Οἶκος Υἱὸς καὶ Τελιὲ

Αμστερνταμ— Ε. Α. Χέλμαν.

Βαρσοβία— Κ. Κρεζουίνσκη.

Βιέννη— Οἶκος Ζιέγλερ.

Βουκουρέστιον— Φέλιξ Γρουέη

Βουδαπέστη— Εδουάρδος Τάνσιγκ, Δρ. Εσπερ.

Βρυξέλλαι— Ζελλί καὶ Τάνι.

Ζυρίχη— Ε. Λουδερ.

Δισσαβών— Αὐγουστος δὲ Κάστρο.

Λονδίνον— Χάρμερ Βοὺκε καὶ Σια, Τ. Αλεν.

Λουέρεν— Μπέλα Σζεκουλα.

Μαδρίτη— Ραμόν Πυγιάλτε.

Μασσαλία— Χ. Ο. Μαριμιάν, Ζ. Νιτάρδ καὶ υἱός.

Πένης Οὐγγαρίας— Ζ. Μιέρτλ.

Ρώμη— Οἶκος Φιλατέλικα Ρομάννα.

Σόφια— Ν. Κοτζανόφ.

Στουχόλμη— Χάρυ Βένδεργ.

Τουρίνον— Αλβέρτος Μπολάφι.

Φλωρεντία— Πρακτορεῖον Φιλατέλικα Τοσκάνα.

Τὰς διευθύνσεις τῶν ὡς ἄνω ὀνομαζομένων κρατοῦμεν εἰς τὴν διάθεσιν παντὸς καὶ ἀναλαμβάνομεν νὰ συστήσωμεν τοὺς ἐπιθυμοῦντας.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Κίνα.— Προσεχῶς θέλει κυκλοφορήσει μία νέα σειρά γραμματοσήμων. Τὰ γραμματόσημα ἥτης ἐν λόγῳ σειράς θὰ φέρουσιν ὡς εἰκόνας τὸν Κομφούκιον, μίαν παγόδαν καὶ μίαν κάμηλον.

ΑΔΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

κ. Π. Τσαγκάρην, Ενταῦθα

Ἡ σειρά τῶν γραμματοσήμων τῶν Ἰονίων Νήσων τὴν ὁποίαν κατέχετε ἀναγράφεται ἐν τῷ Καταλόγῳ εἰς τὴν τιμὴν τῶν 1400 γαλ. φράγκων.

κ. Padywansch, Πειραιᾶ.

Τὰ δι' ἀνοικτῆς ἐπιστολῆς ἀποσταλέντα γραμματόσημα δὲν εὐρέθησαν ἐσώκλειστα.

κ. Π. Κωτσινιαν, Ενταῦθα

Αἱ τιμαὶ τῶν γραμματοσήμων Καβάλλας εἰναι τοῦ Καταλόγου.

ΚΩΣΤΑΣ Γ. ΑΓΓΕΛΟΥ

Σημ. Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἢ ἀνταπόκρισιν, ἀπευθυντέον κ. Κ. Αγγέλου Γραφεῖα «Θησαυροῦ».

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΑΠΟ ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΠΙΚΑΙΡΟΝ

Δὲν γνωρίζω καμμία! κανένα! ἔλεγε προχθὲς δειλὰ δειλὰ καὶ πολὺ σιγὰ μία κομποτάτη δεσποινὶς σὲ μιὰ ἐτι κομποτέρα κυρία, τὴν ὥρα τοῦ ἔρροφουσαν ἡδονικὰ τὸ τσαῖ τους, σὲ μιὰ ἀπόμειρη γωνίτσα ἐνὸς ντάνσιγκ. Ἀλήθεια τί περίεργος κόσμος. Ἀπὸ καιρὸ δὲν βλέπει κανεὶς πλέον γνωστοὺς Ἀθηναίους ἀλλὰ καθεὶς χρόνον καὶ ὀλιγώτερον.

Καὶ πράγματι δὲν εἶχον ἄδικον αἱ ὥρατις Αἰθίδες. Ὅπου καὶ ἂν πάη κανεὶς φέτος κυριαρχεῖ τὸ ἄγνωστον ἄκοιμον καὶ ἀντιπαραθετικόν.

Ἄλλοτε καὶ περὶ ἀκούη — ἐπικρατοῦσαν οἱ νεόπλουτοι, τῶν δ' ἀποίων ἢ ἐμφανίσις ἤτο φιγούρατι, πολυτελὲς ἰδιόρρυθμη καὶ ὑποκι-

νοῦσε τὴν περιέργειαν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ ἔστιν ὅτε καὶ τοῖσι κομποτάτοις παρευρισκομένων. Ἐνῶ τώρα ἡ κοινωνικὴ ζυμωσις ἔφθασε σὲ σημεῖον νὰ συναντῇ κανεὶς σὲ ἀριστοκρατικά κέντρα, ὅ,τι ἄλλοτε παρευρίσκετο τὴν Κυριακὴν τὸ ἀπόγευμα στὸ Ζάππειον. Συμφετὸς ἀπὸ στοιχεῖα τῶν κατωτέρων κοινωνικῶν τάξεων. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁ ἐκλεκτὸς κόσμος ἀποσύρεται μέχρις ὅτου πορουσιασθῇ κανένα νέον χορευτικὸν κέντρον μὲ ἔσσοδον σημαντικὴν, ὥστε νὰ μὴ ἵ- ναι ποσοιτὴν οὐδὲν κανένα, καὶ ἐπομένως νὰ ἐξασφαλισθῇ καὶ μία ξεκουραδὴτικὴ γὰρ τὰ μάτια συγκέν- τρωσις. Καὶ τοιοῦτον κέντρον πραγματικῶς ἐτοιμάζεται πολυτελέστα- τον εἰς τὴν ὁδὸν Ἐμποράτους 7.

ΚΑΠΟΙΑ

ΑΘΗΝΑΙ

Ἡ πρώτη ἀξία λόγου κοσμικὴ συγκέν- τρωσις ἦτο εἰς τὴν πρώτην συναυλίαν συν- δρομητῶν τοῦ Ὁδείου. Ἡ αἴθουσα τοῦ θεάτρου Ὀλύμπια ἐπαρουσίαζεν ἐξαιρετι- κὴν ἐντύπωσιν. Αἱ γνωστότεραι ἀθηναϊκαὶ φυσιογνωμίαι, καὶ τουαλέττες φρέσκαι,

ἀντιπροσωπεύουσαι τὴν τελευταίαν γνῶμην τῆς μόδας.

Τὰ θεωρεῖα κατηλθειμένα ἀπὸ μέλη τοῦ διπλωματικοῦ σώματος, καὶ τῆς ἀνω- τέρας ἀθηναϊκῆς κοινωνίας. Κοσμήματα πολυτελῆ, μπερὶλλάντια παμμεγέθη, γούρνες ἀληθινῆς καὶ ἐμφυχα φιγούρινας.

Εἰς τὴν πλατείαν διακρίνομεν τὴν κ.

Α. Σχλήμαν με τουαλέτταν βελούδινη μαύρη και αληθινή γούνα γκρι, και ένα καπέλλο βελουδένιο πελώριο πού συνδιάζετο θαυμασίως με την ξανθήν καλλονήν της.

Πολύ χαριτωμένη ή Δις Κάρυ Λίτσα με τουαλέττα «έκείνη» και όμοιόχρωμον καπέλλο. Μία από τής κομψότερες έμφανίσεις τής κ. Αφεντούλη με τουαλέττα «έκείνη». Ωραιότητα ή κ. Τ. Τριανταφυλάκου με τουαλέττα γκρι, κάπ από γούνα τώπ, και πλατύγυρον καπέλλο γκρι με πτερὰ έπίσης γκρι.

Ένα θαυμάσιον σύνολον είχε ή κ. Σ. Σταθάτου με τουαλέττα βελουδένια μαύρη καπέλλο έπίσης βελουδένιο μεγάλο και πτερὰ πολλά. Πολύ κοκέτικη ή τουαλέττα τής κ. Ελένης Αθανασιάδου. Συνδυασμός βελούδου και σαμίζ και καπέλλο μικρό γαρνιρισμένο με δαντέλλες κρεμαστές.

Από κάθε καπέλλο έκρέματο και ένα είδος γαρνιτούρας, φανταίτζι, πτερὰ, φιόγγοι, σένζ, δαντέλλες.

Μ' όλα ταύτα αί άριστοκρατικότερες Αθηναίες διεκρίθησαν διά τήν απλότητα τής περιβολής των. Μονόχρωμα, μονόγραμμα, απλούστατα φορέματα και καπέλλα με γαρνιτούρα άνεπαίσθητη και ένα φιόγγο μικρό ή γούνα ή μία κονκάρδα.

Με τήν αλλαγή του καιρού εφηρμόσθη και τό χειμερινόν πρόγραμμα, και ήρχισαν ήδη αί μικροσυγκεντρώσεις στά σπήτια, υπό τύπον χαρτοπαξίας ως επί τό πλείστον, και μαθήματος χορού.

Μεταξύ των κυριωτέρων γκρουπ είναι παρά τω κ. Α Καλθοκορέση, όπου έμäs νεαρών κυρίων και Δεσποινίδων χορεύουν κάθε Τετάρτην. Μεταξύ αυτών είναι ή Δις Θεοχάρη, ή Δις Βαλαωρίτου, ή Δις

Αντη Χωρέμη, ή Δις Λίλιαν Πετροκοκκίνου, ή Δις Σταθάτου.

Άλλο χορευτικόν γκρουπ είναι παρά τή κ. και τή κ. Μ. Νικολοπούλου. Εδώ κυριαρχεί μεγίστη ζωηρότης διότι πορεύεται μάθημα διά τόν μικρόκοσμον, και μετά έπακολουθετ, ήθεν υπό τύπον μαθήματος, χορός τρικούδερτος διά μεγάλους. Μεταξύ των κομψών χορευτριών συγκαταλέγεται και μία σπάνια χορευτική διασημότης, ή Δις Σάσα Κρυωνά εκ Ρωσσίας, ή όποια χορεύει τήν «Σαλμπά» με εύλυγισίαν αιλούρου, και με κινήσεις έκτάκτως άριστοτεχνικές.

Τής λαϊκής συναυλίας του Ωδείου παρακολουθετ πάντοτε όλος ο φιλόμουσος αθηναϊκός κόσμος, και κάθε Κυριακή πρωτ ή αΐθουσα του Αττικού είναι κατάμεστη. Τό θέαμα είναι πολύ ικανοποιητικόν και ευχάριστον. Όλοι οί γνωστότεροι αθηναϊκοί τύποι, εκλεκτές Δεσποινίδες, χαριτωμένα άρχοντοκόριτσα, μαζί και ή κομψοντυμένη δακτυλογράφος και ή επιδέξια μιντινέτ παρευρίσκονται με τήν ίδια επιθυμία νά ξεκουρασθούν με εκλεκτήν μουσικήν.

Ένας σπουδαίος άρραβών έναυάγησεν ή νύφη — Αλεξανδρινή — είχε περί τά πέντε έκατομμύρια και έπομένως και φούμαρα δυσθεώρητα, αυτό έγεινε και άφορμή τής διαλύσεως του άρραβώνος.

Πολλές οίκογένειες εξακολουθούν νά παραθερίζουν στήν Κηφισιά, Μαρούσι, και Φάληρα και έτσι εξακολουθούν τά έξοχικά κέντρα νά έχουν κίνησιν, ιδίως όταν είναι λιανικά ή κινήσεις είναι μεγάλη ό κυριώτερος δέ σκοπός του περιπάτου είναι, νά κόψουν κόκκινα φύλλα, τά όποια είναι τρομερά τής μόδας προς στολισμόν σκαλονιών και γραφείων, τά τοπο-

θεούν ιδίως σέ βάζα μπρούτζινα.

Η κ. Κοτοπούλη — Χέλμη — πριν άναχωρήση διά Θεσσαλονίκην έπρομηθεύθη δύο θαυμάσια μοντέλλα. Τό ένα μαύρο μαροκαίν, πλάτη όλο πλισσέ, ή όποια επεκτείνεται όλίγον και έμπρός, σειρά από κουμπιά μορντορέ εκούμπωνε τό κορσάζ, και έμπρός — ή φούντες — πολλά βολάν μικρά επάνω σέ φόντο μορντορέ, πού σέ κάθε κίνησι έχρύσιζεν. Τό άλλο είναι θαυμάσιο χρώμα μπλέ ρουά, στο όποιο ήσαν σπαρμένα άλικά τριαντάφυλλα.

H MONTAIN

ΠΕΝΕΣ

Τά σταφύλια εφθασαν άντιστάσεως μή ούσης, εις τιμήν των δέκα δραχμών κατ' όκάν.

Εις τά μπάνια του Φαλήρου θεσφύται όλίγοι εξακολουθούντες τά μπάνια των. Ας σημειωθή δέ ότι μεταξύ των πλεονάζει τό ώρατον φύλλον.

Λόγω τής ακριθείας του είου και τής ελλείψεως οίκημάτων οί φοιτηταί προτιμούν νά μή απομακρύνονται από τήν επαρχίαν των.

Και ούτω, ενώ ό αριθμός των φοιτητών είναι έφέτος μεγαλύτερος από πέρσι, οί καθηγηταί διδάσκουν πρό κενών έδωλιών.

Οί πλανόδιοι καστανοπώλαι δέν μένουν ευχαριστημένοι από τής δουλειές των.

Ένας καστανάς πού τόν ήρώτησαν πόσα βγάξει τήν ήμέραν 60—70 δραχμάς

άπλήντης.

Η τελευταία ψυχρίτσα έκαμε πολλούς συμπολίτας ν' εφορέσουν τά παλτά των.

Κανένα όμως καινούργες παλτό δέ εθεάθη.

Αί δακτυλογράφοι του ύπουργείου των Στρατιωτικών διά Νόμου εξομώθησαν κατά τόν μισθόν με τας δακτυλογράφους των λοιπών ύπουργείων.

Κατ' άπόφασιν του ύπουργείου των Ναυτικών επιτρέπεται όπως καταταχθώσιν εις τήν Ναυτικήν Σχολήν των Δοκίμων όλοι οί επιτυχόντες, άνερχόμενοι εις 12.

Εις τό Μαρούσι κάμνει χρυσές δουλειές μία χρυσομάντις.

Κατάγεται από τήν Σμύρνην και έχει έντελώς ιδιαίτερον τρόπον «νά τά ρίχνη».

Η πολυπληθής πελατεία της αποτελεται όχι μόνο από γυναικόκοσμον, αλλά και από άγδρας.

Μία πρωτότυπος δημοπρασία. Η Στρατιωτική Δέσχη προσκήρυξε δημοπρασίαν διά τά άποφάγια του έστιατορίου της.

Τό κομικώτερον εις τήν υπόθεσιν είναι επιδιά τήν «συμφώνως τή νόμω» δημοσίευσιν τής δημοπρασίας, έχει εξοδευθή τό πεντάπλάσιον ποσόν των έλπιζομένων εισπράξεων.

Οί πιστοί του Βάγκου κατ' αυτό τό δίστημα εύρίσκονται εις άναστάτωσιν.

Τὰ νέα κρασιά είναι ακόμη άψητα.

Καί οί πιστοί τοῦ Βάγκου περιπλανώνται ἀπό ταβέρνα εἰς ταβέρναν, μή εὐρίσκοντες πού νά τελέσουν τὰς τελετουργικάς διονυσιακάς μυσταγωγίας των.

***

Εἰς τό «Ιντέλ» διοργανοῦνται προσεχῶς συμφωνικαί συναυλίες διὰ τόν λαόν.

Θά τελοῦν ὑπό τήν καλλιτεχνικήν διεύθυνσιν τῶν κ. Λαυράγκα, Καλομοίρη καί Βάρβογλη.

***

Γστερα ἀπό τῆς «εἰσπραττόρισσας» τῶν τράμ ἔχομεν ἀπό τινος καί τὰς συναδέλφους των τῶν ὀνιμπους.

Δέν ἔχουν συνηθίσει ὁμῶς ἀκόμη εἰς τήν ἰσορροπίαν καί πολλές φορές πίπτουν εἰς

τά γόνατα τῶν ἐπιβατῶν.

☆☆

Ἡ Αθηνική Ἐνωσις τῶν Νέων ἐξέδραμε προχθές εἰς τήν παρά τόν Γμήττον θαυμασίαν τοποθεσίαν «Αστέρι».

Ἡ Ἐνωσις ἀποτελεῖται ἀπό νέους, οἱ ὅποιοι καθῶς γράφουν εἰς τό πρόγραμμα των, ἀπεφάσισαν νά ἀποσκορακίσουν τό μικρόδιον τοῦ καφεναείου καί νά σχετισθοῦν στενά μέ τήν Φύσιν.

☆☆

Μία πρωτότυπος δημοπρασία.

Ἡ Στρατιωτική Λέσχη προσκήρυξε δημοπρασίαν διὰ τὰ ἀποφάγια τοῦ ἐστιατορίου τῆς.

Τό κωμικώτερον εἰς τήν ὑπόθεσιν εἶναι ὅτι διὰ τήν «συμφώνως τῇ νόρῳ» δημοσίευσιν τῆς δημοπρασίας ἐξοδεύθη πενταπλάσιον ποσόν τῶν ἐλπιζομένων εἰσπράξεων.

ΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΜΑΣ

ΠΥΡΓΟΣ

Ο κ. Α Λυκούργιώτης καί ἡ δις Αθηνᾶ Μακρίδου ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των.

Καί ἄλλο αὐτοκίνητον τοῦ κ. Π. Ζεύκα, τρέχον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πύργου-Πατρῶν, ὁδηγούμενον ὑπὸ τοῦ συμπολίτου μας σωφέρ Κ. Τσακαλέτου, ὑπέστη βλάβην, ἥς ἕνεκα μὴ δυνάμενον νά ὁδηγηθῇ, ἔπεσεν ἐντὸς τάφρου. Αποτέλεσμα τῆς πτώσεως ἦτο ὁ τραγικὸς θάνατος τοῦ σωφέρ. Εκ τῶν ἐπιβαινόντων τεσσάρων ἀτόμων, ὁ εἰς μόνον ἐμωλωπίσθη ἐλαφρῶς.

Εἰς τὰ Καθίσια, κατὰ τινα γαμήλιον

πομπήν, ὁ Παναγ. Παπουτοῆς ἀσκόπως πυροβολῶν διὰ περιστρόφου, ἐτραυματίσεν θανάσιμως εἰς τήν κοιλίαν τὸν 11ετῇ παῖδα Ἰω Γ. Συλλαϊδην. Ο τραυματισθεὶς μεταφέρθη εἰς τήν ἐνταῦθα κλινικὴν τοῦ κ. Ἀνδρ. Πολυζωγοπούλου.

Διάφοροι δωρεαὶ ἔγιναν κατ' αὐτάς:

Εἰς μνήμην τοῦ πρό ἡμερῶν ἀποθανόντος συμπολίτου κ. Χαρ. Μαστραπᾶ, κατέθηκαν τὰ κάτωθι ποσά, ὑπὲρ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ, οἱ ἐξῆς: Οἰκογένεια Κ. Μπιτσαξῆ δρ. 150, Λυκ. Φαρμακίδου, ἀνθ' ἑαυτοῦ, δρ. 100, Ἀναστ. Μαραγκοῦ δρ. 100, καί ὁ κ. Διον. Μαστραπᾶς δρ. 100.

Οἱ κάτοικοι Πλάτάνου ἀπέστειλαν τὰ

κάτωθι ποσά, πρὸς ἀγοράν ὀρολογίου, διὰ τήν ἐκκλησίαν τῆς κοινότητος Πλατάνου:

Π. καί Γ. Λαμπρόπουλοι δρ. 400, Θ. Η. Διαμαντάκος δρ. 500, Δ. Χ. Διαμαντάκος δρ. 300.

Ἡ λιθόστρωσις τῆς δημοσίας ὁδοῦ, τῆς διασχίζούσης τήν πόλιν μας, ἐξακολουθεῖ, αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια. Καί ἡ ὁδὸς θά γίνη στερεωτάτη, πού δέν θά χαλάσῃ οὔτε εἰς..... ἓνα μῆνα, αὐτὸ εἶναι ψεῦμα.

Ο Σ. Μητροπολίτης μας ἀφίχθη ἐκ Δίεθρης πρὸ ἡμερῶν καί ἤρχισε τὰς περιουσίας του. Παρακάλεσε ἀφ' ἐνός μὲν τὸν καθηγητὴν τῶν θρησκευτικῶν κ. Γιαννάκοπουλον, ἱερέα, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸν Σχολάρχην κ. Πετρόπουλον, διάκονον, ἵνα ιδρύσωσι κατηχητικὰ τμήματα. Καί ὁ μὲν πρῶτος κηρύττει εἰς τὸν Αγ. Αθανάσιον, ὁ δὲ δεῦτερος εἰς τὸν Αγ. Νικόλαον, κατὰ Πέμπτην ἀπόγευμα.

Τὸ Αστυνομικὸν δελτίον πλήρες καθ' ἐκάστην φωνῶν, κλοπῶν, ἀποδράσεων κτλ. (χωρὶς νά λείπουν καί αἱ συλλήψεις). Μὴ λησμονώμεν ὁμῶς ὅτι εὐρισκόμεθα εἰς τὸν Πύργον τῆς Πλείας. Οἱ διάφοροι λωποδύται, εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ κ. Σκορδίλη, θά εἰδρουν τὸν μίστονά τους.

Τ. Ι. Κ.

ΒΟΛΟΣ

Χθὲς ἐγένετο εἰς τήν αἵθουσαν Ἀργυρᾶ ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ κ. Κ. Παράσχου διάλεξις «περὶ τοῦ κ. Γ. Γρυπάρη», ἐνώπιον πολυπληθοῦς καί ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου. Ο ποιητὴς ἀφού ἐγκωμίασε τὴν προσδυτικὴν κίνησιν τῆς πόλεώς μας ἀπὸ τοῦ 1919 καί ἐξέφρασε τὴν εὐχαρίστησιν του διὰ τὴν ἐπικοινωνίαν μέ τήν ἐκλεκτοτέραν μερίδα τοῦ κοινοῦ τοῦ Βόλου, εἰσήλθε

εἰς τὸ κύριον θέμα του, ἀνγκυῶν τὸ ἔργον τοῦ ποιητοῦ κ. Γ. Γρυπάρη. Ἡ διάλεξις ἐσημείωσε μεγάλην ἐπιτυχίαν' σημειώτεον ὁμῶς ὅτι αἱ τοιαῦται διαλέξεις εἰς τὴν πόλιν μας δέν εἶναι πολλαί.

Ο «Ομιλος ἐκδρομῶν» κάμνει ἐκδρομὰς κατὰ Κυριακὴν εἰς τὰ διάφορα χωρία τοῦ Πηλίου. Πρόκειται μάλιστα νά ἐκδώσῃ καί ἀναμνηστικὸν λεύκωμα τῶν ἀνὰ τὸ Πήλιον ἐκδρομῶν του, μέ διαφόρους περιγραφὰς καί φωτογραφίας τῶν τοπίων του κ. λ. π.

Τὸ πρόβλημα τῆς κατοικίας ὁλονὲν ἀξύνεται περισσότερον. Ἀδύνατον νά εὕρη τις κατοικίαν' διότι τὰ πάντα εἶναι κατελημένα. Ἐλπίζεται ὁμῶς τώρα μέ τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν πληθυσμῶν καί μέ τὸν ὑπὸ κατασκευὴν καί μηδέποτε περατούμενον «συνουικισμόν τῶν προσφύγων» κάπως νά λυθῇ τὸ ζήτημα.

Ο λιμὴν μας ἐθρίσκεται εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν. Εἰς πολλὰ μέρη ὁ πυθμὴν πλησιάζει νά ἀνέλθῃ ὑπὲρ..... τὴν ἐπιφανείαν τοῦ ὕδατος. Προσέτι αἱ πρὸ τῆς Τραπεζῆς «θεσσαλίαι» ὑπόνομοι ὄξουν φοβερά. Δέν εἶναι δυνατόν νά ληφθῇ κάποια μέριμνα:

Δ. Α. Χ.

ΧΑΝΙΑ

Ορισμένως ἂν κανέναν ἐγνώρισε τὰ Χανιά μας πρὸ τοῦ 1920 τώρα θά δυσκολευθῇ νά τ' ἀναγνωρίσῃ. Οταν κάμῃ ἓνα γύρο στὰ κυρίως Χανιά, δηλαδὴ στὴν Καϊνούργια Χώρα, στὸν Κήπον, στὸν Ἀγιὸν Ἰωάννην καί στὴν Χαλέπα θά ἴδῃ τὴν μεταβολὴν πού ἐπῆλθε κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη καί θά ἀπορήσῃ.

Γιατὶ βέβαια δέν πιστεύω νά νομίσῃ κανεὶς πὼς ξέρει τὰ Χανιά ὅταν ἀγνοῇ αὐ-

τά τὰ πρόστεια — ἄς τὰ ὀνομάσωμε ἔτσι — πού εἶναι τὸ ἀλάτι τῆς κυρίως πόλεως καὶ πού ἄμα λείφουν, Χανιά δὲν μποροῦν νὰ νοηθοῦν.

Ἐχουν κτισθῇ ὥραια πραγματικῶς μέγατα εἰς αὐτὰ τὰ μέρη. Καὶ βέβαια οἱ νεόπλουτοι κτίζουν μέγαρα καὶ ἐξωραίζουν λίγο τὴν πόλιν.

Ο ταγματάρχης τοῦ πεζικοῦ κ. Αντώνιος Πετρονάκος ἀνέλαβε τὰ καθήκοντα τοῦ στραριωτικοῦ Διοικητοῦ Κρήτης.

Τὴν ἐβδομάδα αὐτὴν ἀνεγνωρίσθη ἐπισήμως ὁ τελευταῖος συσταθεὶς σύλλογος «Δημοκρατικὴ Νεολαία».

Τὴν Πέμπτην ὁ θάσος τοῦ κ. Μέρτικα ἔδωσε τὴν πρώτην παράστασιν εἰς τὸ χειμερινόν.

Ο Κινηματογράφος ἄρχισε τὰς ἀπογευματινὰς παραστάσεις εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ κήπου, ἐπειδὴ ὁ «Χρυσόστομος» δὲν ἐκινώθη ἀκόμη ἀπὸ τοὺς πρόσφυγας.

Ο κ. Διομήδης Φανδρίδης καὶ ἡ δις Τίτα Τσεπετάκη ἔδωσαν ἀμοιβαίαν ὑπόσχεσιν γάμου.

Στὸ τεριασμένο ζευγάρι εὐχομαι πᾶν ἀγαθόν.

«ΚΕΔΡΟΣ»

ΣΥΝΤΟΜΟΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Μαρ. Ηλιοπ. Παλ, Φάλημον. — Χειρόγραφα ἐλήφθησαν, ὅσα ἐγκριθοῦν θὰ δημοσιευθοῦν ἐν καιρῷ. Εὐχαριστοῦμεν.

Κον Κράν, Τήνον. — Αποστέλλοντα ζητηθέντα.

Κέδρον, Χανιά. — Εὐχαριστοῦμεν.

Ν. Παπάζογλου, Βόλον. — Εὐχαριστοῦμεν. Γράφομεν.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΗ 1893

Κεφάλαιον καταβεβλ. Δρ. 48,000,000

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἐκτελεῖται πᾶσα τραπεζικὴ ἐργασία
Ἀγοραπωλησία Συναλλάγματος ἐπὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ

Πιστώσεις ἐναντι Φορτωτικῶν

Πιστώσεις ἐναντι Φορτωτικῶν

Προεξοφλήσεις καὶ Εἰσπράξεις Γραμματίων

Χρηματιστικαὶ ἐντολαὶ

Πιστωτικαὶ Ἐπιστολαὶ καὶ Ἐντολαὶ πληρωμῶν

Ἑνοικίαισι Χρηματοκιβωτίων

Ταμειυτήριον ἐπὶ τόκῳ 4 ο/ο ἐτησίως.

Καταθέσεις ὅψεως καὶ ἐπὶ προθεσμία

ΑΝΤΙ ΜΙΑΣ ΜΟΝΟΝ ΔΡΑΧΜΗΣ

Μην ἀμελήτε ν' αγοράζετε καθ' ἑβδομίδα τὸ τεύχος τοῦ
«Θησαυροῦ».

Πωλεῖται καθ' ὅλην τὴν ἑβδομίδαεις τὰ κίσκια καὶ ἐν
ὕποπρακτορεία.

«Θησαυρός» εἶναι τὸ τελειότερον, τὸ τερπνότερον καὶ δι-
δακτικώτερον ἐγκυκλοπαιδικὸν περιοδικόν.

Εκδίδεται τακτικῶς κάθε Κυριακὴν εἰς 70 σελίδας μὲ ὅλην
καὶ εἰκόνας τῆς καθημερινῆς ζωῆς τῆς Ἑλλάδος, καὶ πλείστας
ἐγκυκλοπαιδικὰς πληροφορίες ἀπὸ τῆς ἱστορίας, τὰς ἐπιστή-
μας, τὰς ἐφευρέσεις καὶ τὴν κίνησιν καθ' ὅλον τὸν κόσμον.
ἔχει ἀνταποκριτὰς καὶ ἀλληλογραφίαν τακτικῶς καθ' ἑ-
βδομάδα ἀπὸ ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος μὲ ὅλην τὴν κοι-
νωνικὴν καὶ κοινοτικὴν κίνησιν.

ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ ΟΙ ΕΠΙΦΑΝΕΣΤΕΡΟΙ ΤΩΝ ΛΟΓΟΓΡΑΦΩΝ ΜΑΣ

Ο «Θησαυρός» ἔνακα τῆς ἐπιμέλειας καὶ τερπνῆς ὁλη-
του συντάσσεται ὑπὸ τῶν καθήγητων καὶ διδασκάλων εἰς τοὺς
μαθητὰς καὶ μαθητείας.

Ο «Θησαυρός» παρακολουθεῖ τὴν στρατιωτικὴν ζωὴν εἰ-
ναι τὸ ἀγαπητὸν περιοδικὸν τοῦ στρατοῦ, χιλιάδες δὲ τευχῶν
ἀποστέλλονται εἰς τοὺς πόλεων καὶ τὰ νοσοκομεία προσφέρ-
μενα ὑπὸ δικτύων καὶ ἀδωδύρων πολιτῶν διὰ τὴν ψυχαιγωγίαν
τοῦ στρατιώτου, εἰς τὰς ἀφ' ἑκτέρωθεν εἰς τὴν ἀδελφὴν τοῦ Στρα-
τιώτου δι' ἧς ἀποστέλλονται εἰς αὐτὴν εὐχέλως.

Ο «Θησαυρός» εἶναι τὸ ἀγαπητότερον περιοδικὸν εἰς τὰς
οἰκὸς νεανῶν πάσης ἡλικίας.